

ĐỨNG VỀ PHÍA CHÚA JÊSUS

 Nơi nào đó ở Louisville, mà anh em—anh em ăn, và được gọi là, để xem nào, Nhà hàng Dogpatch. Tôi đã đến đó một lần, ngày hôm nay. Khi người nào ăn ở đó, thì họ lấy tiền mà anh em đưa cho họ, và gửi vào hội thánh phần mười trích ra của số tiền đó. Nó ở đâu đó ở 319 Đường West Jefferson. Tôi đoán đó là lý do Billy đã đặt nó ở đây, để mà họ có thể nhìn thấy. Thật là cực kỳ tế nhị.

2 Bây giờ, thưa các anh em, tôi không biết tiến trình của anh em về—về các buổi nhóm của đàn ông là gì, cả những gì anh em làm, hay là cách anh em tổ chức giờ nhóm của mình thế nào. Và nếu tôi nói quá giờ qui định ở đây, ồ, nói quá giờ thường lệ, ồ, thì anh em nhắc tôi để ý đến điều đó.

3 Mục đích của tối hôm nay, tôi nghĩ, như tôi đã—đã ăn tối cách đây không lâu với vị mục sư yêu dấu nhất của chúng ta, Anh Neville, và tôi đã nói điều gì đó với anh ấy về những gì trong lòng tôi. Và tôi nghĩ, nếu chúng ta triệu tập được một nhóm người với nhau, và các mục sư truyền đạo, họ là anh em đồng lao của chúng ta trong việc giảng Phúc âm, và các ông, chúng ta có thể nói chuyện với nhau theo cách mà chúng ta sẽ không nói trước công chúng. Bởi vì chúng ta hết thảy đều ở trong...Chúng ta là những người đàn ông mà hiểu như những người nam, các nam tín hữu Cơ-đốc. Và cách đó, thường thường, trong một hội chúng, một nhóm người, anh em nói điều gì đó, và—và người thì nương nó theo cách *này* một chút, và người thì nương nó theo cách *kia*, và—và rồi cuối cùng nó đi chệch ra ngoài. Nhưng tối hôm nay, chúng ta đến nơi đây để cố gắng, nói với anh em những gì tôi cư mang trong lòng, liên quan đến hội thánh, và chỗ đứng của—của nó, và vị trí của nó. Và rồi nếu chúng ta thực hiện đúng giờ, tôi muốn giảng cho anh em một chút về Lời, nếu điều đó ổn thỏa. Chỉ hầu như giải quyết điều đó, để chúng ta sẽ thực hiện phần nhiệm vụ của mình, hoặc là phần mà tôi mong muốn trình bày với anh em, trước tiên. Và tôi đoán có lẽ anh em dành ra, thời gian thường lệ, vào khoảng chín giờ ba mươi hay gần như thế,

như mỗi buổi tối.Ồ, tôi sẽ cố gắng không giữ anh em lại quá lâu. Ngày mai là thứ Bảy, và nó là ngày quảng cáo thương mại lớn, nhưng bây giờ chúng ta phải đi mua một ít hàng tạp phẩm của mình và vân vân.

⁴ Tôi muốn nói với Anh Neville, một cách công khai. Bây giờ tôi—tôi muốn nói, với mỗi người trong anh em, giống như tôi nói chuyện riêng tư với anh em, từng người một. Bởi vì, anh em là một nhóm mà—mà...Tôi thật sự nghĩ như thế, và tin tưởng và giảng dạy, rằng, những người đàn nam, Đức Chúa Trời đã lập những người này làm lãnh đạo của Hội thánh của Ngài, của dân sự Ngài. Hiểu không? Và đó là một...Như tôi đã giảng cho hội thánh của Anh Junie Jackson, tối hôm qua, về Đức Chúa Trời đã làm vững mạnh dân sự của Ngài—của Ngài bằng Lời Ngài. Và chính là một người đàn bà đã phá vỡ hàng lối và nói lý lẽ, và khi làm như vậy, Đức Chúa Trời luôn luôn đặt để điều đó cho người của Ngài, cho những người đàn ông để gìn giữ Hội thánh Ngài được vững mạnh bằng Lời.

⁵ Vậy thì, tôi—tôi muốn khích lệ Anh Neville một chút, tâm tình với anh ấy một cách riêng tư. Tôi để ý tối hôm qua, sự phân biệt đã đập vào tôi, hai hay ba lần, trong khi tôi ở tại tòa giảng. Và tôi đã quay lại, vì tôi đang cố gắng giữ tránh xa khỏi điều đó càng tốt, cho đến khi tôi tìm thấy giấc mơ ấy có ý nghĩa gì đối với tôi ở đây cách đây không lâu, một vài tuần trước. Nó đeo đẳng tôi trong một thời gian dài. Tôi đã kể điều đó với hội thánh ở đây, về điều gì đó về Sứ điệp và—và sự phân biệt, và đại loại như vậy. Nó thật sự đã không, thật sự không phải đến ngay. Theo ý tôi, lúc đó đã qua, và—và tôi có lẽ không đúng về điều đó. Nhưng tôi để ý rằng—rằng Anh Neville hầu như một mỗi và bối rối.

⁶ Và tuy nhiên tôi chỉ muốn anh biết, Anh Neville à, rằng anh chỉ đang biết trước về sự thông công này trong việc đó. Anh có để ý những gì Sa-tan đã cố làm trong vài ngày qua đối với những gì các mục sư mà đã cộng tác trong sự thông công này không? Chỉ dừng lại trong một vài phút, và tự gặm lại xem. Anh Crase ngồi đây, đang ngồi ở đây, tối nay, gần như bị giết chết trên đường. Hiểu không? Còn tôi hầu như suýt bay đầu vì một khẩu súng, hay với khẩu súng trường. Hiểu không? Sa-tan cố lấy

mạng sống chúng ta. Và ở đó anh em đâm thẳng vào, và cũng có thể tự giết mình và người đàn bà nào đó. Hiểu không? Chỉ nhằm vào các mục sư truyền đạo, hãy nhìn vào nhóm—nhóm mục sư truyền đạo. Hiểu không? Chính là Sa-tan, và nó đang cố tống khứ chúng ta.

⁷ Giờ đây, chúng ta thì, nhận thức rằng, chúng ta không nhóm lại ở đây để bàn về loại công việc nào đó. Chúng ta nhóm lại đây, để nói về...về Đấng Christ, và sự nắm giữ để nắm giữ, và những gì cần phải làm trong thời điểm hiện tại này.

Và tôi—tôi muốn khích lệ anh, Anh Neville à. Hãy can đảm lên. Cho dù điều gì xảy đến, điều gì đi, điều gì xảy ra, chỉ đừng để một điều nào cản đường anh. Cứ đứng ở đó như một tảng đá muôn đời, và Đức Chúa Trời sẽ khiến mọi sự trở nên ổn thỏa. Ngài đã chứng minh điều đó với anh. Dĩ nhiên, điều đó có thể làm anh lo lắng, điều đó có thể đã làm chết người phụ nữ kia, và điều đó chắc hẳn ở trong tâm trí anh, trong khoảng đời còn lại của anh, và sẽ có rất nhiều điều. Nhưng Đức Chúa Trời vẫn còn ở trên Ngài. Ngài, Ngài để cho những điều đó thực hiện tốt đẹp. Ngài cũng có thể cất lấy chúng ta. Và, vì vậy, Sa-tan đang tấn công vào Hội thánh.

⁸ Bấy giờ, khi tôi đã đặt viên đá nền ở đó buổi sáng hôm ấy, tôi không hề có cảm giác tôi từng là một mục sư. Nó không nằm trong sự kêu gọi của tôi, ngay từ ban đầu. Và sự kêu gọi trước tiên của tôi là đi vào cánh đồng truyền bá Phúc âm. Điều đó đã xảy ra cách đây nhiều năm. Và khởi sự, qua đây trong một trại, ngang qua đường phố.

Và tôi còn nhớ khi Anh Roy Davis, ở dưới đó, và hội thánh của anh bị tàn lụi dần. Nhóm người đó thật giống như chien bị tản lạc không có người chăn, không có nơi nào để đi.

Và Ông Hibstenberg là một Cảnh sát Trưởng lúc ấy, và ông ta đã gọi tôi đến đó. Ông nói với tôi, “Chúng tôi đến đây để giúp anh.” Ông nói, “Chính tôi, là tín hữu Công giáo, nhưng,” nói, “những người đó họ,” nói, “họ có lẽ là không có áo quần.” Đó là trong suốt thời kỳ khủng hoảng. Nói, “Họ đi đến những nhà thờ khác và họ cảm thấy không còn chỗ, và họ là những người tốt. Tôi biết nhiều người trong số họ.” Ông nói, “Billy, nếu như

anh muốn lập một hội thánh,” ông nói, “tôi muốn anh biết rằng chúng tôi luôn ở đằng sau để ủng hộ anh về bất cứ điều gì mà chúng tôi có thể làm để giúp đỡ anh.” Và tôi cảm ơn ông ta vì điều đó.

⁹ Chúng tôi có một điệp khúc hằng ngày. Trước tiên, chúng tôi cầu nguyện và cầu xin Chúa. Và nhiều người đến với tôi và muốn xây dựng một nhà thờ, để có thể có một nơi để nhóm lại. Và chúng tôi đã quyết định chọn nơi này, và một đêm nọ trong suốt thời gian ấy, hay cách đây không xa lắm, trong một đồng cỏ cho ngựa ăn ở ngay đây, và nước trong cái hồ này, và ở đó chỉ giống như một bãi rác, giống như vậy. Ô, Chúa đã phán với tôi rất rõ ràng và phán rằng, “Hãy xây dựng nó ngay tại đây.” Không có một đồng xu nào, và ở giữa chúng tôi chỉ có khoảng—khoảng tám mươi xu hay là một đô-la gì đó. Và thật là, dĩ nhiên, anh em sẽ cười về điều đó lúc này, nhưng, thưa anh em, sau đó đã có một ít tiền.

¹⁰ Khi đó một số người lân cận nấu một hũ đậu, và họ mang đến cho người láng giềng nào mà không có cái gì để ăn trong hai hay ba ngày, để vượt qua cái đói và ăn một ít chúng, đó là thời kỳ khó khăn. Nhiều bạn trẻ chưa bao giờ nhìn thấy cảnh đó, nhưng sự khó khăn đã xảy ra. Tôi đã thấy khoảng thời gian mà anh em có thể chuyển qua hội thánh này một cái đĩa quỳên góp tiền, hai lần, hoặc ba lần, và nhận được ba mươi xu trong một gói đây, và xin cho việc đó. Nó sẽ...Anh em có thể nhận ba mươi xu, và đã có một cửa dâng hiến tốt. Hiếu không? Thật là sự gay go lớn đã xảy ra.

¹¹ Và chúng tôi không có thứ gì để xây dựng cả, tuy nhiên sự—sự ước ao của dân sự là xây dựng một nhà thờ, để mà chúng ta có một nơi để đi. Bởi vì, trong thời họ...Sứ điệp, ô, anh em nghĩ Nó là một ý tưởng tồi tệ lúc này. Anh em phải biết Điều đó lúc ấy, khi mà không có người nào, và rồi về phép báp-têm bằng nước này trong Danh Chúa Jêsus Christ, và những—những ơn phước cùng những điều mà chúng ta tin và đấu tranh cho.

¹² Vì thế trong lòng tôi đã hứa nguyện với Đức Chúa Trời, rằng chúng ta sẽ ở lại đây và xây dựng đền tạm. Buổi sáng mà chúng tôi đặt viên đá nền, Ngài đã gặp tôi qua một khả tượng, khoảng

tám giờ sáng hôm đó, khi tôi đang ngồi ở đó, xem mặt trời mọc lên, đang đến, gần như vào thời điểm này của năm. Và Ngài đã phán bảo tôi, sau đó Ngài bảo tôi đi xuống nơi có con sông, với Điều đó, khi Thiên sứ của Chúa xuất hiện trong Ánh sáng đó. Tôi đã nhìn thấy Nó ở một khoảng cách xa. Nó giống như một ngôi sao. Và Nó đến ngay chỗ tôi đang ngồi, và những Lời nói đầy uy quyền được phán ra. Và vì vậy, lúc đó, thì tôi có ý định có một chỗ cho dân sự thờ phượng.

¹³ Bấy giờ, tôi nghĩ rằng, chính tôi, “Điều đó không phải dành cho tôi. Không là gì cho tôi cả.” Nhưng tuy nhiên bất cứ điều nào mà thuộc về Đức Chúa Trời là một phần của tôi, cho dù nếu đó là...Bất kỳ điều gì mà—mà dành cho con cái của Đức Chúa Trời, đó là cho tôi, dẫu cho bốn phận của tôi là phải làm *điều này*, hay phải làm *điều kia*. Ấy là bốn phận của tôi phải chăm xem cơ nghiệp của Đức Chúa Trời, bất kể nó ở bất cứ nơi đâu. Hiểu không?

¹⁴ Giống như anh em nói, “Ồ, tôi...” Giống như bạn là thiếu niên, nói, “Công việc của—của tôi là chặt củi thôi, không phải bó nó lại. Hãy để John bó nó lại. Tôi không quan tâm liệu tuyết có rơi trên nó không, hay mưa ướt. Hãy để cho anh ta đi ra nhặt nó và mang về.” Không. Nó là trách nhiệm của anh em như là một—như là một đứa con của gia đình kia để thấy rằng củi đó không bị ướt, cho mẹ của anh em. Hiểu không? Hãy mang nó vào.

¹⁵ Nếu họ nói, “Ồ, Frank nên đi và lấy nước. Đó không phải là công việc của tôi.” Và nếu như Frank không lấy được nước, thì công việc của bạn phải trông coi việc nước. Chỉ thế thôi. Vậy thì, đó là cách hành động.

Và đó cũng là một con đường nó hoạt động trong nhà của Đức Chúa Trời. Nếu một vài người trong bọn họ—vài người trong bọn họ nói...

¹⁶ Người khác, cách đây không lâu, đã nói, “Đừng giảng dạy theo cách mà ông giảng nữa. Chà, chào ôi, ông sẽ làm hư hỏng mọi người bạn mà ông có, và mọi thứ như thế.” Nói, “Hãy để mặc điều đó. Tôi biết nó sai, nhưng, chào ôi, đó không phải là việc của chúng ta.”

Ồ, vậy thì đó là việc của ai vậy? Nếu nó sai, người nào đó phải làm điều đó, vì vậy chúng ta hãy cứ làm điều đó đi. Và đó là cách tôi cảm nhận về Hội thánh.

¹⁷ Chương trình xây dựng và đại loại như vậy đã đến, cứ lên lên xuống xuống, lên lên xuống xuống, và có không ít những sự thuận ý và chống đối, về việc xây dựng, và vân vân. Người này muốn làm điều đó, còn người kia thì không muốn nó, và *thế này, thế kia*. Anh em, anh em thấy nó như thế đấy.

¹⁸ Anh em có thể tìm thấy điều đó khi anh em giao thiệp giữa các mục sư truyền đạo, giữa những người có chức vụ, giữa những người quản nhiệm, mọi nơi anh em đi. Bất cứ nơi nào anh em có một nhóm người, anh em—anh em đều có những ý kiến khác nhau. Và vì thế, cho nên, anh em chỉ nên lấy ý kiến một người mà anh em đặt sự tin tưởng vào, và chỉ chọn người đó. Tất cả làm việc với người đó thôi.

Giống như trong quân đội, anh em phải có một người là đại tướng, đó là một tổng hành dinh. Thủ lĩnh nói *điều này*, ông ta là thủ lĩnh của nhóm đó, nhưng sau đó đại tướng có thể đổi cấp bậc của ông ta.

Và Tướng Tổng Tư Lệnh, dĩ nhiên, là Đức Chúa Jêsus Christ, trong Hội thánh. Và các mục sư truyền đạo của Ngài là các thủ lĩnh của các đại đội, là người mà—mà đang đại diện cho Ngài trên đất.

¹⁹ Và họ đã cố gắng nhiều điều, đèn tạm nhỏ ở đây. Và cuối cùng...Tôi cứ giữ im lặng trong điều đó, chỉ để xem, sau khi tôi đã xây dựng nó. Và rồi Chúa đã kêu gọi tôi ra đi vào cánh đồng truyền giáo, cách đây khoảng mười lăm, mười sáu năm, và tôi đã rời hội thánh.

Nhưng, vẫn còn, tôi thật sự không thể bỏ nó đi được. Tôi luôn luôn giữ tên của mình gắn bó với nó, để mà tôi có thể được tiến cử lúc nào đó nếu có điều gì không ổn xảy ra ở đây. Tôi có quyền đến và—và ngăn nó lại, bởi vì tôi đã đổ mồ hôi ra vì nó trong nhiều năm ở đảng sau bụi giăng này, mười bảy năm ở đây, để giữ mọi thứ được đúng đắn. Khi tất cả các loại học thuyết và những sự đi đi lại lại, và mọi thứ nhóm giáo phái. Và là liên giáo

phái, mọi thứ mà bay vào, bay vào con đường này, và bởi sự vùa giúp của Đức Chúa Trời chúng ta được đứng vững ở đây với Phúc Âm thuần khiết, và nó vẫn còn đứng vững như vậy buổi tối hôm nay. Đúng, vì vậy chúng ta...Nhưng có những thời điểm mà hội thánh này đã bị cố bán cho những điều khác từ khi tôi ra đi, và mọi thứ khác như thế. Nếu tên tôi không còn gắn liền với nó ở đó, ồ, chắc chắn nó sẽ, ở trong một tình trạng lộn xộn kinh khủng tối hôm nay. Không...Và dĩ nhiên, không phải tôi, chính là Đức Chúa Trời, đã làm điều đó.

²⁰ Và rồi, như tôi nhìn thấy lúc này, đang đi vào sự ổn định hiện có, và chúng ta đang sống trong một thời giờ trọng đại, vẫn là sự quan tâm của tôi để nói điều gì đó về hội thánh này, đây, bởi nó là—nó là một phần của tôi. Cho dù tôi có ở đây hay không, thì nó vẫn là một phần của tôi. Và đó là trách nhiệm của tôi để thấy nó hoạt động một cách trong sạch, rõ ràng, và tốt nhất tôi có thể làm cho Vương quốc của Đức Chúa Trời.

²¹ Và tôi rất đổi vui mừng, rằng, trong những ngày này, tôi thấy nó đã có các vệ tinh đối với nó, điều mà tôi rất biết ơn. Anh Crase ở đây, nhóm Sellersburg của anh ấy; và người anh em ở đó, mà vừa thế chỗ của Anh Snelling ở Utica; và Anh Ruddell lên đó; và Anh Junior Jackson; và những thanh niên yêu quý kia, là những người tốt đẹp, những người tuyệt vời của Đức Chúa Trời. Họ giảng Sứ điệp này. Giờ đây, họ có lẽ, một người có thể là không tán thành đôi chút về điều gì đó hay với người khác, tuy nhiên đó là con người duy nhất trong vòng nhóm của các mục sư truyền đạo. Và nếu các mục sư truyền đạo có khác nhau một chút, sẽ không có một—một cái bóng về sự khác nhau ở trong đó.

Có lẽ một người có thể nói, “Tôi tin rằng Ngàn Năm bình an sẽ đến, và Chúa Jêsus sẽ cưỡi trên một con ngựa bạch.” Người khác thì nói, “Tôi tin, khi Ngài đến, Ngài sẽ đến trên một đám mây trắng.” Ồ, theo như họ tin Ngài sẽ đến, đó là điều chính yếu, thấy đó, cho dù Ngài đến bằng cách nào đi nữa. Miễn là, họ tin Ngài đang đến, và chuẩn bị sẵn sàng cho điều đó. Và cách đó...

²² Tôi đã cố tìm thấy lúc này. Và tôi đã học hỏi. Tôi đã nói điều đó ra trước hội chúng. Tôi đã nghiên cứu Hội thánh đầu tiên. Và tôi xem cách mà những con người được xúc dầu đó chuẩn bị

Nhà của Chúa, và trật tự của buổi thờ phượng Chúa trong Nhà, và điều đó đã thức tỉnh tôi thật, thật tốt. Và tôi đã giảng ở đây trước đây một thời gian, và dựa trên đề tài trong Giô-ên 2, “Ta sẽ phục hồi, Chúa đã phán, tất cả những năm mà sâu keo đã ăn, và sâu bướm, và sâu lột vỏ ăn, và vân vân.” Và tôi bắt đầu tìm hiểu về điều đó, về những gì mà những người này đã làm, và cách mà họ chăm sóc Hội thánh mà Đức Chúa Trời để lại cho họ quản trị.

²³ Bây giờ chúng ta sẽ trở lại với Hội thánh đầu tiên, và chỉ mang Nó ra trong năm phút bây giờ, về những gì họ đã làm, và sau đó tôi có thể trình bày với anh em khả tượng mà tôi có trong tương lai. Vậy thì, lúc ban đầu, Hội thánh được khai sinh vào ngày lễ Ngũ tuần. Và ở đó Đức Thánh Linh đã giảng trên họ, nơi mà Chúa Jêsus đã chọn mười hai sứ đồ. Và một người trong số họ đã sa ngã, và họ chọn Ma-thia thay thế vào vị trí đó. Và Đức Thánh Linh chờ cho đến khi hết thảy đầu vào đấy, trước khi Ngài đến. Họ đã chọn một người giữ chức giám mục của—của Giu-đa, mà đã sa ngã bởi phạm tội, để ứng nghiệm lời Kinh Thánh.

²⁴ Và tôi tin rằng tất cả mọi điều này còn kéo dài, chờ đợi, nhưng nó đang chờ một thời gian cho lời Kinh Thánh được ứng nghiệm, cho đến khi mọi sự được đúng, mọi thứ đều theo thứ tự, chờ đợi. Nhiều lần chúng ta không có...không đủ kiên nhẫn, giống như một đứa trẻ. Chúng ta có...chúng ta có sự chuẩn bị lớn, và nhiều lần nhậy vọt tới trước, và điều đó—điều đó chỉ cản trở công việc, cho đến khi nào công việc đuổi kịp. Hiểu không? Chúng ta phải cứ hành động một cách tôn kính, có mục đích trong lòng rằng Đức Chúa Trời, nếu Ngài muốn sử dụng chúng ta vào công việc *thế này thế kia*, nhưng hãy chờ cho đến khi Ngài mở đường, bởi vì Ngài phải đi trước chúng ta.

²⁵ Còn nhớ Đa-vít đi ra chiến trận đêm nọ không? Ông thật mệt mỏi về cuộc chiến đó, và ông đã nằm dưới đám cây dâu đó cho đến khi ông nghe tiếng bước chân của Chúa trên những chiếc lá, đi trước ông. Rồi ông lấy can đảm mà xông tới, bởi vì ông biết rằng Chúa đã đi trước ông.

Và ước gì chúng ta chỉ làm điều đó, thưa các anh em. Biết chiến trận phải xảy đến, nhưng chúng ta phải chờ đợi cho đến

khi chúng ta thấy bàn tay của Đức Chúa Trời đi trước chúng ta, để mở đường.

²⁶ Bây giờ, tôi để ý thấy cách mà các hội thánh, sự truyền bá Phúc âm bắt đầu lan tràn ra khắp nơi. Và rồi chúng ta sẽ lấy, chẳng hạn như, Phao-lô trở thành một nhà truyền giáo vĩ đại đối với dân sự chúng ta. Chúng ta thấy rằng ông đã đi gần như, bất cứ nơi đâu mà Chúa đưa dẫn ông, và ông đã thiết lập một hội thánh. Và đó là một Đức tin mới. Các hội thánh của thời kỳ đó, giống như ở Tiểu Á, khắp cả châu Âu, họ—họ không tin Sứ điệp đó. Và khi ông phải giảng Sứ điệp, và nhiều người được cải đạo với Nó, thì không một ai...Nếu ông bỏ dân sự trong tình trạng đó, họ sẽ đi lang thang trở về với các thần ngoại bang của họ, và vào Do Thái giáo, và bất cứ cái gì khác nữa, bởi vì dân sự không có ai dạy dỗ họ. Những—những người cải đạo, chẳng có nơi nào để đi nhóm, vì vậy Phao-lô đã thiết lập những hội thánh trong những vùng khác nhau của đất nước.

²⁷ Trong mỗi hội thánh này, ông đã để lại một người nào đó có chức phẩm, một người mà đáng tin cậy, một người mà được biết đến như một mục sư, người chăn bầy. Hay là, rồi, sau này hội thánh lúc đó trở thành...Những hội thánh nhỏ khác đi ra khỏi sự thờ phượng đó. Những người trẻ và những người già dấy lên, và trở thành những hội thánh ra khỏi hội thánh ban đầu ấy. Người mà ở trên hội thánh đầu tiên được gọi là giám mục. Và sau đó những người của ông mà đã đi ra từ ông, con cái ông, được gọi là những người chăn bầy, hay là những mục sư. Và rồi...và mỗi nhóm người của các hội thánh nhỏ hết thầy sẽ trở về với vị giám mục này.

²⁸ Giống như trong thời Irenaeus, ông đã thực hiện giống như vậy. Martin cũng thực hiện giống như vậy. Polycarp đã thực hiện giống như vậy. Qua suốt thời đại, họ đã làm điều đó. Và rồi sứ đồ của Hội thánh, vị sứ đồ, đó là Phao-lô. Và khi Phao-lô ra đi, Giảng đã đảm nhiệm Hội thánh. Và khi Giảng ra đi, Polycarp gánh vác Nó. Khi Polycarp ra đi, thì Irenaeus đảm nhận Nó. Và cứ đi dần xuống, Martin, và vân vân.

Cứ giữ như vậy cho đến khi giáo hội Công giáo Rô-ma phá tung toàn bộ ra thành từng mảnh, và thiêu đốt họ, và làm họ tan

tác. Và sâu keo ăn chỗ *này*, và sâu lột vỏ ăn chỗ *kia*. Và sâu gì đó ăn *chỗ kia*, và ăn *chỗ kia*, cho đến khi chúng ăn Nó xuống thẳng tới thân cây.

Vậy thì, nhưng, Đức Chúa Trời đã hứa phục hồi lại điều giống như thế.

²⁹ Tôi có...Tôi thật sự tin, với cả tấm lòng, rằng chúng ta đang sống trong thời kỳ cuối cùng. Tôi tin rằng không—không có quá nhiều sẽ phá vỡ điều này, bất cứ điều gì...Và sự thông giải của tôi có lẽ là sai, về lời Kinh Thánh, rằng Chúa Jêsus có thể không đến tối hôm nay. Tôi tin rằng những chút ít gì còn để lại được ứng nghiệm, có thể được ứng nghiệm trước lúc rạng đông vào buổi sáng, và tôi có thể thấy. Và tôi có lẽ nói sai về thời gian của sự ứng nghiệm đó, nhưng nó đã gần rồi. Sự...Tôi tin điều đó.

Và, hãy nhớ, Phao-lô tin điều đó. Giảng tin điều đó. Polycarp tin điều đó. Irenaeus tin điều đó. Martin tin điều đó. Tất cả những người còn lại của họ đã tin điều đó.

³⁰ Điều gì xảy ra nếu Đức Chúa Trời phán với Giảng, người khải thị, “Vậy thì, nó sẽ xảy ra hai ngàn năm trước khi sự Đến của Ta”? Giảng sẽ đến và nói với Hội thánh, “Ồ, tôi nghĩ chúng ta có thể ăn, uống, và cưới gả, vì sẽ trải qua nhiều thế hệ.” Hiểu không? “Chúa Jêsus sẽ không đến trong hai ngàn năm.” Hiểu không? Vì vậy, đấy, Hội thánh sẽ bị hư mất. Sẽ không có “trên dấu hiệu.” Sẽ không có sự chờ đợi.

Và rốt lại, đó là trạng thái đề phòng của anh em, nếu anh em buồn ngủ trong canh đó, anh em hãy tỉnh thức với sự đề phòng như vậy. Bởi vì, nó sẽ không cản trở một điều nào. Anh em sẽ ở ngay đó đúng giờ, dù sao đi nữa. Hiểu không? Hiểu tôi muốn nói gì không?

³¹ Bây giờ, khi—khi Thánh Martin thức dậy trong sự sống lại, Thánh Phao-lô, tất cả những người còn lại của họ, sẽ thật tươi mới như họ đã ở ngay trong chiến trận, tranh chiến ngay, bởi vì họ đã bước đi dưới sự nhận thấy trước giống như vậy, trông mong sự Tái lâm của Ngài. Và sẽ có một Tiếng la lớn đến, và cả Hội thánh sẽ được cất lên. Anh em hiểu không? Điều đó sẽ là vậy. Vì thế, không có vấn đề gì. Hiểu không?

³² Chúng ta phải trông đợi Ngài ngay bây giờ. Ngay cả...Chúng ta không biết. Nó—nó có thể là một trăm năm sau. Nó có thể là năm trăm năm, một ngàn năm, mười ngàn năm. Tôi không biết. Không ai biết cả. Nhưng, nói, chẳng hạn, rằng chúng ta sống mỗi ngày, rằng Ngài sẽ đến ngày đó. Hiểu không? Nếu chúng ta sống giống như Ngài sắp tái lâm ngày nay, thì chúng ta thức tỉnh, nếu chúng ta ngủ, và chúng ta thức tỉnh trong sự sống lại, điều đó sẽ thật tươi mới như chúng ta chỉ buồn ngủ, vừa thức dậy. “Tiếng kèn sẽ vang lên, những kẻ chết trong Đấng Christ sẽ sống lại trước hết; còn chúng ta là những người còn sống và còn ở lại sẽ được cất lên cùng với họ, để gặp Chúa trên không trung.” Hiểu không? Vì vậy thật sự sẽ trở nên mới mẽ.

³³ Nhưng giờ đây, cho đến thời điểm đó, cho đến khi Ngài đến, chúng ta muốn sống mỗi ngày giống như Ngài có thể đến trong phút chốc nữa đây, bởi vì có thể là cuộc đời anh em kết thúc vào phút giây đó. Anh em không biết khi nào anh em sẽ qua đời. Đây có lẽ là hơi thở cuối cùng của chúng ta, chúng ta có nó trong chúng ta bây giờ, vì thế anh em muốn sống giống như vậy.

³⁴ Nhưng bây giờ để xúc tiến, xa hơn, chúng ta phải để lại dấu chân mình ở đây trên cát của thời gian, hầu cho những người khác có thể nhìn thấy. Nếu như Phao-lô đã không đi trên con đường mà ông đã đi, thì Giăng sẽ không biết đi theo bằng cách nào. Nếu Giăng đã không đi tiếp, thì Polycarp cũng sẽ không biết đường nào mà đi theo. Nếu Polyarp không đi tiếp, thì Irenaeus không biết đi theo như thế nào. Nếu Irenaeus đã không đi tiếp, thì Martin sẽ không biết phải đi theo như thế nào. Hiểu ý tôi muốn nói gì không? Mỗi người phải để lại những dấu chân mình trên cát qua từng thời kỳ.

³⁵ Ồ, nếu tôi nghĩ rằng có một giáo phái hay một nhóm các tín đồ nào đó, mà đã có bất cứ điều gì tốt hơn chúng ta ở đây, thưa các anh em, tôi hẳn muốn thôi thúc thân thể nhỏ bé này với điều đó nhanh chóng ngay. Tôi đã chờ đợi, tôi đã ước ao, tôi đã ở trong sự kỳ vọng và tin rằng một người vĩ đại nào đó sẽ đến một ngày nào đó, hoặc có thể là đáng tiên tri vĩ đại nào đó mà tôi nói sẽ đến, thuộc về Ê-li-sê. Và tôi luôn luôn tin và suy nghĩ, có lẽ, rằng có lẽ tôi sẽ sống để nhìn thấy cái ngày mà khi đó tôi được biến

đổi, khi tôi thấy quang cảnh người đó được cất lên, rồi tôi có thể nhóm hội thánh thân yêu của tôi lại và nói, “Thưa anh em, *đây* là người mà chúng ta hằng trông đợi. Người *này*, con người *này* *đây*.” Tôi đã chờ đợi điều ấy.

Và nếu thật sự điều đó đã trôi qua, thì tôi đang nhìn để nói, từ trên *đây*, “Thưa anh em, *đây* là Người ấy,” đến từ *đây*, *đấy*. Và tôi—tôi muốn thấy hội thánh cứ giữ như thế.

³⁶ Tôi phải bước trên cái gì đó, hay làm điều gì đó, và đặt nhiều sự sống hơn vào điều ấy. [Anh Branham chỉnh lại cái micrô—Bt.]

³⁷ Vì vậy bây giờ tôi muốn nói đến điều này, rằng, bây giờ rằng *đây* là một hội thánh được thiết lập.

³⁸ Tôi xin phép được dừng lại, một chút. Khi tôi đi đến Bombay, tôi hoãn lại buổi nhóm lớn nhất của tôi bởi vì những ảnh hưởng nó đã có trên dân sự. Và tôi...Nếu ở châu Phi, họ nói có ba mươi ngàn người đến với Đấng Christ cùng một lúc, sau đó có một trăm năm mươi, hay hai trăm ngàn đến với Đấng Christ cùng một lúc, trong nửa triệu dân ở đó. Hiểu không? Tôi có thể làm gì? Chẳng điều gì cả. Có lẽ, có thể, nói đã có, chỉ nói, đã có một trăm ngàn người của họ. Không có hội thánh, tôi không thể làm được điều gì. Chẳng có ai để cho họ. Sứ điệp mà tôi tin, tôi...Thậm chí không có một giáo phái Ngũ Tuần muốn cộng tác với tôi cả. Và hết thấy những linh hồn kia có khả năng bị lôi cuốn trở lại ngay vào đạo Sikh, Jain, Phật giáo, bất cứ tôn giáo nào nữa mà họ theo. Chẳng có nơi nào để đưa họ vào. Vậy thì, đó là một sự hổ thẹn. Đó là một sự sỉ nhục. Hiểu không? Bởi vì, tôi không có sự cộng tác, bởi vì lập trường mà tôi nhận lấy. Hiểu không?

³⁹ Ồ, ở châu Phi, tôi đi vào nơi đó dưới sự bảo trợ đó, của hội—hội—hội Truyền giáo Đức tin Phi châu và hội Truyền giáo Đức tin Afrikaans. Và khi tôi đi như vậy, dĩ nhiên, tôi không đồng ý với họ. Họ, họ làm báp-têm cho dân sự bằng phép báp-têm ba ngôi, ba lần, hướng mặt về phía trước. Và một trong họ làm phép báp-têm ba lần, hướng về phía sau. Một là cho một thần, tức là Cha; một lần khác cho một thần khác, Con; một lần nữa cho một thần khác, Thánh Linh; và làm báp-têm ba lần khác nhau, cho ba thần khác nhau, và tất cả điều như vậy. Và, có lẽ, buổi nhóm ở Durban, không có một sự đúng đắn, và dân sự nhìn thấy sự rời rạc trong

vòng đức tin Ngũ Tuần và đại loại như vậy, nhiều người không biết phải làm gì. Họ không có nơi nào để đi.

⁴⁰ Có lẽ, điều gì xảy ra nếu chúng ta thật sự có một cuộc phục hưng ở đây, thưa anh em? Để tôi đưa ra điều đó như thế này. Nếu như chúng ta vừa có một cuộc phục hưng lớn, và các anh em vừa được biến cải, và không có một hội thánh theo kiểu như vậy trong đất nước này, không nơi nào cả; và tôi là người truyền bá phúc âm, và bây giờ tôi đang rời khỏi, các anh em có thể không bao giờ gặp lại tôi thì sao? Các anh em sẽ làm gì? Anh em sẽ cảm thấy như không biết phải làm gì. Anh em không thể trở về lại với vũng bùn đó lần nữa. Anh em không thể trở về nơi đó, với— với người vợ của mình mặc quần ngắn, và cái...và với cái thể hội viên của mình để tham gia các bữa tiệc tùng và nhảy nhót, và những thứ giống như thế, và được thỏa mãn lại.

Anh em đã đến với Sự Sống. Anh em đã lớn lên trên điều đó. Anh em đã đến một chỗ, thay vì nói, “Đây là tin điều của chúng ta,” nói, “Đây là Lời Đức Chúa Trời.” Và anh em đến để sống bởi Đây, những gì Đây nói. Và không phải những gì...

Và anh em đi đến đó và nghe theo họ, và nghe theo họ đi xuống và chơi trò lừa bịp, và nhảy múa, và làm *điều này, điều kia*, và *điều nọ*, và chẳng có một tí gì của sứ điệp ở trong đó cả, về thị trường nào đó hay người gì đó, hay sắp được bầu lại, hay thuộc loại vấn đề chính trị nào đó, và cắt ngắn trong vòng mười hay mười lăm phút; sau khi anh em được ngồi ở đây, ngày này qua ngày nọ, và những bữa đại tiệc ẩm thực bằng Lời cùng những sự khác. Anh em hẳn không biết phải làm gì.

Anh em có thể rất nặng lòng về điều đó, cho đến khi một số trong anh em để những thành viên sẽ cảm thấy như bắt đầu gây dựng một hội thánh, và chính mình khởi sự giảng dạy Nó, bởi vì tấm lòng của anh em nóng cháy vì Lời Đức Chúa Trời, và anh em cảm thấy thật tệ cho những người mà cảm thấy giống như cách mà anh em cảm thấy. Vậy thì, điều đó có đúng không? [Các anh em nói, “A-men.”—Bt.]

⁴¹ Mặc dù anh em biết Chúa Jêsus sắp đến, nghĩ Ngài sẽ đến nay mai, tuy nhiên anh em muốn làm điều gì đó ngày hôm nay cho những người kia, là những công dân của Nước Đức Chúa Trời,

để đến với nhau. Anh em muốn có sự thông công với họ. Đúng thế. Vì vậy nếu đó là con đường này...

⁴² Bây giờ, tôi tin với cả tấm lòng mình rằng Chúa đã giúp đỡ tôi và đã dùng tôi để làm người khơi mào cho một cuộc phục hưng lớn, một trong những điều lớn lao nhất mà đã từng làm chấn động thế giới từ thời kỳ đầu tiên, khắp trên thế giới. Chúng ta biết điều đó. Đúng vậy. Tất cả đều qua đi ở thời kỳ đó, và—và Ngài đã gặp tôi ở dưới dòng sông đó và phán bảo tôi rằng Sứ điệp mà tôi có sẽ báo trước về sự Đến lần thứ hai của Đấng Christ. Và tôi cho rằng không một ai ở đây tối hôm nay đã ở nơi đó ngày ấy. Đó là cách đây khoảng chừng ba mươi hai năm, khi Ánh Sáng ấy xuất hiện; và đứng ở đó, tôi nhìn chăm chăm vào ngay Nó. Hàng trăm người đứng đó, nhìn vào Nó. Nó giáng xuống, và Tiếng đó phán ra.

⁴³ Những năm sau đó, thật lạ rằng máy ảnh chụp được tấm hình giống như vậy, trông rất giống như hoàn toàn chính xác những gì tôi đã kể với anh em, dưới sông kia. Bây giờ, tôi có thể là đã bị nhầm rất nhiều điều, thưa anh em, nhưng tôi không muốn là một kẻ đạo đức giả. Tôi muốn thành thật và ngay thẳng với anh em.

⁴⁴ Và rồi, việc khác nữa, nếu tôi phải ra đi, thì điều gì? Chúng ta có thể—chúng ta có thể không bao giờ xây dựng một nhà thờ ở đây như thế. Thật khó để nói ra những gì chúng ta đã có, đấy, nếu tôi cứ tiếp tục. Nhưng Đức Chúa Trời trên Trời đặt để điều đó trong lòng tôi để xây dựng nhà thờ này ở đây. Và sau đó khi Ngài gọi tôi đi vào lĩnh vực truyền bá phúc âm... Chúng ta đã có mục sư này đến mục sư nọ, và vân vân, nhưng bây giờ chúng ta có một—một anh em yêu quý ở đây là người của Đức tin, tin Sứ điệp. Chúng ta đã có những anh em khác ở đây mà tin vào Sứ điệp. Có...

⁴⁵ Tôi nói có quá to không, Anh Beeler? [Anh Beeler nói, “Hơi nhỏ.”—Bt.] Được rồi, chúng ta hãy xem. [“Không. Cứ tiếp tục.”] Vâng. Đã có...

Chúng ta đã có—chúng ta đã có tài liệu.

46 Và bây giờ anh em nói, “Thôi được, Anh Branham à, nếu họ không nghe những dấu kỳ và phép lạ này của Đức Chúa Trời cao cả trên Thiên đàng, thì chúng ta sẽ làm như thế nào đây?” Ồ, vậy thì, nếu Thánh Phao-lô cũng có ý kiến như vậy thì sao? Hiểu không? Điều gì? Nhưng ông không hỏi như vậy. Những giám mục kia cứ trung thành với Sứ điệp! Và họ... Và Phao-lô, cũng đã từng như vậy, sau khi ông đi vòng quanh khắp... Anh em đã đọc Kinh Thánh, ông đã trở lại thăm những hội thánh này như thế nào, nói chuyện với những mục sư, và với những giám mục, và vân vân, và ông đã nhận sự phục hồi từ dân sự, và—và đã có, ồ, thật sự một thì giờ thông công vĩ đại, giống như một cuộc phục hưng hay là một thì giờ hân hỉ lớn. Và Đức Thánh Linh sẽ giáng xuống trên họ, và các sứ điệp sẽ đến.

47 Hãy xem khi ông đi xuống đó với Phi-líp, thậm chí các con gái của ông đã nói tiên tri. Và đã nói, “Có các xiềng xích và tù ngục đang chờ—chờ đợi người anh của chúng ta khi ông đi đến đó.” Ông không biết làm gì hơn là đi ra ngoài sân, và ở đây A-ga-bút đến, một tiên tri, đang đi đến, nhìn qua bên kia đường. Và không hề thấy Phao-lô trước đó, vị tổng giám sát, nhóm toàn bộ các hội thánh này khắp châu Á. Và người ấy đi qua đó và kéo dây lưng ra khỏi hông ông, mà ông đã buộc áo khoác mình, trói tay ông lại và nói rằng, “CHÚA PHÁN NHƯ VẬY, xích xiềng và ngục tù chờ đợi người mà mặc dây lưng này trên đó.” Hiểu không? Nói tiên tri.

48 Phao-lô nói, “Ta biết điều đó. Ta biết điều đó. Nhưng đừng làm nao lòng ta lúc này. Hãy để ta hoàn thành sứ mệnh của mình.” Ông đã mệt mỏi. Ông đã hoàn tất. Và ông định sẽ tiếp tục và rời khỏi chức vụ giám mục với Ti-mô-thê.

49 Bây giờ chúng ta phải nghĩ đến những người trẻ. Chúng ta có con cái. Hầu hết những người chúng ta ở đây, những người đàn ông đã có vợ, có con cái. Ồ, họ nghĩ gì về sự hầu đến? Hiểu không?

50 Giống như tôi thường đưa ra, ở dưới đó, về họ quăng những lưới kia xuống sông, kéo ra những con cá rô; và những thức uống, những người say rượu và đủ thứ. Tôi đã thấy chúng được chất cao gần đến trần nhà này ở đây, một đống lớn, cá rô nằm ở đó.

Mùi hôi thối lan ra khắp dòng sông. Tôi đi xuống, như người bảo vệ rừng, để bắt họ dừng lại điều đó. Tôi nhận được một lá thư, “Hãy để mặc họ. Anh định làm gì? Nó thuộc về Kentucky.” Vậy thì, người bảo vệ rừng Kentucky không thể đi qua đây, bởi vì người ấy đã ra khỏi địa hạt của mình. Người bảo vệ rừng Indiana chẳng nói gì được, vì vùng nước này thuộc về Kentucky. Thế đấy. Chẳng thể làm gì được.

⁵¹ Tôi nói, “Tôi có một cậu con trai, rất thích câu cá. Ồ, họ đưa hình của nó lên báo nếu cậu bé bắt được một con cá bống, cách đây hai mươi năm; để điều đó tiếp tục như thế, những cái tổ, những cái bẫy, mọi thứ khác.” Và thực tế bây giờ đang trở nên giống như vậy. Hiểu không? Việc gì vậy? Anh em phải suy nghĩ về những điều này mà sắp xảy đến.

⁵² Vì vậy chúng ta phải suy nghĩ về những người khác sẽ đến sau chúng ta, những người trẻ này, và đại loại như vậy, và một nơi cho con cái chúng ta. Con gái của chúng ta, chúng ta không muốn chúng đi ra thế giới bên ngoài, trong những việc này như thế. Chúng ta muốn các cô con gái được dưỡng dục giống như mẹ của chúng. Và chúng ta phải chuẩn bị cho điều đó. Và nếu không có ngày mai, chúng ta không biết điều đó. Nếu không có ngày mai, chúng ta không làm được gì ngoại trừ được ở trong công việc của Chủ và được tìm thấy trong bốn phận của mình khi Ngài đến. Hiểu không?

⁵³ Vì vậy, tôi đề nghị điều này. Tôi đã nói, với Anh Neville. Chúng ta hãy thực hiện việc này dựa trên những gì chúng ta có. Chúng ta hãy để nó đúng cách nó như vậy.

Tôi thật sự biết ơn vì những mục sư trẻ này. Thấy đó, thật sự, vào Ngày Phán xét, dành cho toàn bộ các thung lũng khắp nơi đây, sẽ không có xin lỗi, bởi vì chúng ta đã có các hội thánh nhỏ lập ra ở khắp nơi, các trụ cột, địa điểm nghe ngóng, chờ đợi.

⁵⁴ Tối hôm qua tôi ở trong hội thánh của anh em, và hỏi liệu tất cả những người ở đó được làm cho vững mạnh bởi Lời không. Và mọi bàn tay đưa lên. Vậy thì, điều đó đã làm cho tôi cảm thấy tốt. Hiểu không?

55 Bây giờ, những gì tôi suy nghĩ, sẽ là điều này, thưa anh em, mà giống như trong hội thánh ở đây bây giờ. Tôi...việc...Chức vụ của tôi, điều tốt nhất theo suy nghĩ của tôi, bốn việc mà có thể được thực hiện. Và nó có thể không hẳn là bốn điều đó thôi, nhưng đó là quan điểm duy nhất mà tôi có thể nghĩ đến; nếu Đấng đó mà đã phán với tôi dưới sông kia, nếu như đây là tất cả mà còn để lại cho hội thánh dân Ngoại.

Mà, chúng ta nhận biết, trong Khải huyền, chỉ chương một, hai, ba nói với Hội thánh. Hội thánh cất lên, trong chương thứ 4. Nó không trở lại nữa cho đến chương 19, đó là sau Thời kỳ Hoạn nạn khi mà Đức Chúa Trời kêu gọi dân Do Thái ra. Đúng vậy.

56 Và giống như Hê-nóc, ông được cất lên trước khi một giọt mưa chạm mặt đất. Ông đã đi, sau đó sự hoạn nạn mới xảy đến. Hiểu không? Nô-ê đã ở trong con tàu trước khi hoạn nạn ập đến. Lót thì ra khỏi Sô-đôm trước khi cơn hoạn nạn ập đến. Hiểu không? Và Hội thánh sẽ được đi trước Thời kỳ Hoạn nạn.

57 Vậy thì, trong suốt thời kỳ Hoạn nạn, mà sẽ đến: người nữ đồng trinh đang ngủ sẽ bị con rồng bắt đi, và phun ra nước từ trong miệng nó, điều đó có nghĩa là, “đám đông và dân chúng,” các đạo quân sẽ tìm kiếm và bắt đi người nữ này, phần còn lại dòng giống của nàng, và sẽ giết nàng. Vậy thì, điều đó xảy ra trong Thời kỳ Hoạn nạn.

Nhưng Hội thánh sẽ về Nhà. Bây giờ, nếu—nếu điều đó xảy ra, sẽ xảy ra ngày mai, nó sẽ không cản trở chúng ta khỏi việc cứ tiếp tục trong ngày hôm nay. Chúng ta hãy tỉnh từ ngày hôm nay.

58 Bây giờ, những gì tôi nghĩ, ở nơi ấy, nếu vị Thiên sứ đó đã phán những Lời kia với tôi, phán, “Nhu Giăng Báp-tít được sai đến để mở đường cho sự Đến lần thứ nhất của Đấng Christ,” đấy, “Sứ điệp của người...” Tôi đã nhận lấy Sứ điệp này, và “Nó sẽ mở đường cho sự Đến lần thứ hai của Đấng Christ.” Ô, nếu Đây chính là Sứ điệp đó, thì chúng ta thật, thật đã gần rồi, thưa anh em, bởi vì thì giờ và Sự sáng của Sứ điệp gần như đã hết.

59 Anh em có để ý khi Ngũ Tuần giáng xuống, và các anh em đó ở Ngũ Tuần, được đầy dẫy Đức Thánh Linh không? Điều đó hầu như không có thời gian nào cho đến khi Sứ điệp bắt đầu trở nên

mập mờ, và họ bắt đầu thiết lập những hội thánh để duy trì, cho Đấng Christ, trông đợi Ngài đến.Ồ, đó cũng là điều đang xảy ra ngày hôm nay, nếu Kinh Thánh là đúng, “Ta sẽ khôi phục, Chúa phán vậy, tất cả những gì sâu keo và sâu lột vỏ đã ăn.” Bây giờ, nếu là vậy, nếu đó là Sứ điệp, và, xin Chúa tha thứ cho tôi, tôi—tôi không biết. Nếu là vậy, thì thời giờ đã gần rồi, thật sự, bởi vì Sứ điệp chấm dứt.

⁶⁰ Và đêm nọ, tôi đã mơ thấy rằng tôi có một sự phân biệt nơi mà một đám đông bạn bè của tôi tập hợp lại, hàng ngàn người có mặt trong buổi nhóm. Có một anh chàng đến, kiểm tôi. Và Billy thường đến, đưa tôi đi, vì anh em không nói chuyện với tôi. Và người này chỉ nói chuyện về một cái vệt màu xanh. Và trước khi tôi đi qua chỗ đó, tất cả sự xúc dầu đã rời khỏi tôi, vì điều đó. Và rồi tôi nói, “Ồ, tôi sẽ đi đến đó và—và giảng Sứ điệp, về việc nói cho những người kia, ‘Đừng đại dốt với những giáo phái kia,’ và vân vân, và, ‘Hãy bước ra, như thế này.’” Và khi tôi bước lên tòa giảng, điều đó đã rời khỏi tôi.

⁶¹ Tôi không biết chuyện đó là có ý gì, nhưng tôi, cứ tiếp tục. Tôi thật sự không biết. Nó có thể là cuối đường của tôi. Nó có thể là sự Đến của Chúa. Nó có thể là sự thay đổi của thời đại. Nó có thể là sự đến của người mạnh mẽ đó, nếu đó là một sự khác bên cạnh những gì đã đến rồi. Nó có thể là như thế. Tất cả những điều kia, chúng ta phải phải rút ra từ đó, nó sẽ là vậy. Và như tôi đứng đây tối hôm nay, trước Đức Chúa Trời và các anh em: tôi không biết. Tôi không thể nói với anh em được. Nếu tôi nói, thì tôi đã nói với anh em, hoặc giả tôi sẽ không nhắc đến, mang đến bất kỳ điều gì như thế này. Nếu tôi không biết cách nào...Nếu tôi biết được điều đó sẽ xảy ra bằng con đường nào, thì tôi sẽ—tôi sẽ nói nó, nhưng tôi không biết. Tôi không thể nói được. Tôi đang tiếp tục các buổi nhóm ngay bây giờ mà không một chút sự hướng dẫn nào. Tôi đang đi bởi vì tôi không muốn ngồi ở đó. Tôi—tôi—tôi thích đi vào rừng như bất cứ ai. Nếu tôi sai trong điều này, xin Đức Chúa Trời tha thứ cho tôi.

⁶² Có ba điều có thể xảy ra với tôi. Đó cũng là cuối đường của tôi, và để người khác đi tiếp; tôi mở ra một con đường để người đó đảm nhận, bởi vì, hãy nhớ, người mà đến để giảng đạo, sẽ

nương trên Lời, “Khôi phục Đức tin của con cái trở về cùng cha.” Nó là cuối cùng con đường của tôi. Đó có thể là Ngài đang thay đổi chức vụ của tôi trở về với lĩnh vực truyền giáo, ở hải ngoại. Hay là, có thể là Ngài không kêu gọi tôi đi vào lĩnh vực truyền giáo nữa, và Ngài đưa dẫn tôi vào nơi đông vắng nào đó, để xức dầu cho tôi, sai tôi đi giống như một người đã được hứa sẽ đến, tôi nghĩ vậy. Có thể là bất cứ điều nào trong những điều đó.

⁶³ Tôi không thể tiếp tục con đường mà tôi đã đi. Bởi vì tôi... Dân sự đã tin tôi. Tôi—tôi phải nói điều này. Tôi nói nó trước những người đàn ông. Dân sự, nhiều lần, xem tôi như một tiên tri vậy. Tôi không tự cho mình là thế. Không, thưa quý vị. Tôi không. Tôi có... Tôi không nói điều đó để tỏ vẻ khiêm nhường. Tôi nói điều đó để chứng tỏ thành thật. Tôi không tự xem mình là một tiên tri của Chúa. Tôi—tôi không có được vinh dự đó.

⁶⁴ Tôi tin rằng Chúa đã dùng tôi, trong những việc rất nhỏ, để giúp đỡ có lẽ đặt nền tảng cho một tiên tri sẽ đến. Nhưng một tiên tri không hoạt động theo con đường mà tôi hoạt động. Vậy thì, anh em biết điều đó. Một tiên tri không phải là một nhà truyền giáo, và một nhà truyền giáo không phải là một tiên tri. Một mục sư không phải là một nhà truyền giáo, và một nhà truyền giáo không phải là một mục sư. “Nhưng Đức Chúa Trời đã đặt để trong Hội thánh, trước tiên là các sứ đồ, rồi các tiên tri, rồi các giáo sư, rồi đến các mục sư,” và vân vân. Đức Chúa Trời đã đặt để họ trong Hội thánh, và Đức Chúa Trời ban cho họ một chức vụ.

⁶⁵ Nhưng, buổi sáng khi tôi đặt viên đá góc đó! Bởi vì, bây giờ, nếu anh em là con người thuộc linh, thì anh em hiểu được điều đó. Bởi vì tiếng khóc than của dân chúng! Nếu anh em có thể phá vỡ việc đó ra, hay là lấy cuốn sách mà đọc nó, nó nói, “Hãy làm công việc của một nhà truyền giáo.” Đã không kêu gọi tôi trở thành một nhà truyền giáo, nhưng nói, “Hãy làm công việc của một nhà truyền giáo, vì sẽ có một thời kia khi đó người ta sẽ không chịu nghe Đạo lành, nhưng họ sẽ ham nghe những lời êm tai, theo tư dục mà nhóm họp, các giáo sư xung quanh mình, và sẽ không nghe Lẽ thật mà xây hương về chuyện huyền.” Hiểu không? Đã trích dẫn lời Kinh Thánh và nói cho tôi biết tìm thấy Nó ở đâu. Đã nói nó ba lần. Và tôi lấy Kinh Thánh ra và lật đến chỗ

mà Ngài phán với tôi, và nó ở đó. Và thế thì anh em biết có về hai cái xô nước, của Ngũ Tuần Một Ngôi và Phúc Âm Ngũ Tuần. Tôi không hề băng qua họ. Tôi đã trồng những cái cây của chính họ vào đúng chỗ của chúng, vì tôi nghĩ cả hai đều sai. Nhưng, ngoài điều đó, tôi đã ở thập tự giá, ở vào mùa gặt.

⁶⁶ Đức Chúa Trời tôn quý bất cứ ai thành thật. Phi-e-rơ đã nói thế. Ông đã nhận biết rằng Đức Chúa Trời không vị nể một ai, hết thấy các dân tộc được kêu gọi, khi tại nhà của Cọt-nây, khi họ nhận lãnh Đức Thánh Linh giống như họ đã có từ lúc ban đầu. Hiểu không? Đức Chúa Trời không vị nể ai cả. Chúng ta thấy một người hết sức sâu sắc và chân thành, người ấy có thể bị sai lầm cách chân thành. Nhưng nếu anh ta thành thật, Đức Chúa Trời sẽ dẫn anh ấy đến với Sự Sáng, ở nơi nào đó. Anh ấy sẽ đến với Nó, vì Đức Chúa Trời buộc phải làm điều đó.

⁶⁷ Và chúng ta nghĩ về sự Tái lâm của Chúa, là một—một điều lớn lao như vậy; và Sứ điệp, không hơn gì khi Nó đã đến. Hãy nhớ, có một nhóm người đã được định trước ở đây khi Chúa trở lại, và có thể là không quá một chục. Hiểu không? Chúng ta không biết. Cũng có thể là một trăm triệu; có thể là mười ngàn. Nhưng nếu...Những người được định trước sẽ nghe Sứ điệp và tin Nó, nếu Nó là Sứ điệp được Đức Chúa Trời ban đến, mà chúng ta tin là Nó vậy.

⁶⁸ Bây giờ, chúng ta đây này, thế thì, ở ngay đây với kỳ cuối cùng. Khi mà, nếu Đức Chúa Trời kêu gọi tôi...Nào, hãy nghe, điều này không được lặp lại. Nếu Ngài thật sự kêu gọi tôi trở thành tiên tri của Ngài, thì tôi chắc chắn sẽ không nắm giữ vai trò của một người truyền giáo. Các vị tiên tri không truyền giáo. Một tiên tri ẩn mình trong đồng vắng, một mình, với Đức Chúa Trời, cho đến khi người nhận được chính xác, trực tiếp những gì Đức Chúa Trời muốn người làm. Và người đi thẳng ra và ban phát Sứ điệp của mình, và trở về trong đồng vắng người đi. Người không phải là một nhà truyền giáo, tổ chức các buổi nhóm, và có những sự hợp tác, và tất cả những sự này giống như những nhà truyền giáo làm. Người không giảng dạy giống như những nhà truyền giáo. Người có CHÚA PHÁN NHƯ VẬY, và điều đó là thế, và chỉ có thể thôi. Người đưa ra điều đó, quăng nó ra, và để những

mảnh dăm rơi chỗ mà nó sẽ rơi, và rồi người đi trở lại. Chẳng ai biết người ở đâu. Người ở cách biệt, một nơi nào đó.

⁶⁹ Bây giờ, tôi không thể, hay nếu Ngài đã kêu gọi tôi vào chức vụ đó, tôi không thể là một nhà truyền giáo. Và nếu Ngài kêu gọi tôi làm nhà truyền giáo, tôi không thể là một tiên tri. Vậy thì, anh em hiểu ý tôi nói gì không? Tôi không biết làm điều gì. Tôi đã làm, một cách cung kính, khi Ngài phán bảo tôi, trước tiên, về việc tôi nắm tay dân sự và cầu nguyện cho họ, thì biết sự bí mật trong lòng họ, tất cả những điều khác nhau này. Và, thưa anh em, điều đó không thể sai lầm. Anh em biết đó là Sự thật. Mỗi người trong anh em đều biết điều đó. Hiểu không?

Và cách Ngài phán bảo tôi Nó sẽ làm nổ tung trên khắp thế giới thế nào, và Nó đã được thực hiện thật chính xác! Mọi quốc gia ở dưới trời đã nghe Nó, khắp mọi nơi, báo chí, băng ghi âm, khắp mọi nơi. Tôi không biết Nó đã được thực hiện như thế nào. Nhưng, khắp cả thế giới, những lá thư đến, và dân chúng từ Thái Lan, và những người Hottentot ở đó. Cách mà những nhà truyền giáo kia đã tụ tập lại ở đó với những băng ghi âm đó, và đưa ra sự thông giải ấy về Lời. Và giờ đây chúng ta nghe từ trên khắp thế giới, đây, khắp thế giới. Bây giờ, họ, Hội thánh, được định trước một cách phổ biến, khắp mọi nơi. “Hai người ở trong giường; hai người ở trên cánh đồng,” đây, một người được đem đi và một người bị để lại.

⁷⁰ Bây giờ, như tôi đã làm công việc của một nhà truyền giáo. Và đây là lời cầu xin của tôi. Nếu điều đó làm đẹp lòng Đức Chúa Trời, và tôi đã làm công việc ấy tốt, tin rằng tôi làm đẹp lòng Ngài, cầu xin sự tha thứ cho mọi lỗi lầm của tôi, thì Ngài có lẽ kêu gọi tôi từ cánh đồng truyền giáo, để làm tiên tri của Ngài. Thế thì nếu là vậy, thì tôi sẽ rời bỏ công việc truyền giáo. Nhưng nếu Ngài kêu gọi tôi trở thành một tiên tri, thì tôi không thể là một nhà truyền giáo. Nếu tôi là một nhà truyền giáo, thì tôi không thể là một tiên tri được.

Tôi đang hòa nhập hai chức vụ này. Đó là chỗ làm cho tôi luôn rối trí. Đứng trên bục giảng, nó không bao giờ là tốt đẹp, thành công. Đức Chúa Trời dùng việc đó, nhưng tôi không hề nghĩ đó là ý tưởng chỉ đạo của Ngài. Đó là ý tưởng chấp thuận của Ngài.

Đứng trên bục giảng, một hoặc hai khái tượng, hầu như sẽ đánh bật bạn ra ngoài. Hiểu không? Và rồi nếu bạn nói cho người *này* làm thế nào để chính mình được đứng vững, và phải làm những gì; và rồi người kế tiếp đứng chỗ đó, anh ta đang trông mong giống như vậy. Và anh em không thể nói với anh ta, trừ khi Điều gì đó mách bảo anh em phải nói cho anh ta. Và rồi những người khác cảm thấy như anh em là một kẻ lừa phỉnh, hay một kẻ sa ngã, hay—hay là một kẻ xảo quyệt hay là gì đó, bởi vì anh em không bảo cho họ những gì họ muốn biết. Đấy, đó không phải là chức vụ, cách mà một tiên tri hoạt động.

⁷¹ Một tiên tri ở lại *đây* cho đến khi ông đi ngay vào bệnh viện, hay ông đi đến bất cứ một nơi nào, với CHÚA PHÁN NHƯ VẬY, và nói ra điều đó, và lại di chuyển ra lần nữa. Ông không phải là nhà truyền giảng, gì cả. Ông không tổ chức những buổi nhóm và thảo luận những sự việc. Ông đã có Lời của Chúa cho bất cứ ai mà ông được sai đến.

⁷² Nếu ông được sai đến Nhà Trắng, ông đi ngay vào trước Nhà Trắng, nói, “CHÚA PHÁN NHƯ VẬY.” Nếu đó là với thống đốc của bang, bất cứ ai, ấy là CHÚA PHÁN NHƯ VẬY. Ông không phải đưa cột với một nhóm các hội thánh, cố đưa họ vào và nhận lấy Lời, và giảng dạy những điều này giống như những nhà truyền giảng. Ông không phải là một nhà truyền giảng.

⁷³ Vì vậy, anh em thấy, thưa anh em, đó là lý do tôi không tự xưng mình là một tiên tri. Tôi không ở ngay trong chức vụ của một tiên tri. Hiểu không? Bây giờ anh em hiểu ý tôi nói gì không?

Vậy thì, có rất nhiều điều như thế diễn ra trong một khoảng thời gian dài, nhưng tôi hi vọng là không làm mất nhiều thời gian của anh em, cho đến khi tôi lấy một chút của Lời này mà tôi muốn đọc tối hôm nay.

⁷⁴ Vậy thì, đây là những gì tôi đang làm. Tôi không hề có cảm thấy là tôi nên sống ở Indiana. Tôi là một—tôi là một—một người thích ngao du. Tôi không...Tôi sẽ đi đến một nơi, tôi nghĩ, “Tôi sẽ đi qua *đây*, tôi sẽ định cư nơi này. Chính là nó.” Tôi không thể làm điều đó. Khi tôi đi đến nơi nào khác, tôi lại nghĩ, “Tôi sẽ đi qua *đây*.” Khi tôi làm điều đó...

Vợ tôi gọi tôi... Bài hát mà họ hát về điều gì? *Những Con Gió Thổi Không Ngừng*. Anh em đã từng nghe nó, tôi đoán vậy. Hầu như hết thầy anh em nghe họ hát. Ồ, đó là những gì cô ấy gọi tôi, “Những cơn gió thổi không ngừng.”

Vào thời điểm tôi đến đây, tôi nghĩ, “Bạn ơi, ta phải đi về nhà thôi. Ta phải về thăm vợ và các con. Ta chỉ phải đi đến hội thánh một lần nữa và giảng.” Tôi đến đây, và đi đến và giảng lần nữa. Hôn vợ tôi và ôm hết thầy các con. Đi ra sân để cắt cỏ, và một chiếc máy bay đi qua. Tôi dừng lại, lau mồ hôi trên mặt, và tôi muốn đi với anh ta. Tôi phải đi đến một nơi nào khác. Ồ, tôi nghĩ tôi sẽ đi đến đó. Và tôi—tôi đi đến đó, và tôi giảng ở đó một lúc. Nhìn quanh, có một người khác đi qua. Tôi phải đi với anh ta. Đấy, không có một chỗ ổn định dành cho tôi. Tôi thật sự không thể làm điều đó. Tôi không nghỉ ngơi, cứ di chuyển, hết nơi này đến nơi khác, điều gì đó. Tôi không thể làm khác được. Có một điều gì đó ở trong tôi. Và tôi biết rằng tôi phải làm điều đó.

⁷⁵ Bây giờ, tại hội thánh, đang ở trong tình trạng hiện tại của nó, tôi cảm thấy kinh khủng phải đi khỏi đây. Và, nghĩ, về tất cả các anh em những người đang ngồi đây, mà tôi tin rằng tôi sẽ sống với một cõi Vĩnh hằng, ở trong miền Vinh hiển. Chúng ta có những người tốt, chất liệu tốt, vững chắc, những dân khoẻ mạnh. Vừa mới đây thôi có một cuộc phục hưng bùng nổ trong hội thánh ở đây giữa dân sự này. Thánh Linh đến ở giữa họ, bắt đầu ban cho những ân tứ. Tôi xem điều đó, để thấy liệu có phải họ đi vào sự cuồng tín không. Mỗi lần nó bắt đầu hành động theo cách đó, Thánh Linh sẽ kiểm tra nó và mang điều đó trở về đây. Tôi nghĩ, “Ngợi khen Chúa.” Hiểu không? Anh em cứ giữ chỗ của mình ở đó. Điều đó tốt. Hiểu không?

⁷⁶ Vậy thì, những gì tôi suy nghĩ là, là thế này, là nếu có thể được, thì tôi bắt đầu đi đến nơi nào đó... Tôi không biết tôi sẽ đi đâu. Nhưng tôi không thể ngồi im. Tôi sẽ không ở lại đây. Tôi thật sự không thể làm điều đó. Tôi phải di chuyển đến nơi nào đó. Và tôi có thể là sẽ ở lại đó chỉ một vài ngày, lại chuyển đi chỗ khác. Tôi phải đi đến nơi nào đó. Tôi không biết mình sẽ đi đâu. Cũng như Áp-ra-ham không biết ông sẽ đi đâu. Ông cứ băng qua sông và bắt đầu đi. Chỉ thế thôi.

77 Tôi cảm thấy rằng những gì chúng ta phải làm ở đây, trong thời điểm hiện tại này, tôi tin rằng chúng ta cần có một nhà thờ. Tôi nghĩ—tôi nghĩ nhà của Đức Chúa Trời...Anh em nói, “Ồ, gì hả, bỏ hết tiền bạc vào đó nếu như Chúa sắp đến sao?”Ồ, giữ tiền lại thì có ích gì nếu Chúa đến? Hiểu không? Và nếu dân sự đầu tư tiền bạc cho hội thánh, thì đó là trách nhiệm của chúng ta, với một trăm phần trăm phiếu bầu ở đây, mà tôi đã nhận tối hôm đó, để xây dựng nhà thờ. Vì vậy, hãy xây dựng nó. Tôi muốn nói, “Hãy xây dựng nó. Vâng, thưa quý vị.”

78 Tôi chưa hề trình bày điều này trước đây, nhưng tôi muốn làm điều đó trước các anh những người đàn ông. Không muốn có các bà ở đây, bởi vì người thì nghiêng theo cách này, và cách kia. Bây giờ tôi đang cố gắng, nói với anh em lý do tôi muốn làm điều đó. Tôi nghĩ, nếu Chúa tái lâm tuần tới, chúng ta hãy khởi công nhà thờ tuần này. Chắc chắn. Chúng ta hãy bày tỏ Ngài. Chúng ta hãy đứng trên cột trụ trách nhiệm của chúng ta. Vâng, thưa quý vị. Và rồi nếu chúng ta...khi nhà thờ được dựng lên.

79 Tại sao? Nói nếu Ngài...Nếu mười năm nữa Ngài mới đến thì sao? Nếu Ngài sẽ đến hai mươi năm nữa thì sao? Hoặc là nếu Ngài sẽ đến một trăm năm nữa thì sao? Bất kể là gì đi nữa, khi nào Ngài đến, điều đó không thành vấn đề. Chúng ta biết Ngài sẽ đến trước thời điểm đó, bởi vì chúng ta không thể sống lâu ngoài, một trăm năm nữa. Ngài sẽ đến vì chúng ta, nhưng chúng ta phải rời bỏ những phần ở phía sau mình. Và tôi đã nghĩ điều này. Thế thì tại sao không để cho ban trị sự hội thánh ở đây, nói với họ bây giờ, đứng ra xây dựng nhà thờ đó? Xây nó lên ở đây. Làm cho nó khang trang, và là một nơi tốt đẹp mà dân sự có thể đến.

80 Tôi muốn đề nghị, Anh Neville là mục sư của hội thánh này, chừng nào hội thánh còn đề nghị anh làm mục sư. Đó là sự bầu cử của hội thánh. Miễn là anh ấy chịu giữ chức vụ này và ở lại với Đức tin, muốn đến, cảm nhận sự dẫn dắt của Chúa, thì sự dẫn dắt của Chúa dành cho anh để ở lại đây, nếu hội chúng bầu chọn giống như vậy.

81 Rồi tôi muốn nói, mỗi người trong những người này ở đây, những người khác này, như Anh Crase, và Anh Junior, hết thấy

họ, miễn là họ cảm thấy trách nhiệm của họ ở bốn phạm đó, và họ hỗ trợ lẫn nhau ở đây. Anh em không thể đi đến và gặp mặt với Giám Lý. Anh em không có sự thông công với họ. Những người Báp-tít, anh em đi, nói chuyện về việc nói tiếng lạ, và phép báp-têm trong Danh Chúa Jêsus, họ tống anh em ra ngoài, *thật* nhanh. [Anh Branham bật ngón tay—Bt.] Đúng thế. Anh em ngồi gần đó, anh em giống như một—một con chim bồ câu ở giữa một bầy quạ. Anh em sẽ không có sự thông công, nào cả. Anh em sẽ chết. Tôi không đang đùa giỡn với những người Giám Lý và những người Báp-tít, lúc này. Hãy nhớ điều đó. Tôi không đang nói điều đó. Tôi chỉ đưa ra một sự so sánh. Có, nhiều người, tín đồ Giám Lý và Báp-tít là những người rất tốt, những người tin kính. Nhưng tôi đang nói về sự thông công.

Có Anh tên gì đó, ở sau đó tối nay, nhà—nhà truyền giáo đang ngồi phía sau đó, Anh J. T. Parnell. Anh Beeler. Tôi tin, anh em này đang ngồi ở đây. Một số trong...Nhiều người trong anh em ở đây là những người của Đức Chúa Trời, kêu gọi dâng đời sống mình. Anh em có thể đang làm điều gì đó. Chỉ dừng chân chờ. Chúng ta hãy làm điều gì đó. Anh em không có được gì ngoài một linh hồn được cứu, hãy vì linh hồn được cứu đó. Mỗi người trong chúng ta.

⁸² Bây giờ, tôi nghĩ, hội thánh này, nếu đàn ông các anh sẽ, khi anh em xây dựng hội thánh này, làm cho nó giống như tổng hành dinh của mình, và như Anh Neville ở đây giống như bậc trưởng lão ở giữa anh em. Hiểu không? Và đôi khi anh em đưa có một thắc mắc mà anh em không thể bàn luận với hội thánh của anh em ở đó, thì hãy đem câu hỏi đó đến đây với Anh Neville, và hết thấy anh em cùng nhau thảo luận với nhau. Nếu như các anh em không thể đi đến quyết định nào, thì tôi sẽ đến, khá sớm, rồi chúng ta sẽ cùng nhau giải quyết việc đó.

⁸³ Và—và rồi, trong đó, huấn luyện trong nhóm của chính anh em, những mục sư truyền đạo khác, những người mà anh em thấy rằng mình có sự kêu gọi trong đời sống của họ, cho chức vụ này. Hãy huấn luyện họ những người trẻ. Đem họ đến với bậc trưởng lão ở đây. Hết thấy các anh em ngồi lại cùng nhau trong một buổi nhóm các mục sư truyền đạo, và ở đó giảng dạy những

điều sâu nhiệm hơn về Đức Chúa Trời. Đừng đi đến một kết thúc tệ. Hãy giữ người nào mà có thể có sự tự tin, là loại người như một—một người lãnh đạo cho anh em. Và rồi, đôi khi, nếu anh em không nhìn thấy điều đó thật chính xác cách người đó làm, hành động, điều đó ổn thôi. Anh em ở trong Đức tin, dù sao đi nữa. Cứ tiến lên. Có lẽ khi chúng ta đến với nhau, thế thì, hết thấy chúng ta với nhau, chúng ta sẽ cầu nguyện; sự phân biệt của Đức Chúa Trời giáng xuống, và Ngài sẽ ban cho điều đó thật chính xác nó là gì, anh em thấy đấy, và để chúng ta biết chính xác làm việc đó như thế nào.

⁸⁴ Và trong đó, các giáo hội có thể đến nghe, và huấn luyện một nhóm người. Và nếu tôi ở trong công tác truyền giảng phúc âm ở đâu đó, đó là những nơi tôi có thể đưa họ đến, toàn cầu.

⁸⁵ Nếu tôi ở Ấn Độ, quay trở lại Ấn Độ thì sao? Ở đó tôi có thể nói với những người này, có lẽ, họ có hàng ngàn người. Ở lại đó trong một hoặc hai tuần, và họ thấy chúc vụ. Họ yêu mến nó. Họ tin đó là Lễ thật. Họ ra khỏi sự mê muội. Ở đó tôi đã có...và có lẽ trong hai hoặc ba tuần.

Khi tôi ghé qua đó, hai đêm, và có lẽ một trăm ngàn người trở lại với Đấng Christ; không có nơi nào để đi. Ngày hôm sau, tôi lên máy bay và bắt đầu trở lại Rô-ma, rồi đến Hoa Kỳ. Để lại họ giống như chiến đặt giữa bầy muông sói.

Điều gì xảy ra nếu tôi có một nhóm người, những người trẻ được huấn luyện trong Sứ điệp, đấy, để nói, “Này, chờ một chút. Trước khi tôi rời khỏi đây, chúng ta sẽ thiết lập trật tự của những hội thánh này. Tôi sẽ nhờ một người. Tôi đã gửi điện tín cho họ rồi. Họ đã có tiền. Họ đang trên đường đến đây, ngay bây giờ, để đảm nhiệm công việc này; một người tốt. Có hai hay ba người trẻ nữa cùng đi với ông ấy, mấy người đó là những người giúp đỡ và phụ tá của ông ấy”?

⁸⁶ Và một hội thánh của Đức tin này có thể được lập nên ở đó, mà sẽ là tiền đồn ở Ấn Độ, tiền đồn ở Đức, tiền đồn ở Thụy Sĩ.Ồ, ngay bây giờ, chúng ta nên có nhiều hội thánh ở khắp các quốc gia nơi mà tôi đã đến. Và Sứ điệp lúc đó, từ nơi đó, sang nước khác, từ nước khác sang nước khác nữa. Hiểu ý tôi nói gì không? [Các anh em nói, “A-men.”—Bt.]

87 Bây giờ, tối mai, hay tối mốt, anh em sẽ thấy Mattsson-Boze đến đây, là người bạn của tôi. Anh em sẽ thấy thật sự một người Thụy Điển nhỏ bé, bị tàn tật ở Tanganyika. Anh ta đã đi đến đó. Và, bây giờ, Mattsson-Boze là một người tốt, nhưng anh ta không tin Đức tin mà chúng ta tin.

88 Tôi dẫn anh ta đi ra ngoài, và giữ lấy anh và cứ trói buộc anh ta vào một chỗ trong Kinh Thánh như vậy. Tôi nói, “Mattsson, anh là bạn tôi. Bây giờ anh sẽ không nhảy hay chạy đi. Chúng ta sẽ cứ đứng ở đây, nắm tay nhau, như các anh em tín hữu Cơ-đốc, và nói chuyện.” Hiểu không?

89 Và đặt Sứ điệp ngay với anh, và anh ta chỉ đứng đó. Anh nói, “Anh Branham à, anh—anh chắc chắn là đúng.”

90 Tôi nói, “Này, Mattsson, anh không tin điều đó, nếu không thì anh chấp nhận Nó.”

91 “Ồ, Anh Branham, tôi—tôi tin những gì anh nói là Lẽ thật.”

92 “Thế thì tại sao anh không chấp nhận Nó?” Hiểu không? Cứ làm Nó cháy bùng ngay với anh ta. Và anh ta—anh ta, thế rồi, ngay sau đó anh ta bỏ đi, anh ta đã đi. Hiểu không?

93 Nhưng hãy xem những gì người đàn ông đó đã làm trong sứ mệnh của mình trên đó, chỉ một người. Bởi vì, anh ấy có thể được đưa trở về lại ngay Chicago và đón Burton và tất cả những người khác còn lại, đưa họ đến đó giống như thế, và bắt đầu làm việc. Cho đến khi, bây giờ họ đang thức tỉnh được hàng vạn người, trong một cuộc phục hưng nhỏ. Không phải một người có những ân tứ, chỉ là một người mà có đủ can đảm để đi đến đó và khởi sự công việc.

Điều gì có thể được thực hiện dưới việc Này? Có thể là một đội ngũ hàng triệu người. Chắc chắn vậy. Chúng ta đánh mất thì giờ đó. Đó là những gì tôi đề nghị sẽ có.

94 Bây giờ nên nhớ, khi làm việc này, anh em sẽ thấy, có lẽ nhiều lần anh em sẽ đồng ý với Anh *A* gì đó. Anh em sẽ không đồng ý với những người ở đây. Và hãy nhớ, khi anh em đến một điểm, anh em nói, “Ồ, bởi vì anh ta không tin Điều đó giống như tôi, tôi sẽ không...” rồi có một điều gì đó sai với anh em. Nó không sai

với người khác đâu. Nó là cái gì đó sai với anh em. Khi mà, các anh em là những người mà đang cố gắng tổ chức với nhau!

⁹⁵ Có một điều, những Branham chúng tôi, có chín người trong chúng tôi, và chúng tôi đánh nhau như những con chó cưng. Nhưng, rốt cuộc, khi chúng tôi đã đánh nhau xong, chúng tôi vẫn mãi là những Branham. Người này biết người kia là một Branham. Tôi biết cậu ấy là một Branham. Cậu ấy biết tôi là một Branham. Hiểu không? Nhưng chúng tôi đánh nhau. Bạn làm điều đó trong gia đình của mình, nhưng họ vẫn là các anh em của bạn.

Đó là cách phải như vậy. Chúng ta có thể khác nhau, điều đó không sao, nhưng chúng ta vẫn là một. Chúng ta là một trong Đấng Christ. Chúng ta tin Sứ điệp này, và chúng ta hãy ở lại sống với Nó.

⁹⁶ Và tôi nghĩ rằng đó là điều nên thực hiện, cứ tiếp tục thực hiện, cho đến khi Chúa Jêsus đến. Và đó là những gì tôi muốn nói trong cách đó. Và tôi tin rằng nếu anh em có giống như...

⁹⁷ Thấy đó, anh em phải tâm huyết với Nó. Nếu anh em không tâm huyết, thì có điều gì đó sai. Có gì đó sai trật. Anh em phải, đừng chỉ nói, “Ồ, tháng trước tôi thật sự đầy nhiệt huyết, nhưng tôi không biết.” Thấy đó, thế thì có điều gì không ổn ở đâu đó. Anh em phải nhiệt tình, mọi lúc, đầy, và luôn giữ sự mạnh mẽ đó. Ấy là ma quỷ, đang cố tấn công anh em.

Giống như, tôi luôn luôn thích vị tổng thống quá cố của chúng ta, Ngài Eisenhower. Tôi có một sự ngưỡng mộ lớn dành cho Tướng Eisenhower. Ông nói, “Khi chúng ta đang chiến đấu,” ông nói, “có nhiều lần chúng ta đã nhặt một viên đạn và bỏ vào cây súng, và kéo cò, và để cho nó rơi xuống, và nó xì hơi. Nó đã không đi ra.” Nói, “Chúng ta không từ bỏ.” Nói, “Chúng ta phải đặt một viên đạn khác vào đó, và nó, cũng xì hơi.” Ông nói, “Chúng ta vẫn không từ bỏ.” Nói, “Chúng ta vẫn cứ nạp vào cho đến khi nào một viên bắn ra.”

⁹⁸ Chính là điều đó. Đó là cách để chiến thắng chiến trận. Cứ cố gắng. Ném đạn vào súng và kéo cò. Anh em có một mục đích, một cái đích để đụng đến. Và nếu đạn không bay ra, hãy vứt nó

ra ngoài, và bỏ viên khác vào, và thử bắn lại lần nữa. Ném nó vào và thử lại, cho đến khi đạn bay ra. Có một trong số chúng vẫn còn hoạt động, và một trong chúng sẽ bay ra. Nhưng đó là cách mà chúng ta phải làm. Hãy giữ bắn liên tục đừng ngưng, bắn mãi, cho đến khi điều gì đó xảy ra.

⁹⁹ Tôi đang làm gì à? Tôi đang bắn cho hết lúc này. Tôi đang đi ra ở đây, thậm chí không biết...bất kỳ sự dẫn dắt nào.

Một trách nhiệm! Hàng triệu người nhìn vào anh em, “Anh định làm gì? Bước tiếp theo là gì?” Một số người nghĩ tôi đã chết. Một số người nghĩ *điều này*. Thậm chí khi khẩu súng đó nổ tung, ngày hôm đó, họ nói tôi đã cố tự sát. Mọi thứ, đầy, tin đồn đó lan ra khắp nước, và đủ điều. Hiểu không? Nhưng anh em phải tranh chiến với tất cả điều đó. Thế thì, anh em có gánh nặng về dân sự.

¹⁰⁰ Và cứ tưởng tượng, nếu Đức Chúa Trời đặt để trong anh em, để anh em biết tấm lòng của dân sự mà bạn đang nói chuyện với họ thì sao? Hãy suy nghĩ về điều đó. Hiểu không? Thừa anh em, có lẽ, tôi biết anh em có những gánh nặng, nhưng anh em không hiểu. Và bên cạnh đó, ở đây, anh em phải có trách nhiệm ở đây.

¹⁰¹ Anh em nói, “Ồ, điều đó phải dễ dàng đối với anh rồi, Anh Branham à. Bất cứ điều gì để làm, Đức Chúa Trời đều mách bảo cho anh.” Không. Ngài không làm vậy. Tôi phải vất vả lắm, thật giống như anh em làm, và khó khăn hoàn toàn nhiều hơn nữa. Chắc chắn. Tôi phải đổ mồ hôi nhiều hơn anh em.

Và sẽ có nhiều đòi hỏi hơn đối với tôi. Nơi mà anh em phải trả lời cho hội thánh, nơi mà anh em phải trả lời cho gia đình mình, hoặc có lẽ cho chính mình, đây, có hàng triệu linh hồn tôi phải trả lời cho. Tôi phải biết những hành động của tôi. Và nếu Sa-tan đánh trúng vào bạn, vì một linh hồn, hay vài linh hồn mà bạn sẽ theo đuổi, thế còn hàng triệu con người đang ngồi trong trật tự bên ngoài đây thì sao? Hướng chi bao nhiêu luồng gió nó đang đưa đến trong đó? Hiểu không? Vậy nên anh em phải nhớ cho kỹ, thừa anh em. Điều đó, không lạ gì có đôi lúc tôi hơi bồn chồn lo lắng. Chắc chắn vậy.

¹⁰² Nhưng bây giờ tôi đang tấn công ngay bây giờ. Tôi ném một viên đạn vào. Nếu nó phát hỏa, thì bắn trúng. Nếu không, tôi sẽ không bỏ đi. Tôi sẽ vứt viên đạn đó ra ngoài, như một tiếng thịch, và thử một viên khác. Một trong chúng sẽ bay ra. Tất cả chỉ có thể thôi. Một trong chúng sẽ nổ lên, nơi nào đó. Rồi, tôi—tôi muốn nhắm vào cái đích, để mà, khi nó phát hỏa, tôi sẽ đùng đúng cái vật mà tôi định bắn vào. Và bây giờ anh em hiểu tôi muốn nói gì. Tôi tin chắc. Hiểu không? Có điều gì đó, ở nơi nào đó. Tôi đang đến chỗ các buổi nhóm này, thật sự lao vào nơi xa kia. Tôi không có ý định giảng dạy những điều lớn lao này tôi giảng cho các anh em.

¹⁰³ Anh em còn nhớ giấc mơ ấy, mà tôi đã có sự thông giải, là gì không? “Hãy trở về và tích trữ Thức Ăn.” Nhà kho ở đâu? Đền tạm này. Ở đâu có điều gì giống như Nó trong đất nước này, ở nơi nào quanh đây, mà sẽ so sánh với Sứ điệp mà chúng ta có không?

Bây giờ, dĩ nhiên, các anh em thân mến của chúng ta ở đây mà ra khỏi đây, những hội thánh nhỏ khác này, là chúng ta. Chúng ta là một.

Anh em sẽ đi đâu, để tìm thấy Nó? Hãy chỉ ra sự so sánh của Nó bất cứ nơi đâu. Anh em đi ra với những tín điều giáo phái. Anh em sẽ đi xa cách khỏi Danh của Chúa Jêsus. Anh em sẽ đi ngay ra khỏi những điều khác này. Hiểu không? Và đây là nơi mà Thức Ăn đã được tích trữ.

¹⁰⁴ Ồ, một Sứ điệp mà tôi giảng ra ở đây với tất cả anh em...Hãy xem, tôi đã giảng từ một đến sáu giờ đồng hồ với anh em, về một Sứ điệp. Ồ, nếu tôi phải dùng một trong những Sứ điệp kia, thì tôi sẽ mất một tuần để lấy Nó, chỉ một chút ở đây và một chút ở đó, đấy, bởi vì Nó đã được cất giữ ở đây.

¹⁰⁵ Nó ở trên những băng ghi âm. Nó sẽ đi khắp thế giới trên những cuốn băng, ở trong nhà nhiều người. Những cuốn băng chúng sẽ rơi nhằm ngay vào bàn tay những người đã được định trước của Đức Chúa Trời. Ngài có thể hướng dẫn Lời. Ngài sẽ hướng dẫn mọi sự đúng thật chính xác với chiều hướng của nó. Đó là lý do Ngài sai tôi đến để làm việc này. “Tích trữ Thức Ăn ở đây.” Ngài cấm tôi đi ra hải ngoại.

106 Anh Arganbright nói, “Ồ, hãy đến, đi. Anh có một đêm, nhưng chúng tôi sẽ dẫn anh đi một chuyến du lịch trên khắp đất nước.” Tôi đã nhìn thấy con đường mà Anh Fred và Anh Banks cố đi.

107 Tôi nói, “Tôi sẽ không đi con đường đó.” Hiếu không? Nó đã chỉ cho thấy rằng tôi có điều gì khác.

108 Tôi bươn theo đúng dấu hiệu đó lúc này, nhưng tôi không biết con đường nào để đi. Nhưng có sự kiện đặt để chung quanh tôi. Ngài đã kêu gọi tôi trở về với lĩnh vực truyền giảng không? Có phải Ngài đã kêu gọi tôi cho những công việc truyền giáo nước ngoài chẳng? Phải chăng Ngài đã kêu gọi tôi trở thành tiên tri của Ngài? Tôi là một mục sư ở một nơi nào đó chẳng? Bất cứ những gì tôi làm, tôi sẽ cứ giữ việc ném viên đạn vào và kéo cò súng để bắn nó. Một trong chúng sẽ bay ra. Nhưng tôi thật sự sẽ không ở lại và nhìn xem, rồi nói, “Chúa ôi, xin Ngài đặt viên đạn vào khẩu súng.” Tôi sẽ đặt viên đạn vào súng, tự tôi kéo cò. Hãy để cho Ngài bắn. Ngài là Đấng lo liệu điều đó. Hãy để tôi cứ hành động.

109 Ra ngoài, khi nào tôi tiếp tục những buổi nhóm này bây giờ, tôi chỉ đi ra. Tôi không biết. Nó, tôi—tôi có thể không nói một điều nào về những Sứ điệp này như tôi giảng ở đây. Tôi thậm chí cũng không có một đêm về sự phân biệt. Tôi không biết. Tôi cứ đi, không biết những gì mình sẽ làm. Tôi không thể kể với anh em. Tôi chỉ đi, và đó là cách duy nhất.

110 Và đó là cách anh em phải làm. Anh em phải có điều gì đó ở trong trí. Dân sự ở đây muốn có một nhà thờ. Hãy xây dựng nó. Càng nhanh càng tốt, hãy dựng nó lên. Kiểm các giáo sư của anh em và các thứ.

Các anh em đi ra đằng xa kia, với những hội thánh nhỏ của mình, và anh em muốn, anh em đang làm một công việc, Đức Chúa Trời sẽ thưởng cho anh em vì điều đó. Hãy đi ra đó, rao giảng, làm mọi thứ anh em có thể làm. Hãy để hết thấy anh em đến với nhau, một nhóm các anh em, và có các buổi nhóm, và nói về những điều sâu nhiệm trong Kinh Thánh.

Và, hãy cầu nguyện. Đừng—đừng chỉ đến đây để tụ tập, trừ khi anh em đến chỉ để cầu nguyện. Anh em hãy cầu nguyện trong sự kín nhiệm. Hãy ở lại trong các nơi nào đó. Đi vào phòng riêng của mình. Ấn nắp nơi nào đó. Và cứ qui gối xuống, và cứ ở lại trước mặt Đức Chúa Trời, và ở lại đó.

Rồi nếu anh em thấy, trông có vẻ như điều gì đó đang di chuyển đến, ồ, anh em cứ đi, và anh em thấy điều đó nằm ngoài Lời một chút, thì hãy cẩn thận. Cho dù nó trông có vẻ tốt đến mức nào, hãy dừng ngay tại đó. Một tà linh đang tấn công anh em đấy. Bởi vì, Sứ điệp của thời đại này là đến với Lời. Hiểu không? Dừng...Hiểu không?

¹¹¹ Nếu anh em nói, “Ồ, chào ôi, Anh Branham! Tôi kể cho anh *thế này thế nọ*. Tại sao, *ông A gì đó* đã đứng lên buổi tối hôm nọ, điều này nọ đã xảy ra như *thế này*.”

Hãy xem nó. Hãy xem nó cho kỹ. Đừng bỏ sót điều gì cả. Cứ chờ đợi và xem nó hành động thế nào, và rồi đem điều đó đến với Lời và thấy cách nó so sánh với Lời như thế nào. Rồi, nếu nó so với Lời, và mọi sự đều tốt đẹp, hãy cảm ơn Đức Chúa Trời, và cứ giữ sự cảm động ấy vậy, đấy, miễn là điều đó nằm trong Lời. Đó là quan điểm của tôi, những gì tôi nghĩ anh em nên làm.

¹¹² Anh Neville, Anh Ruddell, Anh Crase, và Anh Beeler, và hết thầy các anh em ở đây, Junie, bất kể anh em ở đâu, và những người còn lại của các anh em, xin Đức Chúa Trời ban phước dồi dào cho các anh em.

Tôi thấy Terry, Lynn, Charlie Cox, David, nhiều bạn trẻ ở đây. Xin Đức Chúa Trời xúc dầu trên các anh em. Chào ôi! Thật tôi muốn đón hết thầy anh em, vào lĩnh vực truyền giáo, và đặt để anh em ở nơi nào đó, đấy, biết rằng anh em đã đến. Anh em có thể đứng lên và biết Sứ điệp, và học hỏi, để tự chứng minh, anh em cảm nhận được một sự kêu gọi trong đời sống mình. Tôi thấy hai hay ba người trẻ, và bốn hay năm người, đang ngồi, ở dãy ghế ở phía sau *đấy*, và—và như thế. Anh là một thanh niên. Còn tôi bắt đầu già rồi. Anh Neville đang bắt đầu già. Chúng tôi là những người trung niên. Nếu thời gian quay tiếp, chúng tôi sẽ đi khỏi, sau một thời gian ngắn. Anh em phải thay thế chúng tôi.

Hiểu không? Và vì vậy, anh em thấy đó, và rồi, có lẽ, trong thời đó, thậm chí sẽ phát triển lớn hơn, nếu còn có ngày mai.

¹¹³ Nhưng trong khi có ngày hôm nay, chúng ta hãy làm việc trong lúc nó là ngày nay. Biết đâu ngày mai có thể không bao giờ đến. Nếu vậy, chúng ta hãy sẵn sàng cho điều đó. Hiểu ý tôi nói gì không? Vậy thì, đó là những gì tôi suy nghĩ, với anh em.

¹¹⁴ Thật là tuyệt vời thấy một anh em ở đó từ Utica đến, Anh Crase, hết thấy các anh em khác ở đây, cùng nhau đến đây, nhóm lại, đi vào một nơi. Các anh em mục sư truyền đạo ngồi lại với nhau và thảo luận các việc. Anh em phải có sự thông công mật thiết nơi nào đó. Anh em phải có điều gì đó, để đến với nhau, để hầu như đến với nhau về điều đó. Hết thấy anh em đến với nhau như một nhóm người và tin với nhau, và như thế, và thảo luận về những vấn đề này, và đưa ra, có lẽ, một tháng một lần, chỉ các mục sư truyền đạo thôi. Anh em hãy nhóm lại nơi nào đó tại một trong các hội thánh của anh em. Ngồi lại và cùng thảo luận nó, và trò chuyện về nó, mỗi người trong các mục sư, và các nhà truyền giáo, và bất cứ chức vụ gì khác.

Và rồi nếu có một nan đề quan trọng nào đó xảy ra, mà anh em không thể giải quyết, thế thì, nếu như tôi được kêu gọi vào lĩnh vực truyền giáo. Tôi không biết rằng tôi sẽ như thế nào. Nếu tôi được như vậy, anh em biết tôi sẽ trở về, thường xuyên, mọi thời điểm. Và rồi nếu anh em có những điều đó, thế thì, khi tôi trở về lại đây, ồ, chúng ta sẽ gặp lại nhau và cứ giải quyết ở đó. Một người trong các anh em có sự kêu gọi dâng đời sống mình... Chúng ta sẽ không có những cuộc phỏng vấn riêng và những điều như chúng ta đã có. Chúng ta sẽ chỉ đến ngay với nhau, và ngồi lại ở đó cho đến khi chúng ta có CHÚA PHÁN NHƯ VẬY.

¹¹⁵ Và nếu anh em có thể có được các thầy giảng đi đúng đường, và người đó hành động đúng đắn, hãy xem những gì người đó sẽ làm. Người đó sẽ gây ảnh hưởng đến một... Điều đó sẽ giải quyết đến hàng trăm vấn đề này. Chính là điều đó. Chúng ta thật sự đang vật lộn với nó, anh em thấy. Anh em phải đặt để nó theo một hệ thống, hệ thống của Đức Chúa Trời.

¹¹⁶ Giống như Giê-trô đã nói với Môi-se, “Ồ, con không thể giải quyết hết thấy họ.” Hay là, và Đức Chúa Trời đặt những người

trưởng lão riêng ra đó, bảy mươi người. Và lấy Thần đã ở trên Môi-se, và đặt trên bảy mươi trưởng lão ấy. Và họ đã nói tiên tri. Và điều đó đã không làm cho Môi-se yếu đi chút nào. Nó bổ sức cho ông. Ông đã nói tiên tri nhiều hơn như ông đã nói trước khi họ lấy Thần ra từ ông, để nói tiên tri. Hiểu không? Ngài chỉ biệt riêng ra, phán, “Bây giờ, hỡi Môi-se, hãy để cho họ phán xét những điều nhỏ nhặt hơn. Và, nhưng, khi có điều gì quan trọng, người hãy đến với họ và giúp đỡ họ như thế.”

¹¹⁷ Vậy thì, đó là cách. Đó là cách của Đức Chúa Trời ở đó. Đó là cách của Đức Chúa Trời trong—trong Thời đại Hội thánh ban đầu. Và tôi tin rằng đó cũng là phương cách của Đức Chúa Trời hiện nay, đúng, dành cho chúng ta thực hiện điều đó. Vậy, chúng ta hãy làm điều đó. Cứ bỏ đi việc nói về nó, và hãy thực hiện nó. Chỉ thế thôi. Chúng ta có thể làm điều đó bởi ân điển của Đức Chúa Trời. Anh em không tin điều đó sao? [Các anh em nói, “Amen.”—Bt.]

Bây giờ, nào, chúng ta hãy xem.Ồ, tôi đã tranh thủ thời gian.

¹¹⁸ Nhưng Billy đã viết một ghi chú ở đây. Chờ một chút, tôi sẽ xem nó như thế nào. “Tôi đến từ New Albany. Con gái Grace, Bệnh viện Memorial, bị gãy tay. Muốn cầu nguyện cho cô ấy. T-r-o-u-b, W. C. Troub.” Troub, điều gì giống như thế.

Chúng ta hãy cầu nguyện cho quý cô này.

¹¹⁹ Lạy Cha trên Trời chúng con, như chúng con đang nói bây giờ, và con nghĩ rằng có lẽ khi Irenaeus nhìn vào toán lính ít ỏi của ông, có lẽ nhóm người đó ít hơn nhiều so với nhóm người ở đây tối hôm nay. Và họ không có một chỗ nào để ngồi. Họ phải ngồi trên những phiến đá lạnh ngắt. Và họ ngồi ở đó, và ông nói chuyện với họ. Những người kia đi ra thậm chí khi, để đi, họ biết rằng họ có thể bị làm mồi cho sư tử, đầu họ bị chặt đứt. Nhưng Đức tin của tổ phụ của chúng con vẫn còn đang sống động, cho dù ngục tối, lửa và gươm.

¹²⁰ Con cảm ơn Ngài vì những con người này, Chúa ôi. Con cầu xin để Ngài sẽ ban phước cho họ. Và con chúc phước trên mỗi người trong họ, trong Danh Ngài, để Ngài sẽ giữ họ trong Đức tin mà đã từng ban cho các thánh đồ, để họ sẽ không hề thay đổi

khỏi điều đó. Và trong nhóm người này cầu xin Ngài sai đi các mục sư, giáo sư, những nhà truyền giáo. Ôi lạy Chúa, xin nhậm lời. Và xin cho họ cố thủ, ở khắp nơi, bất kỳ nơi nào họ đến. Xin ban cho họ cứ tiếp tục công việc cho đến lúc Chúa Jêsus đến.

¹²¹ Và giờ đây, Cha ôi, con cầu xin cho mỗi một người trong những nan đề này đã đến đây tối hôm nay, và cầu xin Ngài nhớ đến quý cô này đây, vừa bị gãy cánh tay. Cầu xin quyền năng của Đức Chúa Trời Toàn Năng chữa lành cô và khiến cô được khỏe mạnh. Xin nhậm lời, Chúa ôi. Con cầu nguyện để Ngài sẽ giúp đỡ và ban phước cho cô. Ban phước trên những người thân yêu của cô trong sự kêu gọi. Và cầu xin năng quyền đã khiến Chúa Jêsus sống lại ra khỏi mồ mả cũng khiến cô gái này chỗi dậy. Xin cho cánh tay cô ấy được lành.

¹²² Tất cả những yêu cầu này mà đã được nhắc đến tối hôm nay! Cậu bé đáng thương đang nằm ở đó, cũng có nhu cầu này, con đã nghe một anh em thông báo điều đó, rằng—rằng căn bệnh Hodgkin đã ăn khắp người cậu bé đến nỗi mặt cậu bị đưa đi đốt, bằng tia phóng xạ và các thứ họ đang dùng cho cậu. Chúa ôi, xin thương xót cậu bé đó. Xin cho nó sống.

Chúng con nghĩ về người đàn ông mà không chuẩn bị sẵn sàng để gặp Ngài, và đã chết giờ này; vợ anh ta với cái đầu bị cán nát. Đưa con được nhận làm con nuôi! Hết thấy những điều khác!

Chị Bruce, đang đắp nước đó. Chị đang trở nên già nua, Cha ôi. Và chị bị cháy đôi bàn tay, và phần trên và phần dưới của thân thể chị. Chúng con cầu nguyện cho chị. Chị chắc được đưa vào điều trị ở bệnh viện. Và chúng con cầu xin Ngài sẽ giải cứu chị và đưa chị ra khỏi. Xin nhậm lời, Cha ôi. Chúng con cầu nguyện trong Danh Đức Chúa Jêsus Christ. A-men.

¹²³ Giờ này tôi muốn hỏi anh em đôi điều, và hỏi anh em nếu—nếu anh em tin điều đó thì chúng ta dành một chút ít thời giờ để nói về Lời. Anh em có đồng ý không? [Các anh em nói, “Vâng.”—Bt.] Chỉ trong...Bây giờ là, tôi biết, bây giờ hơi trễ rồi, nhưng tôi có một vài điều ở đây mà tôi suy nghĩ ngày hôm nay, mà tôi muốn—muốn giảng, chỉ trong một phút thôi, và điều đó có thể giúp ích cho anh em.

Và tôi nghĩ, trước tiên, tôi muốn thông báo điều này. Bây giờ, nó ở trong cuốn băng này. Và nếu ai đó muốn tham khảo nó, thì Jim sẽ có nó, đấy, với những gì tôi nghĩ cần phải làm, và bây giờ những gì nên được làm với...cho các anh em.

¹²⁴ Vậy thì, anh em có biết, khi những người đầu tiên ấy đi ra, đôi khi chỉ có sáu hoặc tám người trong số họ, với nhau không? Và họ đã làm rung chuyển đất nước.Ồ, anh em có biết, khi A-qui-la và Prít-si-la, rằng cuộc phục hưng lớn mà A-bô-lô đã có thời đó, chỉ có khoảng sáu hoặc tám người cả đàn ông và phụ nữ trong nhóm đó. Toàn thể hội thánh đó, có nghĩa là sáu hoặc tám người. Tối hôm nay tại đây anh em đã có gấp năm hoặc sáu, bảy lần số người so với họ lúc đó.

¹²⁵ Anh em biết đấy, Chúa Jêsus chỉ có mười hai sứ đồ. Chúng ta luôn luôn nghĩ đến điều gì đó to lớn. Nhưng Đức Chúa Trời không sử dụng họ với những con số lớn. Chỉ trong những nhóm nhỏ này là nơi mà Ngài lấy nó. Hiểu không? Hãy nhìn xuyên suốt thời đại, vào bất cứ thời điểm nào Ngài đã từng gặp gỡ nhiều người. Chính là ở trong những nhóm nhỏ, thấy đó, và phán với họ, và phong chức cho họ. Chính Đức Chúa Trời vui lòng để làm điều đó. Đó là cách mà Ngài thích làm nó. Và hiện nay chúng ta chỉ muốn giữ Đức Chúa Trời ở giữa vòng chúng ta, và đi, làm những việc này.

¹²⁶ Bây giờ, sáng Chúa nhật, ý Chúa, tôi muốn nói với anh em về *Sự Truyền Bá Phúc Âm Thời Kỳ Cuối Cùng*. Và sau đó tôi sẽ, nếu Chúa cho phép, có lẽ tôi sẽ rời khỏi đây cho đến cuối mùa thu này, và trước khi tôi quay trở lại. Tôi có thể sẽ trở lại vào một ngày nào đó, khoảng tháng Chín.

Và giờ đây tôi đang hy vọng, vào lúc đó, rằng mọi sự sẽ tiến triển tuyệt vời cho các anh em, và các buổi nhóm của anh em sẽ phát triển lên những con số đông, và ân điển của Đức Chúa Trời ở trên hết thấy anh em, cho đến lúc chúng ta gặp nhau. Và tôi tin rằng anh em sẽ cầu nguyện cho tôi, và cho sự thành công.

Hãy nhớ, cầu nguyện cho tôi, điều đó có nghĩa là anh em là người bạn đồng lao của tôi. Anh em là—anh em bạn thiết hữu của tôi, người giúp đỡ của tôi. Và, chúng ta cùng là những người giúp đỡ trong Chúa, với nhau. Và bây giờ, khi tôi đang đứng trước

quân thù ngoài đó, tôi—tôi muốn nhớ lại những chiến binh trung tín, chân thật là những người đã cầu nguyện cho những người ốm đau và bệnh tật, và những người đó cũng đang cầu nguyện cho tôi. Tôi là một người cần nó ở ngoài đó. Tôi thật sự cần đến điều đó. Vì vậy, hết thầy anh em hãy cầu nguyện cho tôi khi anh em nhóm lại. Đừng quên tôi, trong bất cứ buổi nhóm nào. Xin cầu nguyện cho tôi.

¹²⁷ Bây giờ, trong Tin lành Giảng, chương thứ 9, tôi muốn đọc từ câu 26 đến câu thứ 35, bây giờ, chỉ trong vài phút. Và sau đó chúng ta sẽ—chúng ta sẽ kết thúc trong hai mươi hay ba mươi phút tới, hoặc có thể là trước thời gian đó, ý Chúa. Bây giờ tôi muốn đọc những lời Kinh Thánh này từ Tin lành Giảng, 26 đến... Tin lành Giảng 9:26-35, tôi đã viết ra đây, chỉ đôi điều tôi đã nghĩ đến.

Rồi họ lại nói với người rằng, Người đã làm điều gì cho người? Mở mắt người thế nào?

Và người trả lời họ, Tôi đã nói với các ông rồi, mà các ông chẳng nghe tôi: Có sao các ông muốn nghe...lần nữa? Há các ông cũng muốn làm môn đồ Người chẳng?

Rồi họ bèn mắng nhiếc người, mà rằng, Ấy chính người là các môn đồ Người; còn chúng ta là môn đồ của Môi-se.

Chúng ta biết rằng Đức Chúa Trời đã phán cùng Môi-se: nhưng về Người này, thì chúng ta chẳng biết bởi đâu đến.

Người trả lời và nói với họ rằng, Người đã mở mắt tôi, mà các ông chẳng biết Người bởi đâu đến, ấy là sự lạ lắm.

Bây giờ chúng ta biết rằng Đức Chúa Trời chẳng nhậm lời kẻ có tội: nhưng mà nếu ai là kẻ thờ phượng Đức Chúa Trời, và làm theo ý muốn Ngài, thì Ngài nhậm lời.

Vì người ta chẳng bao giờ nghe nói có ai đã mở mắt kẻ mù từ thuở sanh ra.

Nếu Người này chẳng phải đến từ Đức Chúa Trời, thì Người không làm gì được hết.

Lúc ấy trả lời rằng...*Họ trả lời và nói với người rằng, Cả mình người sinh ra trong tội lỗi, và lại muốn dạy dỗ chúng ta sao? Và họ đuổi người ra ngoài.*

Và Đức Chúa Jêsus đã nghe rằng họ đã đuổi người ra ngoài; và khi Ngài có gặp người, bèn phán hỏi người rằng, *Người có tin đến Con Đức Chúa Trời chăng?*

128 Bây giờ tôi muốn giảng chỉ trong một vài phút với các anh em, biết rằng, lời chia sẻ ngắn ngủi này của tôi ở đây, tôi không biết nó sẽ trở thành những gì. Tin rằng Đức Chúa Trời sẽ dùng nó theo cách nào đó. Và bây giờ trong điều này, dựa trên Lời Ngài, vì vậy tôi biết rằng Anh Sink, Anh Neville hay một trong các anh em mục sư, thường giảng luận. Và tôi chỉ ở đây với anh em, xin anh em thứ lỗi cho tôi, tôi chỉ muốn giảng cho anh em một chút xíu về tính cách này.

129 Bây giờ tôi muốn lấy đề tài ở đây về: *Đứng Về Phía Chúa Jêsus.* Những người Pha-ri-si và những nhà lãnh đạo trong thời của Ngài luôn luôn cố tìm mọi cách để khinh để Ngài trước dân chúng. Đó thật sự là cách mà ma quỷ đã làm. Hết thấy người Pha-ri-si và những giáo sư trong thời của Ngài liên tục khinh để Chúa Jêsus. Họ, hết thấy những thứ đồ vứt đi họ đã có thể cho Ngài, họ đã làm điều đó. Họ dò xét Ngài, liên tục, để hòng tìm thấy một lỗi. Và họ không bao giờ nói về những điều tốt của Ngài. Họ luôn cố tìm điều gì đó để họ có thể nhạo báng Ngài, và nói, “Các người thấy không, nhìn kia. Nếu Hăn là người của Đức Chúa Trời, thì Hăn sẽ không làm điều đó cách này.” Hay là, “Nếu Hăn là người của Đức Chúa Trời, thì hăn sẽ không làm điều đó theo cách kia.” Họ cố kéo bóng tối tằm đến phủ trên Ngài, để khiến cho dân sự không tin Ngài. Đó là công việc của ma quỷ.

130 Và mưu đồ đó không bao giờ chấm dứt. Có nhiều lần mà một vị mục sư sẽ mắc phải lỗi lầm. Và nếu ông ta đến một người hàng xóm, một anh em quý báu mà đang cố làm những gì đúng đắn, và dẫn dắt dân sự theo con đường đúng; mọi sự mà ma quỷ có thể chỉ ra cho kẻ không tin hay là người được xưng là Cơ-đốc nhân, trong hàng xóm đó, để phỉ nhổ vào người này, hăn sẽ làm vậy.

Anh em biết đấy, con đường Cơ-đốc nhân chân chính là giấu kín mọi sự mà anh em có thể thấy từ một anh em nào đó. Không

kể những điều xấu của người đó ra. Chỉ nói những điều tốt của người ấy thôi. Chỉ nói những gì mà bạn biết về người đó là tốt. Nếu có điều nào xấu, hãy để mặc nó. Anh chàng tội nghiệp ấy có đủ sức để chống đối lại anh ta, dù sao đi nữa. Đừng cố lấy một điều sai lầm nào đó và đẩy người ta xuống hố. Thái độ Cơ-đốc nhân chân thật là kéo người ấy lên và đem người ấy ra khỏi hố. Hiểu không? Đừng bao giờ cố đẩy người ấy xuống. Anh ta đã rơi xuống, rồi. Hãy cố kéo anh ta lên. Và, nhưng, cũng rất nhiều người trong chúng ta ngày hôm nay, quá nhiều người ngày hôm nay, tôi có thể nói rằng, cố làm điều đó, nếu họ có thể tìm thấy một điều gì đó mà họ có thể nói, đó là việc thật tồi tệ.

¹³¹ Bây giờ, chẳng hạn, nếu—nếu một người trong anh em phạm lỗi hay làm điều gì đó sai; điều mà, anh em khó tránh khỏi làm điều đó; tôi, cũng vậy; mỗi người trong chúng ta cũng vậy. Nhưng, khi chúng ta tiếp tục, hãy nhớ chúng ta là anh em. Chúng ta là anh em. Và nếu chúng ta có điều nào gây tranh cãi, chúng ta hãy tranh cãi với nhau. Hãy đem điều đó đến với nhau. Hãy đem nó đến trước mặt các anh em của chúng ta và giải quyết nó.

¹³² Bây giờ, họ thường, trong gia đình Branham, nếu một người nào trong những người đó làm điều gì sai, họ sẽ đem kể với Bill về chuyện đó, bởi vì tôi là người lớn nhất. Và tôi phải đứng đó và nhìn nhận điều nào đúng và sai. Ồ, quyết định của tôi là thế, nếu chúng...điều nào là đúng và điều nào sai. Nếu họ vẫn không tin điều đó, thì họ đi vòng ra phía sau lưng tôi và tiếp tục tranh cãi. Nhưng họ vẫn là anh em với nhau, anh em thấy đó. Họ sẽ tranh cãi ở sân sau, với nhau; và tranh cãi ở sân trước, cho nhau. Vì vậy đó là cách đã xảy ra, đấy, và vẫn mãi là anh em.

¹³³ Ồ, điều đó, đó là cách mà chúng ta—chúng ta phải làm điều này. Hiểu không? Và nếu anh em có điều gì chống lại người nào đó, anh em nào đó của anh em, đừng nói với người nào khác về điều đó. Nếu điều đó là sai trái, hãy đến thẳng với anh ta và nói với anh ta. Và rồi nếu anh ta định tranh cãi với anh em, thì hãy dẫn theo một người nào khác với anh em. Rồi hãy đem điều đó đối chiếu với cách mà Kinh Thánh đã dạy.

¹³⁴ Nhưng, Chúa Jêsus, họ—họ chỉ cố tìm một cái bóng nhỏ mà họ có thể tìm thấy, để cố hạ thấp Ngài trước mắt dân sự.

Và đó là những gì ma quỷ muốn. Chúng muốn—chúng muốn làm tổn thương sự ảnh hưởng của anh em trước dân sự. Đó là cách anh em muốn xem xét cẩn thận những gì anh em làm. Hãy bước đi như những người chân thật của Đức Chúa Trời. Hãy nói chuyện như những con người của Đức Chúa Trời. Hiểu không? Hành động như những con người của Đức Chúa Trời. Sống như những người của Đức Chúa Trời. Bởi vì, “Ma quỷ, kẻ thù của anh em, đang rình mò giống như sư tử rống, cố ăn nuốt những kẻ nào mà nó có thể.”

¹³⁵ Tại sao họ làm điều này? Họ ganh tị với Ngài. Đó là lý do họ cố để hạ thấp Ngài. Họ ganh tị với chức vụ của Ngài. Và đó là lý do tại sao họ đã cố khinh để. Ồ, Ngài có chức vụ của Đức Chúa Trời, và họ đã biết điều đó, nhưng Nó trái ngược với tín điều của họ. Vì thế nên họ cố chống nghịch lại Ngài, làm mọi điều Ngài... mọi vết nhỏ nhặt họ có thể tìm thấy, đem Ngài ra khỏi đường lối. Họ muốn Ngài biến mất. Họ muốn dân chúng lên án Ngài.

Họ muốn nói, “Này, cái Gã này chẳng là gì cả. Hãy nhìn đây. Này, Hẩn đấy. Hẩn—Hẩn—Hẩn đã làm *điều này*, và các người biết điều đó không đúng. Chúng ta được dạy dỗ, suốt cuộc đời mình, rằng chúng ta nên tin vào những bậc trưởng lão. Và Hẩn ở đây, đứng ngay đó và bêu rếu những bậc trưởng lão. Hẩn đã bất đồng với truyền thống của tổ phụ. Và chúng ta đã được...Chúng ta phải tin vào truyền thống của cha ông chúng ta. Chúng ta đã được dạy dỗ điều đó, bởi các thầy dạy đạo, xuyên suốt từ nhiều năm. Và Người này đến đây và không đồng ý với họ. Hiểu không? Ồ, Người này như thế không thích hợp là một thầy giảng.” Hiểu không? Họ đã cố coi thường Ngài.

¹³⁶ Nhưng, trong mọi sự đó, những người mà tin Ngài và yêu mến Ngài, và đã nhìn thấy những dấu lạ, trong Kinh Thánh của Ngài, sẽ không bị họ cản trở. Không, thưa quý vị. Hễ những người mà đã tin Ngài thì tin Ngài. Những người mà yêu mến Ngài thì đứng bên cạnh Ngài. Họ không thấy những gì người khác đã chỉ ra cho họ.

¹³⁷ Ồ, ước gì chúng ta được như thế! Ước gì chúng ta có thể hoàn toàn không nhìn thấy vậy. Ước gì ai đó sẽ lại gần đây, nói, “Anh biết gì không? Họ nói anh là một tín đồ ngũ tuần.”

“Chẳng phải bởi giáo phái.”

“Ồ, anh là...Anh, anh là người mà đã được làm báp-têm trong Danh Chúa Jêsus.”

“Vâng. Đúng vậy.”

138 “Hãy để tôi nói với anh đôi điều. Tôi biết một người, lần nọ, đã được báp-têm như thế, và anh ta đã làm *thế này thế nọ*.”

139 Nhưng nhìn xem, điều đó chẳng quan hệ gì với Nó cả. Ấy là ma quỷ, đang cố phủ bóng trên anh em đấy. Họ đang cố chỉ ra cho anh em con tàu cũ kỹ nào đó mà đã bị đắm trên bãi biển, nhưng họ không chỉ ra cho anh em con tàu mà đã thực hiện chuyến đi an toàn. Đúng thế. Hiểu không? Đúng thế.

140 Họ luôn cố quảng một cái xác con quạ ra đó, và nói, “*Đây* là một ví dụ. *Đây* là những gì nó đã làm. Tôi biết về một thầy giảng nào đó mà là một thầy giảng thiêng liêng, và ông ấy đã làm *điều này, điều kia, hay điều nọ*.” Nhưng họ không chỉ ra những người khác không phải là thiêng liêng, cũng đã làm như vậy, anh em thấy đó. Và họ không chỉ ra những việc lớn lao mà Đức Chúa Trời đã làm.

141 Giống như người nào đó nói rằng, “Ồ, con người *này* đây đã đi quá xa. Ông ta, ông ta đã đi quá xa.” Ông ta có thể đã làm như thế. “Ông ta tự làm cho chính mình bị suy sụp. Ông ta đã đi quá xa. Ông ta trở thành một kẻ cuồng tín mất rồi.” Ông ta có thể làm điều đó. Nhưng trong khi họ nêu ra biết bao nhiêu chuyện như vậy, một người đi quá xa, còn hàng triệu người khác này mà đã không hề đi đủ xa thì sao? Họ không nhìn thấy điều đó. Hiểu ý tôi nói gì chứ? [Các anh em nói, “Vâng.”—Bt.]

142 Vì thế, nhiều người đã cố gắng, họ là những người Pha-ri-si, và Sa-đu-sê, và những kẻ giả hình, và những Hê-rô-đia, và hết thấy đều cố xua cái bóng đến trên Chúa Jêsus. Nhưng những người có đức tin thật mà đã được định trước để nghe Sứ điệp ấy, nghe Nó và không nhìn thấy lỗi lầm trong Nó chút nào.

143 Hiện nay cũng giống vậy. Những người mà tin Ngài, thì yêu mến Ngài. Những người mà tin Ngài, không tìm thấy một lỗi lầm nào từ nơi Ngài. Họ không tìm thấy sự dị giáo nào. Họ không thấy điều nào sai cả. Họ không thấy sự sai trật nào với Lời Ngài.

Họ không thấy sai trật nào trong dân sự Ngài. Họ chỉ nhìn thấy Chúa Jêsus. Chỉ thế thôi. Họ, họ thì—họ thì được định trước cho Sự sống Đời đời, vì vậy họ cứ đứng về phía Chúa Jêsus và ở lại đó.

¹⁴⁴ Chúng ta thường hát một đoản ca, Anh Roy Roberson. Và chúng ta thường hát với nhau đoản ca ở đây, tôi đoán, lúc anh em đến đây.

Tôi sẽ đi với con đường sỉ nhục của Chúa.

Tôi đã bắt đầu với Chúa Jêsus, và tôi đang đi qua.

Tôi thích bước đi với một mình Chúa Jêsus thôi,
Và như Gia-cốp, có một vàng đá, làm gỏi cho tôi.

¹⁴⁵ Ồ, chúng ta đã nghe bài hát này. Đúng thế. Tôi tha đi con đường của sự bất đồng, đi con đường của sự khinh miệt, đi con đường của sự chê bai, và bước đi với Chúa Jêsus. Chẳng thấy lỗi lầm trong Nó, chút nào cả. Đừng nhìn thấy lỗi lầm của người khác. Cứ tiếp tục đi. Chỉ thế thôi.

Vậy thì, đó là cách họ đã làm với Chúa Jêsus. Họ đã không—họ đã không...

Và anh em phải dạy dỗ dân sự của mình, anh em các mục sư, làm giống như vậy.

¹⁴⁶ Nếu một người nào đó đến, nói, “Anh biết không, giáo hội của anh, họ cũng làm *thế này thế nọ*. Họ...” Vâng, thưa quý vị.

¹⁴⁷ Có lẽ có một chục người trong số họ ngồi ở đó lúc ấy, nhưng còn người mà—người mà—người mà đúng hết, đang ngồi ở đó thì sao? Hiểu không? Anh em—anh em—anh em...Anh em không thể thấy rừng, mà không thấy cây. Chỉ thế thôi. Vậy thì, chính là điều đó, điều tương tự lần nữa. Thấy bây giờ không?

¹⁴⁸ Và vì vậy họ đã cố gắng. Họ không muốn thừa nhận rằng Ngài đang làm công việc của Đức Chúa Trời, vì vậy họ cố gieo rắc sự bất hòa và làm cho dân chúng không tin. Nhưng dân sự những người mà tin Ngài, ở lại ngay với Ngài. Họ luôn ở bên cạnh.

¹⁴⁹ Anh em biết, tôi suy nghĩ ở đây, một cặp trong dân sự tôi đã viết ra đây. Người mù sẽ không bị thay đổi bởi họ, người đó Ngài vừa ban cho thị lực của anh ta. Chúng ta biết câu chuyện này. Và

bên cạnh đó, người đó đã đưa ra cho họ một câu hỏi rất hóc búa. Bây giờ, họ đi đến đó.

Và Chúa Jêsus đi bộ ngang qua, và Ngài là Người bị coi khinh và bị ghét bỏ. Kinh Thánh nói Ngài sẽ bị chối bỏ. “Chẳng có sự đẹp đẽ nào của Ngài, để chúng ta ưa thích Ngài. Và hết thảy chúng ta giống như chien đi lạc. Ngài là một Người thống khổ, quen với sự buồn bực.” Và cách mà toàn bộ Kinh Thánh đã nói những gì Ngài sẽ chịu. “Ngài bị khinh dể và chối bỏ.” Và chúng ta thấy Người đó.

¹⁵⁰ Bây giờ, những người nào tin Lời, thì họ nhận biết rằng chính những điều mà Chúa Jêsus đã làm, và những điều đó thì thuộc về đời sống Ngài, họ đã biết Ngài là Ai. Vậy nên họ không thể đặt bất cứ điều gì gây ảnh hưởng xấu cho Ngài, bởi vì họ không nhìn thấy nó. Và anh em biết, tình yêu thương là mù lòa, dù thế nào đi nữa, đối với những người đó. “Tình yêu thương che đậy vô số tội lỗi,” anh em biết. “Tình yêu thương hoàn toàn xua đi sự sợ hãi, và tội lỗi, hết thảy mọi sự xích mích bất hòa.” Tình yêu thương làm được điều đó.

¹⁵¹ Bây giờ, người mù này đang ngồi đó, và Chúa Jêsus cùng các môn đồ Ngài đến gần. Và tôi nghĩ Chúa Jêsus đã cho họ một bài học nhỏ ở đây. Khi họ nhìn thấy người mù, tội nghiệp này, họ nghĩ, “Ồ, vậy thì chắc chắn, có một tội lỗi đằng sau sự ấy, nơi nào đó.”

Khi chúng ta nhìn thấy điều gì đó xảy ra cho một người, chúng ta luôn luôn nói rằng, “Ồ, anh ta đã phạm tội. Anh ta đi ra khỏi ý Chúa, ở đâu đó.” Khi Anh Crase đụng phải cái cột, “Anh ấy đã đi ra ngoài ý Chúa, ở đâu đó,” trong tư tưởng của người nào đó. Khi phát súng nổ tung, vào tôi, “Ồ, anh ấy đã đi ra ngoài ý Chúa.” Anh Neville đụng xe, “Anh ấy đi ra ngoài ý của Chúa.” Điều đó hoàn toàn không đúng. Không, thưa quý vị. Không phải. Đức Chúa Trời cho phép những điều ấy xảy ra.

Chúa Jêsus đã quay lại và dạy cho họ một bài học.

¹⁵² Họ nói, “Cha của anh ta chắc hẳn đã phạm tội. Hay—hay là, mẹ anh ta đã phạm tội? Hoặc là, anh ta đã phạm tội chăng?”

Chúa Jêsus đáp, “Chẳng ai phạm tội cả, nhưng ấy là để các công việc của Đức Chúa Trời có thể được bày tỏ.” A-men. Hiểu không? Đức Chúa Trời để cho những điều đó xảy ra chỉ để...cho các công việc của Đức Chúa Trời được bày tỏ. Vậy thì, và vì vậy Ngài đã phán, nói với người đàn ông này, và ban cho anh ta có thị lực, rồi Ngài đi con đường của Ngài.

¹⁵³ Và ở đây những người Pha-ri-si đến, khi tin đó đã được đồn ra khắp nơi. “Đây là người mà đã bị mù, ngồi xin ăn ở đó, và ở đây anh ta thấy được.” Và đó là tin đồn này ra khắp nơi giữa họ. Và, ồ, chao ôi, điều đó đã làm khuấy động điều gì đó. Và ở đây họ chạy đến đó, và họ đã thấy rằng người mù kia có thể thấy được.

Và trước hết, họ đã đi, muốn tìm thấy cách nào đó để gieo sự sợ hãi trên hết thảy dân sự. Bởi vì, họ đã nói rồi, “Nếu người nào đi theo Giáo lý mới này và vị Tiên Tri mới này được xưng là Chúa Jêsus ở Na-xa-rét, thì ngay lập tức họ sẽ bị cầm giữ giấy tờ của mình và sự thông công từ giáo hội. Họ không thể đi đến nhà hội nữa. Nếu anh em còn hội hiệp với Ngài, tham dự một trong các buổi nhóm của Ngài hay bất cứ điều gì, thì anh em cũng không thể đi được nữa.”

¹⁵⁴ Vì thế, họ muốn phô bày ra điều đó, bởi vì họ ghét Ngài. Họ không nghĩ về người mù tội nghiệp kia. Nhưng họ muốn phô trương sự việc đó, để làm cho dân sự xa lánh Ngài.

¹⁵⁵ Họ nói họ muốn hỏi cha và mẹ của anh ta, vì vậy họ đi đến chỗ cha và mẹ. Họ nói, “Có phải đây là con trai các người không?”

Ông ấy đáp, “Vâng, thưa ông.”

“Anh ta, được sinh ra đã bị mù à?”

“Vâng, thưa ông.”

“Và điều gì làm anh ta được sáng mắt?”

¹⁵⁶ “Và người cha và người mẹ đã sợ hãi,” Kinh Thánh chép, “bởi vì họ biết họ bị đuổi ra khỏi nhà hội, nếu họ thừa nhận rằng đó là...”

Và, thấy đó, họ ở đấy, bị coi thường. Họ nói, “Bây giờ, chúng tôi biết đây là con trai của chúng tôi.”

157 Ô, có lẽ vài ngàn người đang đứng ở đó. Nhưng nếu anh ta có thể...Nếu những người Pha-ri-si hay bắt bẻ kia chỉ có thể đặt ảnh hưởng xấu đến Danh Ngài ngay tại đó, hoặc đã làm điều gì đó gây hoảng sợ dân chúng, thì họ hẳn đã đuổi Ngài ra ngoài, vì buổi nhóm đó. Hiểu không? Hết thấy sự ảnh hưởng của Ngài sẽ bị mất.

158 Vì thế họ nói, một nhóm người trong số họ mặc áo thầy tế lễ chạy đến đó, và họ nói, “Hãy nói cho anh ta.”

159 Họ nói, “Chúng tôi biết đây là con trai của chúng tôi. Chúng tôi biết nó sinh ra đã bị mù. Nhưng bây giờ, nó nhìn thấy được như thế nào, tôi không biết. Các ông hãy hỏi nó. Nó đã lớn tuổi.” Hiểu không? Được rồi.

160 Vậy họ chạy qua và kiếm anh ta, nói, “Ai đã cho người có sự sáng mắt? Bằng cách nào Người đó đã chữa cho người?”

Anh ta trả lời, “Một người được gọi là Jêsus ở Na-xa-rét cho tôi thị lực.”

161 Và họ nói, “Hãy dâng sự ngợi khen cho Đức Chúa Trời.” Nói, “Ồ, chúng ta biết Người này là một tội nhân mà.” Nói, và nói, “Người ấy từ đâu đến?”

162 Anh ta nói, “Tôi không biết. Người chỉ đi qua và chữa lành cho tôi, và đó là tất cả những gì tôi biết. Tôi thật sự biết một điều. Tôi không thể nói với các ông về Người có phải là người có tội, hay không. Tôi không biết. Tôi chỉ gặp Người này, ngày hôm nay. Nhưng nếu—nếu như Người có thể ban cho tôi thị lực của—của tôi! Tôi biết một điều, rằng, tôi đã từng bị mù, mà bây giờ tôi có thể thấy. Tôi biết chắc điều đó. Vì, nửa giờ trước đây, tôi đã mù, và bây giờ tôi có thể nhìn thấy mọi sự rõ ràng như các ông. Vì vậy, tôi biết tôi được sáng mắt.”

163 Ô, thật là một lời nói khó tin đặt trên họ! Vì thế họ suy nghĩ, “Tại sao...”

164 Anh ta nói, “Ồ,” nói, “có phải hết thấy các ông, cũng muốn trở thành môn đồ của Người ấy chẳng?” Điều đó tốt—đó là lời chứng tốt, chắc chắn. Đó—đó—đó là những—đó là những nền tảng tốt. Đó—đó—đó thật sự là lời chứng tốt, những gì tôi có thể nói. Nói, “Có phải hết thấy các ông...”

¹⁶⁵ Đây là một thành viên bình thường, một người bị mù, đứng trên đường phố sau khi gặp Chúa Jê-sus, bấy giờ đang hỏi các môn đồ, hỏi những người Pha-ri-si liệu họ có muốn trở thành môn đồ của Ngài không. “Hỡi những giám mục, những người đứng đầu, các ông cũng muốn trở thành môn đồ của Ngài chẳng?”

¹⁶⁶ Họ đáp, “Này! Người là môn đồ của Người ấy. Còn chúng tôi là môn đồ của Môi-se.” Hãy nhìn lại xuyên suốt lịch sử, anh em biết. “Chúng tôi là môn đồ của Môi-se. Người Này, chúng tôi không biết gì về Người. Chúng tôi không biết Người từ đâu đến. Ồ, chúng tôi không có một luật lệ trong bất kỳ trường học nào của chúng tôi Người đã từng đến. Người không hề đến đây và hỏi chúng tôi về những điều này. Hiểu không? Chúng tôi không biết gì về Nó. Các ông đứng đó, các ông có nhận thấy Người đó không được phong chức không? Con Người đó là một thầy bói hay là gì đó. Ông ta là Bê-ên-xê-bun. Các ông đã bị bỏ bùa mê rồi. Tại sao, Ông ta không có một thẩm quyền nào cả. Chúng tôi chưa phong chức đó cho Ông ta. Hiểu không? Chúng tôi thậm chí không hề biết Người này đến từ đâu.”

¹⁶⁷ Anh chàng này đứng đó có thể thấy, nói, “Này, đây là một điều kỳ lạ.” Hiểu không? Ông ta định làm cho dân chúng nản lòng, những người Pha-ri-si này, đang làm cho họ sợ hãi. Hiểu không? Nhưng anh ta đã đứng về phía Chúa Jê-sus, thấy đó, vì vậy anh ta đã nói, “Đây là một điều kỳ lạ.”

Xin để tôi phân tích điều đó, một vài lời mà anh ta có thể đã nói. “Này, những người đứng chung quanh đây đã chạy theo các tôn giáo trong hàng trăm năm nay. Và quý vị nói về Đấng Mê-si hầu đến và điều gì đó sẽ xảy ra trong bóng tối của thời gian, khi mà Đấng Giải Cứu sẽ đến để gặp chúng ta. Và quý vị nói với chúng tôi rằng khi Ngài đến, rằng—rằng tất cả những gì Ngài sẽ làm. Và ở đây quý vị, những người lãnh đạo thuộc linh, các thầy tế lễ thượng phẩm và những thầy tế lễ của cộng đồng này, đang đứng với nhau ở đây trước những người này, cố làm cho ô Danh Ngài, cố nói điều gì xấu chống nghịch Ngài. Và Người này đến và đã mở đôi mắt mù của tôi. Tôi được sinh ra đã mù. Đây là cha và mẹ tôi, làm chứng rằng tôi được sinh ra đã mù. Đang ngồi ngay đây ở giữa các ông, trong suốt những năm này, sanh ra đã mù. Và

điều đó chưa bao giờ xảy ra từ khi thế gian đã bắt đầu. Và, đây một Người có thể đến và thực hiện một phép lạ mà chưa từng xảy ra từ khi thế gian bắt đầu, và, quý vị, những nhà lãnh đạo thuộc linh, mà không biết gì về điều đó.” Chao ôi! Hừm! Nói, “Tôi nói đây là một việc kỳ lạ.”

168 Anh ta đã đứng về phía Đức Chúa Jêsus. Hiểu không? Anh ta được cho phép bị mù để công việc của Đức Chúa Trời có thể được bày tỏ, đấy, bởi vì anh ta đến bên cạnh Đức Chúa Jêsus. Anh đứng về phía Ngài.

169 Vậy thì, anh ta đã đưa ra một điều khiến họ phải suy nghĩ. Anh em biết họ đã làm gì không? Họ nói, “Bây giờ chúng tôi biết các người được sinh ra trong tội lỗi. Cố dạy dỗ chúng tôi sao?” Họ tống anh ta ra khỏi nhà thờ. Loại trừ anh ta. Đẩy anh ta ra ngoài. Đuổi anh ta ra.

Nhưng ngay khi anh ta bị đuổi ra ngoài, anh em có để ý không? Chúa Jêsus đã tìm thấy anh ta lần nữa. A-men. A-men. Chúa đã tìm thấy anh ta lần nữa. Vì vậy đừng lo lắng nếu họ đuổi anh em ra. Ngài sẽ tìm thấy anh em trở lại. Hiểu không? Được rồi.

Và Ngài phán với anh ta, “Người có tin nơi Con Đức Chúa Trời không?”

170 Anh ta thưa rằng, “Thưa Chúa, Ngài là Ai?” Thậm chí anh ta không biết. Nhưng anh ta biết một điều duy nhất, rằng, từ chỗ anh bị mù, mà giờ anh đã được thấy.

171 Và tôi biết một điều này, thưa anh em. Họ có thể gọi Đây là sự cuồng tín, hay là bất cứ điều gì họ muốn. Nhưng, từ chỗ tôi từng là một tội nhân, tôi—tôi đã đến trong ân điển bây giờ. Điều gì đó đã xảy đến với tôi. Hiểu không? Một điều này tôi—tôi biết hiện giờ. Bởi tin cậy Lời Ngài, bởi tin nơi Ngài, tôi bị đuổi ra khỏi mọi tổ chức ở dưới Trời. Không ai trong số họ muốn tiếp nhận tôi nữa. Anh em biết điều đó. Một số người của họ sẽ, ở ngoài đây. Những người tốt sẽ chấp nhận. Nhưng mọi tổ chức đều từ chối tôi. Đúng thế. Nhưng Ngài đã tìm thấy tôi. Ngài sẽ tìm thấy tôi ở bất cứ nơi nào. Đúng thế. Hiểu không? Đúng thế. Cứ tiến tới như thế.

¹⁷² Và vì vậy điều đó sẽ ổn thôi, bởi vì chúng ta muốn đứng về phía Chúa Jêsus. Và cách duy nhất anh em có thể đứng về phía Chúa Jêsus là đứng về phía những gì Ngài đã phán, tin vào Lời Ngài. Vậy nên chúng ta hãy đứng về phía Ngài.

¹⁷³ Người mù đã cho họ một lời chứng thật. Đúng lắm. Chúng ta thấy lần nữa rằng họ đã cố làm ảnh hưởng xấu đến Danh Ngài.

Chỉ một chút nữa, và tôi phải nhảy sang một số điều khác ở đây.

Vì vậy, lần nọ, có một người Pha-ri-si. Tôi đã giảng về điều đó ở đây cách đây không lâu, và gọi nó là, “Rửa chân Chúa Jêsus.” Tôi tin hết thảy anh em ở đây đã nghe tôi giảng về đề tài đó, khi một người Pha-ri-si mời Chúa Jêsus đến nhà mình. Một người Pha-ri-si có tiếng tăm, già, nghi thức cứng nhắc, và mời Ngài đến. Và anh em biết tôi đã cho nó một chút kịch tính, cách mà người đưa thư đến và tìm thấy Ngài như thế nào. Và—và Ngài cứ đến, tuy Ngài biết Ngài bị ghét. Tuy nhiên, Ngài đã đi, dù thế nào đi nữa. Và khi họ thấy Ngài đến đó, họ không hề rửa chân cho Ngài. Và để Ngài ngồi xuống đó, hôi hám, và mọi thứ khác, vì sự di chuyển mệt nhọc ngoài đường phố. Và Ngài ngồi ở đó.

¹⁷⁴ Và một người đàn bà hèn hạ đi vào. Họ nghĩ, “Ồ, chao ôi, Chúa thật nhân lành đối với chúng ta, bởi vì, nhìn kìa, điều này thật sự mang đến cho bữa tiệc lớn của chúng ta!” Họ đem Ngài đến đó chỉ để làm trò cười về Ngài. Họ đem Ngài đến đó chỉ để Ngài làm trò cười cho họ. Và bây giờ họ nghĩ Chúa đang làm việc ngay với họ, bởi vì người đàn bà đi điếm, xấu nét này đến, và đang khóc lóc, và đang rửa chân cho Ngài bằng nước mắt của bà, và lau chúng bằng mái tóc này.

Và người Pha-ri-si lớn tuổi cùng hét thảy những người còn lại trong hàng ngũ thầy tế lễ đứng vào một góc, nói, “Thưa anh em, mọi sự, Chúa đã sắp đặt thật đúng cho chúng ta. Ở đây chúng ta có thể đặt một vết nhơ trên danh của Người ngay bây giờ. Người tự xưng Mình là Đấng Tiên Tri, và dân chúng nghĩ rằng Người là Đấng Tiên Tri. Và họ gọi Người là Đấng Tiên Tri xứ Ga-li-lê. Và thậm chí Ngài còn tuyên bố là Đấng Mê-si, và chúng ta biết Đấng Mê-si sẽ là một Đấng Tiên Tri. Và Người đây này, đang ngồi ở đó. Anh em thấy chúng ta đem Ngài đến đâu không? Hãy

nhìn xem đó. Cậu em, chúng ta phải chỉnh sửa Người ngay bây giờ. Người đấy, đang ngồi đó, cúi xuống như một chó con bị quất hoặc là cái gì đó. Và con điếm nào đó, thuộc tầng lớp của chính Người, muốn đến gần và rửa chân cho Người như thế, và bây giờ thậm chí Người còn không biết. Nếu Người là Đấng Tiên Tri, thì Người hẳn biết người đàn bà đó thuộc hạng người nào. Này, các anh, chúng ta sẽ uống mừng về điều này,” nói, “bởi vì, nhìn đó.”
Hiểu không?

¹⁷⁵ Bất cứ điều gì làm ô Danh Ngài, bất kỳ điều gì làm hủy hoại niềm tin của dân chúng, không biết rằng họ đã bị ma quỷ chiếm hữu để làm điều đó. Họ đang làm việc cho ma quỷ, cố bôi đen Danh của Con Đức Chúa Trời.

¹⁷⁶ Họ làm điều này như thế nào, thưa anh em? Bởi vì họ không hề tra cứu Kinh Thánh. Chúa Jêsus phán, “Các ngươi dò xem Kinh Thánh. Vì tưởng trong Chúng các ngươi có được Sự sống Đời đời, và Ấy là Chúng làm chứng về Ta vậy.” Ồ, thật Ngài có một chức vụ tuyệt vời! Hiểu không? Vâng, thưa anh em. “Ví bằng Ta không làm các công việc của Cha Ta, thì đừng tin Ta.” Hiểu không?

¹⁷⁷ Nhưng ở đây người Pha-ri-si này lại nói, “Chúng ta đã có Người bây giờ. Ồ, hãy nhìn đây, có thể đến một ngàn năm trăm người ở đây tại bữa tiệc này. Nào hãy nhìn xem Người đang ngồi ở đằng kia. Ở đó Người ngồi với một gái điếm.”

¹⁷⁸ Và, ồ, chao ôi, thật là một điều khủng khiếp đã xảy ra trong thời đó. Chao ôi! Hừm! Và Ngài đã ngồi với một người đàn bà có tiếng xấu ở đó, lên vào như (trông giống như) Ngài đã lên vào. Ngài đã có kẻ tôi tớ rửa chân và mọi thứ khác, và ngồi ở đó.

¹⁷⁹ Và họ nói, “Cô ta đây này, đang rửa chân Người ở đằng kia. Này, xem thử Người có phải là một Đấng Tiên Tri không? Anh em thấy đó, thưa anh em, Người đó không phải là Đấng Tiên Tri gì cả. Nếu Người là một Đấng Tiên Tri, thì Người ắt sẽ biết nhân phẩm của người đàn bà đó mà, đang rửa chân cho Người là thế nào.”

¹⁸⁰ Và Chúa Jêsus cứ ngồi và quan sát bà, không hề xô dịch một bước cho đến khi bà làm xong. Nếu lúc nào đó, anh em định làm một điều gì đó cho Chúa Jêsus, Chúa Jêsus ngồi và quan sát anh

em. Ừ-m. Ngài để anh em cứ làm cho đến khi anh em làm xong, rồi phần thưởng đến. Có thể là anh em chạy gần hết cả cuộc đua của cuộc đời, hầu việc cho Ngài, nhưng, đừng lo lắng, có một phần thưởng ở cuối cùng, nếu anh em nhận lấy con đường đúng bên phía Ngài.

¹⁸¹ Anh em có thể không—không thấy một người được chữa lành, mà anh em đã cầu nguyện cho. Cứ tiếp tục cầu nguyện cho họ. Tôi thường nói, “Nếu tôi cầu nguyện cho năm trăm người một buổi tối; hết thấy năm trăm người đều chết vào buổi sáng; thì tối mai tôi sẽ rao giảng sự chữa lành Thiên liêng và cầu nguyện cho người đau.” Hiểu không? Không có gì quan trọng với điều đó cả. Hiểu không?

¹⁸² Ngài sẽ để cho anh em trải qua sự thất bại và mọi thứ khác nữa, cho đến khi nào anh em đi đến cuối con đường và hoàn tất công việc của mình, giống như Ngài đã dẫn dắt người đàn bà kia. Bà ta muốn phục vụ Ngài, vì vậy Ngài cứ đưa chân Ngài ra đó và để—để cho bà rửa chúng.Ồ, nếu Ngài đã nói, “Đừng làm điều đó,” thì bà ta đã nhảy lên và chạy đi. Nhưng Ngài đã để cho bà hầu việc.

¹⁸³ Và sau khi bà đã làm xong, hoàn tất công việc mà bà đã định làm, thì Ngài ngược nhìn kẻ giả hình kia đang đứng ở đó, đang cố bôi nhọ Danh Ngài. Phán rằng, “Hỡi Si-môn, Ta có đôi điều muốn nói với ngươi; không phải với nàng, mà với ngươi. Ngươi, đang đứng đằng kia, trong lòng ngươi, đó là lý do ngươi đưa Ta đến đây. Ngươi không có sự thông công nào với Ta cả. Ta không biết điều đó sao? Nhưng ngươi đem Ta đến đây. Và ngươi để Ta ngồi phía sau đó, làm trò cười về Ta. Để cho...Ngươi không hề cho Ta nước, để rửa chân Ta. Ngươi không hề cho Ta cái gì cả để làm mát dịu Ta. Ta ngồi đây, nóng nực và đau đớn, ngươi không hề cho Ta một ít dầu để xức mặt Ta. Ngươi hổ thẹn không dám hôn Ta để nghinh tiếp, hay bắt tay Ta. Hiểu không? Ngươi hổ thẹn, trước bạn hữu mình. Ngươi hổ thẹn để làm điều đó. Còn người đàn bà này, từ khi nàng bước vào, nàng không làm gì ngoài việc chùi chân Ta và tắm chúng bằng chính nước mắt nàng, lau chúng với cái khăn bằng mái tóc của chính nàng. Thế thì, Ta sẽ tỏ cho ngươi

thấy Ta có phải là Đấng Tiên Tri, hay không.” A-men. Tôi thích điều đó.

184 “Bây giờ Ta muốn nói với *ngươi*, chỉ một phút. Tội lỗi của *ngươi*, nhiều lắm, được tha thứ hết.” Ừm!

185 Họ đã làm hại đến Danh Ngài không? Họ nghĩ họ đã làm Điều đó. Họ nghĩ họ đã ngăn chặn Nó. Họ nghĩ họ phải sửa đổi Ngài để buổi nhóm phục hưng của Ngài có thể không bao giờ còn trong cộng đồng đó nữa. Họ nghĩ họ đã phá tan ảnh hưởng của Ngài. Nhưng điều đó chỉ đem đến một người mà yêu mến Ngài, làm xoay chuyển toàn bộ tình thế.

186 Làm thế nào anh em biết rằng mình không phải là người đó, vì cộng đồng của mình hay là người nào đó mà anh em sẽ gặp? Hãy đứng về phía Ngài. Hãy hầu việc Ngài. Hãy làm điều gì đó cho Ngài. Hiểu ý tôi nói gì không, thưa anh em? [Các anh em nói, “A-men.”—Bt.] Hãy đứng về phía Chúa Jêsus. Tiếp nhận Ngài, lấy Ngài là sự lựa chọn của bạn. Hãy hầu việc Ngài bất kể ai khác nói gì, hoặc là anh em được báo đáp, hay bất cứ điều gì. Đừng làm điều gì khác. Hãy chờ đợi cho đến khi công việc chấm dứt.

187 Làm thế nào anh em muốn cho Ngài nói...Dù là anh em đã cầu nguyện cho những người đau, và họ đã không được khỏe mạnh. Mặc dù anh em đã cầu nguyện để được nói tiếng lạ, và anh em không làm được điều đó. Anh em đã cầu nguyện để được nói tiên tri; anh em đã không làm được điều đó. Nhưng, tuy nhiên, điều duy nhất anh em có thể làm đó là kể câu chuyện về Chúa Jêsus, trong hội thánh của mình, hay trong cộng đồng của mình, tại nơi mình làm việc. Anh em thậm chí không thể làm một việc nào; đã không dẫn dắt được một người. Người đàn bà kia đã không dẫn người nào đến với Đấng Christ, nhưng bà đã làm một việc phục vụ cho Ngài. Và điều đó có gì khác, ở cuối con đường, nếu Ngài sẽ nói, “Và Ta nói cùng *ngươi*, mọi tội lỗi *ngươi*, dù không một lời cầu nguyện nào được đáp lại cho *ngươi*. Nhưng, *ngươi* đã đến trên nền tảng của Lời Ta. *Ngươi* đến vì *ngươi* đã tin Ta, và *ngươi* đã hầu việc Ta. Và Ta nói rằng nhiều tội lỗi *ngươi* đã phạm được tha thứ hết”? Điều đó sẽ đủ tốt cho tôi rồi. A-men. Vâng, thưa quý vị. Tốt lắm.

188 Họ muốn nói, “Thời kỳ phép lạ đã qua rồi,” và—và vân vân. Cứ để cho họ đi và nói điều đó. Nhưng chúng ta hãy hầu việc Chúa.

Họ ghét Ngài bởi vì họ ganh tị với Ngài. Đó là lý do duy nhất. Họ ganh tị.

Họ đã cố phá tan sự ảnh hưởng tốt đẹp của Ngài trước dân chúng, giống như ngày hôm nay họ đang làm việc như vậy. Họ, nếu họ có thể thật sự ảnh-h...hủy phá sự ảnh hưởng của Sứ điệp trước dân chúng, thì họ sẽ làm cho sự việc bị thất bại. Đùng thế. Bởi vì, tại sao họ đã cố làm điều đó? Bởi vì Ngài chống lại tất cả các tín điều của họ và tất cả giáo lý giáo hội của họ, và mọi điều mà họ tin, và gọi tất cả—tất cả đức tin của họ và vân vân. Ngài chống lại tất cả thứ đó. Và họ ghét Ngài bởi vì Ngài không hòa nhập với họ.

189 Bây giờ, nếu Ngài đến, phán rằng, “Ồ, hỡi Cai-phe, một người tuyệt vời của Cha Ta. Ta là Đấng Mê-si. Hãy đến đây, hỡi Cai-phe. Người có thấy nước ở đó không? Người còn nhớ, ở tại—tại xứ Ê-díp-tô, Môi-se, vị tiên tri lớn đã biến nó thành—thành máu. Người có nhớ câu chuyện đó không, hỡi Cai-phe?”

190 “Ồ, Anh bạn trẻ, tôi rất quen thuộc với câu chuyện đó.”

191 “Được rồi, Cai-phe, Ta sẽ biến nước này bây giờ, từ nước thành ra máu, để tỏ cho người thấy rằng Ta là Đấng Tiên Tri mà Môi-se đã nói về. Nó đấy, Cai-phe. Người nghĩ gì về điều đó?”

192 “Anh nghĩ gì về,” Cai-phe, là một người Pha-ri-si, “Anh nghĩ gì về người Pha-ri-si?”

193 “Ồ, Ta nghĩ họ là những người thuộc dòng dõi xuất chúng trong dân sự.Ồ, hết thấy các người giữ lấy những truyền thống của cha ông mình thật hoàn toàn chính xác.”

“Anh biết đấy, Anh có thể là Đấng Mê-si.”

194 Không. Ngài sẽ không là vậy. Đó không phải là dấu hiệu mà Ngài có. Khi anh em thấy một ai đó đến, nói rằng, “Hãy đến đây và tôi sẽ chỉ cho anh những gì tôi sẽ làm. Và đến đây, và tôi sẽ làm *điều này* và làm *điều kia*.” Anh em hãy nhớ, ngay bây giờ, có điều gì đó mờ ám về nó, để bắt đầu.

Chúa Jêsus phán, “Ta không làm một việc nào cho đến chừng Cha tỏ ra cho Ta, trước tiên.” Hiểu không? Vâng.

¹⁹⁵ Ngài chống lại họ. Ngài dạy dỗ nghịch với họ. Ngài lên án việc giữ luật lệ ngày Sa-bát của họ. Ngài lên án cách họ ăn mặc. Ngài kết tội mọi lối sống của họ, mọi truyền thống của họ, mọi luật lệ rửa bình, và rửa ấm, và rửa tay, và mọi sự khác. Ngài đều lên án nó, từng chút. Việc ăn mặc của họ, Ngài phán, “Các người mặc áo thêu, và ao ước những chỗ ngồi cao sang, và—và giả bộ cầu nguyện thật dài, mà ăn nuốt nhà cửa của những bà góa.” Phán, “Các người sẽ nhận lấy sự đoán phạt nhiều hơn.”

“Ô, hãy nhớ, tôi là Tiến sĩ So!”

¹⁹⁶ “Ta không cần biết người là ai.” Ô, chao ôi, Ngài thật sự đã đặt để điều đó trên họ. Họ đã không...Tại sao? Bởi vì họ đã không tin Ngài. Ngài là Lời. Hiểu không? Ngài đã cố bẻ gãy đám tuân thủ luật pháp đó.

Và nếu Ngài còn ở trên đất ngày hôm nay, Ngài cũng sẽ cố để làm như vậy.

¹⁹⁷ Một số người nói rằng, “Ồ, nào, chờ cho một phút. Chúng ta từng, giữ ngày Sa-bát. Chúng ta làm *điều này*. Và, anh em biết đấy, chúng ta giữ mọi *điều này*, và chúng ta giữ *điều kia*. Và giữ mọi thứ, ồ, mọi ngày Thứ Sáu Thương Khó...Ồ, khi kỳ lễ chay đến, bốn mươi ngày trước ngày lễ Phục Sinh, chúng ta luôn tiến hành mùa lễ Chay. Tôi ngưng hút thuốc, trong bốn mươi ngày. Tôi kiêng uống rượu, trong bốn mươi ngày đó, trước, suốt trong kỳ lễ Chay.” Ô, truyền thống của các tổ phụ, những người tuân thủ luật pháp. Nếu anh em yêu mến Đức Chúa Trời, thì anh—anh em không hút thuốc, ngay từ đầu. Anh em yêu mến Đức Chúa Trời, thì anh em...Tôi—tôi đã viết điều này vào phía sau của cuốn Kinh Thánh của tôi, cuốn đầu tiên tôi từng có. Tôi nói:

Đừng hỏi tôi những câu vớ vẩn.

Hãy nhớ điều này trong tâm trí bạn,

Nếu bạn yêu mến Chúa bằng cả tấm lòng,

Bạn đừng hút thuốc, uống rượu, hay—hay...

Đừng hút thuốc, nhai, hay uống rượu nữa.

198 Và điều ấy vẫn còn đứng vững trong ngày hôm nay. Tôi không làm điều đó bởi vì tôi nghĩ Ngài sẽ kết tội tôi vì làm điều đó. Tôi đã bỏ nó bởi vì đó là điều dơ bẩn, và một người có chức vụ không được làm điều đó. Đúng vậy. Tôi sẽ không nói...

199 Nhiều lần tôi đi đến những ngôi nhà và có những phụ nữ đứng ở đó. Và khi tôi đi đến nhà, gõ cửa, và một chị em đi ra cửa nói, “Chào Anh Branham, mời vào.” Nếu chồng chị ta không có ở đó, trừ khi đó là một trường hợp ốm đau và người nào đó cùng đi với tôi, tôi không đi. Và rồi họ gọi tôi đến một bệnh viện, hay đến một phòng nào đó, nói, “Anh Branham, mời anh qua bên đây. Tôi là Chị A gì đó đến từ *Chỗ này chỗ kia*. Tôi—tôi ở tại khách sạn đây. Tôi—tôi—tôi có dẫn theo mẹ tôi. Bà ấy bị đau.” Tôi dẫn theo vợ mình. Nếu không, tôi dẫn theo một anh em khác đến. Hiểu không? Tôi—tôi không. Tôi không nghĩ...

200 Tôi nghĩ sẽ ổn cho tôi để đi vào đó, nhưng nếu lỡ ai đó nhìn thấy tôi đi vào chỗ đó thì sao? Hiểu không? Nếu ai đó nhìn thấy tôi làm việc đó thì sao? Hiểu không? Rồi, điều trước tiên anh em biết, họ sẽ nói, “Ông ta đi vào nơi đó chỉ có một mình bà ấy ở đó. Ông ta đang săn đuổi phụ nữ.” Đó, thấy không, đó hẳn là một việc mà tôi không nên làm. Hiểu không? Anh em không bao giờ nên làm bất cứ điều gì như thế, bởi vì không khéo anh em lại gây cớ vấp phạm cho người khác. Hiểu không? Tôi không tin rằng mình làm điều gì sai trái ở trong đó cả. Sẽ, tôi sẽ, và tin cậy Đức Chúa Trời để đi vào nơi đó. Cho dù bất cứ chuyện gì đi nữa, tôi vẫn tin cậy Đức Chúa Trời. Nhưng, tuy nhiên, thấy đó, và—và—và tôi yêu mến Chúa khá đủ đến nỗi tôi sẽ không làm điều đó. Hiểu không? Đó là thứ tình yêu mà anh em có. Anh em, anh em sẽ không làm điều đó bởi vì đó là bốn phận để làm điều đó. Anh em làm nó vì anh em yêu mến Chúa. Anh em không làm điều đó, nhưng anh em làm điều đó, dù sao đi nữa.

201 Phao-lô đã nói, “Với tôi mọi sự đều có phép làm, nhưng không phải mọi sự đều có ích.” Hiểu không? Phao-lô có thể làm nhiều điều mà có thể rằng ông biết Chúa hiểu ông, và tin cậy ông, nhưng điều đó không có ích lợi gì cho ông để làm cả.

Vì vậy đó là cách những người tuân thủ luật pháp này, cố nói rằng, “Bốn mươi ngày trước lễ Phục sinh, chúng tôi sẽ bắt đầu

bước vào sự kiêng ăn.” Và họ đã cố ăn càng nhiều càng tốt. Có lẽ họ nói, “Ồ, tôi không thích đậu, vì vậy tôi sẽ không ăn đậu, trong kỳ lễ Chay.” Tôi đã nghe họ nói điều đó. “Tôi không thích thịt heo, vì thế tôi sẽ kiêng ăn thịt heo, anh em biết đấy. Tôi sẽ bỏ uống rượu, trong kỳ lễ Chay.”

202 Một phụ nữ kia nói với tôi, nói, “Anh có biết tôi sẽ kiêng món gì, trong kỳ lễ Chay, năm nay không, Anh Branham?”

Tôi đáp, “Không. Món gì thế?”

203 Bà nói, “Kẹo.” Nói, “Tôi—tôi không hề quan tâm nhiều đến nó, dù thế nào đi nữa.” Hiểu không?

204 Thế đấy. Vậy thì, họ gọi đó là sự kiêng ăn. Hiểu không? Làm cho hợp lệ. Họ nói, “Ồ, tôi có một...Anh em biết không, tôi—tôi—tôi đi nhà thờ đã lâu lắm rồi. Bởi vì, tôi kể cho anh em, tôi theo học trường Chúa nhật trọn một năm, bởi vì giáo viên của tôi nói họ sẽ tặng một cuốn Kinh Thánh cho người mà không bỏ một buổi học nào.”

205 Vậy thì, thưa anh em, đó là cách hành động nào đó. Tôi thà cứ đi mua cho mình một cuốn Kinh Thánh thì hơn. Hiểu không? Nếu như anh em không đi nhà thờ bởi vì anh em yêu mến Chúa, thì cũng như anh em ở nhà vậy. Thế thôi. Hiểu không? Bởi vì, anh em đi đến đó vì anh em yêu mến Đức Chúa Trời. Tôi nghĩ tới bài hát này mà chúng ta hay hát.

Phước thay mối dây kết thân
 Kết hiệp lòng của chúng ta bằng tình yêu Đấng
 Christ;
 Trong mối tương giao bởi tâm trí
 Giống như trên miền Thiên thành.
 Lúc chúng ta cách xa nhau,
 Làm trong lòng chúng ta đớn đau;
 Nhưng chúng ta vẫn hiệp nhau trong tâm,
 Và hy vọng gặp lại nhau.

206 Hiểu không? Chính là điều đó. “Lúc chúng ta cách xa, làm lòng chúng ta đớn đau.” Tôi đã thấy giờ phút ấy, thưa anh em. Để cho tôi không lên án chúng ta, nhưng để tôi thức tỉnh chúng ta về điều gì đó. Tôi đã nhìn thấy thời kỳ của hội thánh này, đó

là khi dân sự phải chờ đợi cho đến tối thứ Tư để gặp lại nhau, họ sẽ khóc bởi điều đó. Và đúng thế. Tôi đã thấy các vị mục sư đến đây và sẽ nói, “Anh em làm điều đó như thế nào? Ô, cả dân sự, đồng một lòng.” Hiểu không?

²⁰⁷ Họ gặp nhau ở cửa và nói...Các chị em họ gặp lại nhau phía sau đó, và ôm chầm lấy nhau, và nói, “Chị ơi, chắc chắn cầu nguyện cho tôi nhé. Chị yêu quý, tôi sẽ gặp lại chị vào tối thứ Tư. Chị sẽ cầu nguyện cho tôi, phải không? Xin chị cầu nguyện cho tôi. Tôi sẽ cầu nguyện cho chị.” Và cứ làm như thế, và nước mắt trong đôi mắt họ.

²⁰⁸ Nhìn thấy các anh em bắt tay nhau, và thật khó lòng mà tách rời nhau như thế. Đó là tình thông công Cơ-đốc chân thật. Hiểu không? Hiểu không? Cứ chờ đợi, cầu nguyện cho nhau. Vâng, thưa anh em. Đó là cách chúng ta nên làm. Được rồi.

²⁰⁹ Vậy thì, những người này rơi vào những tình thế này, họ không phải là những người xấu. Họ không có ý muốn làm điều sai trái. Họ nghĩ họ đang hầu việc Đức Chúa Trời. Những người Pha-ri-si và những người khác cũng vậy, họ không phải là những kẻ bán rượu bất hợp pháp và những kẻ say sưa. Họ là những người ngoan đạo. Họ không xấu xa. Họ chỉ—họ chỉ không chấp nhận Lời của Lê thật. Họ không chấp nhận Thánh Linh. Tại sao vậy? Họ giữ những tín điều của họ và các truyền thống của các lãnh đạo của—của họ. Hiểu không? Điều đó tỏ cho thấy rằng họ rất yêu mến những vị lãnh đạo của họ.

²¹⁰ Đây là Cai-phe lớn, thầy tế lễ thượng phẩm. Còn có những thầy tế lễ quan trọng kia nữa, và những người kia cứ tiếp nối.

Bây giờ, anh em thấy, giống như Công giáo. Họ...Không ném ra với họ. Cũng giống như trong những tín đồ Tin Lành. Anh em lấy ví dụ một người Công giáo, anh ta yêu mến linh mục của mình. Và—và tôi nói cho anh ta nghe về Lời của Chúa, và—và anh ta thấy những công việc của Đức Chúa Trời. Anh ta nói, “Nhưng giáo hội của tôi—của tôi không tin Điều đó.” Và anh em đi rao giảng, và thúc giục anh ta. Tôi nói...

Một phụ nữ nói với tôi, hôm nọ, nói, “Thật là tội lỗi cho tôi vì phải nghe anh.” Hiểu không? Chị ta không muốn trở nên xấu.

Chị ta cứ nghĩ quá nhiều về giáo hội của mình và linh mục của mình, cho đến nỗi, nếu chị ta nghe bất kỳ điều gì khác...Chị ta rất đổi trung thành với vị linh mục đó.

211 Chúng Nhân Giê-hô-va thì trung thành với những gì họ tin. Báp-tít thì trung thành với những gì họ tin. Trưởng Lão thì trung thành với những gì họ tin. Và họ cũng rất trung thành với các mục sư của họ. Chúng ta không thể có sự trung thành đó với Lời sao? Hiểu không? Vậy thì nếu những người đó...

212 Tôi muốn hỏi anh em đôi điều. Anh em nói, “Ồ, thưa Anh Branham, làm sao anh biết họ không tin?”

Vậy thì, nếu những người Pha-ri-si và Sa-đu-sê kia, cùng những vị lãnh đạo của họ trong thời đó, từ bỏ những tín điều của họ và giáo điều của họ, và lắng nghe theo những gì Lời đã phán và những gì Chúa Jêsus nói với họ, thật chính xác những gì Đấng Mê-si được cho là làm, họ sẽ nắm giữ Ngài. Hiểu không? Nhưng họ nghĩ rất nhiều về các lãnh đạo của họ!

Họ không phải là những người xấu. Họ không trộm cắp, nói dối, chửi thề, bất cứ điều nào giống như thế. Họ sẽ không làm thế. Họ sẽ không phạm tội tà dâm.Ồ, chắc chắn là không.Ồ, họ sẽ làm chứng một tượng đá lại có thể làm được một việc như vậy. Và họ sẽ không—họ sẽ không làm điều đó. Họ là những người tốt.

Nhưng chỉ có một điều duy nhất, là họ không phải là những người thuộc linh. Xét về mặt đạo đức, thì họ là những người tốt, nhưng đó không phải là những gì được kể đến. Và Chúa Jêsus đã phán gì với họ, thậm chí họ là những người trung tín? Ngài phán, “Các người bởi cha mình, là ma quỷ mà sinh ra.” Hiểu không? Đó là Lời mà được kể đến.

Bây giờ tôi sẽ giảng thật nhanh như có thể được.

213 Vậy thì, họ không phải là những người được đầy dẫy Thánh Linh, nhưng họ trung tín và giữ tín điều hiện đại của những người lãnh đạo của họ. Hiểu không? Được rồi. Chức vụ của người đó đã bày tỏ giáo lý của họ. Đó là nan đề. Nào hãy xem. Tôi sẽ nói điều đó. Bây giờ chỉ...

Thưa anh em, tôi—tôi, tôi—tôi sẽ xin anh em, thứ lỗi cho tôi, ngay bây giờ, vì sự kéo dài này. Tôi...Có lẽ anh em không muốn

tôi trở lại vì một vấn đề khác. Nhưng, hãy xem. Lắng nghe điều này. Hiểu không? Tôi muốn anh em nắm kỹ điều này.

214 Bây giờ, họ đã có những giáo điều của họ, và có những giáo hội lớn và một dân sự lớn, và những con người quan trọng, những người thánh khiết, những người tốt, những người quý phái, những người tốt, những người đáng tôn trọng, những người cao trọng, học thức, khôn ngoan, ngoan đạo. Đúng thế không? [Các anh em nói, “A-men.”—Bt.] Và chúng ta hết thấy biết điều đó. Thật tốt như anh em có thể tìm thấy bất cứ nơi nào. Hiểu không? Nhưng khi Chúa Jêsus đến, chức vụ của Ngài đã tỏ cho thấy giáo lý của họ, bởi vì Đức Chúa Trời đã chứng minh bởi chức vụ của Đức Chúa Jêsus Christ mà Ngài đồng ở với Người.

215 Phi-e-rơ chẳng đã trích dẫn điều tương tự vậy sao? Ông nói, “Hỡi các người Y-sơ-ra-ên, hãy để điều này được biết cho các người, và lắng tai nghe lời ta.” Ông nói, “Chúa Jêsus ở Na-xa-rét, một Người đã bày tỏ về Đức Chúa Trời ở giữa các người.” Hiểu không? Hiểu không? Nếu họ...

216 Như người mù kia đã nói, “Đây chẳng phải là một việc lạ lùng sao? Các ông là những người lãnh đạo thuộc linh của dân tộc, và ở đây một Người đã đến đây và mở mắt tôi bởi quyền năng của Đức Chúa Trời, và tuy nhiên các ông không biết gì về Ngài cả.” Người đó nói, “Đây là một việc lạ lùng.” Anh ta có điều gì đó. Phải không? Chắc chắn vậy. Được rồi. Ngài đã làm. Một Người mà có thể làm điều này, và tuy nhiên họ không biết Ngài là thể nào. Vậy thì đó là một điều lạ lùng.

217 Bây giờ hãy xem ngày hôm nay, thưa anh em. Hiểu không? Chúng ta có một, chúng ta biết chúng ta có một sự cảm động thuộc về Đức Chúa Trời. Chúng ta biết Nó đang thực hiện những dấu lạ. Nó là sự chữa lành người đau. Thậm chí khiến kẻ chết sống lại. Nó là sự đuổi quỷ. Nó là việc nói tiếng lạ và thông giải tiếng. Nó đưa ra những lời nói tiên tri; chúng xảy ra. Ngài tỏ cho chúng ta thấy những giấc mơ, những sự thông giải; hoàn hảo, chính xác tuyệt đối. Thế thì đó chẳng phải là điều lạ mà những nhà lãnh đạo lớn nói chúng ta là nhóm những người điên khùng, khi mà họ là những nhà lãnh đạo của dân tộc, những người lãnh đạo của các giáo hội? Đó là một điều lạ lùng.

218 Nó là gì? Nó vẫn là lòng ghen tỵ. Thánh Linh và quyền năng và Lời của Đức Chúa Trời trong thời kỳ cuối cùng này đang bày tỏ những tín điều và giáo điều của họ, chỉ có thể thôi với nó, thứ mà họ đã làm cho người ta bị mù.

Vì vậy, thưa các anh em trẻ tuổi của tôi, hết thảy anh em đều đi ra đây trong những nhà thờ này, hãy giữ vững Lời Đức Chúa Trời. Anh em đừng dao động. Nếu anh em không thể làm cho Nó ứng nghiệm, thì đừng đứng trong đường lối của người nào khác. Hãy đứng đó, đập vào cánh cửa ấy, chỉ hướng đúng tới Nó. Đúng vậy. Hãy ở lại ngay đó. Đừng chạy theo sự cuồng tín, bởi vì điều đó sẽ bày tỏ cho anh em. Nhưng nếu anh em ở lại sống thánh khiết và chân thật, và với Lời đó, Đức Chúa Trời sẽ chứng thực anh em. Đúng thế.

219 Chức vụ của Ngài sẽ bày tỏ ra những giáo điều và tín lý của họ. Vì vậy họ tận dụng mọi cơ hội mà họ có thể, để tống khứ Ngài. Mọi sự mà họ có thể tìm thấy, để tống khứ Ngài, họ đã làm điều đó. Cố nói rằng, “Ồ, nào, hãy xem *đây*. Nhìn *đây*, *Ông A* gi *đó*, người *này*.”

220 Ngài ở đây, đang ngồi đó, một ngày kia, trong nhà của Si-môn, một người phung. Không một lời nào chép rằng Ngài đã chữa lành cho anh ta. Anh ta là một người phung. Không điều gì nói Ngài đã chữa lành cho anh ta cả. Đúng thế.

221 Ngài đi ngang qua một cái ao Bê-tết-đa, và nằm ở đó có khoảng hai ngàn người, què, mù, tàn tật, bại xứ. Và Ngài đi ngang qua một người và chữa lành cho anh ta, và bỏ đi. Nói, “Ồ, này, nếu Ngài là Đấng Mê-si, Ngài hẳn đã chữa lành hết thảy bọn họ. Nếu Ngài có đầy lòng cảm thông như hết thảy các anh nói Ngài là vậy, thì Ngài đã có lòng thương xót hết thảy họ.”

Mọi sự mà họ có thể tìm thấy, để ném một cái vết nhơ vào Ngài, họ đã làm điều đó. Mọi sự mà họ đã tìm thấy, họ ném nó vào Ngài. Được rồi. Họ tóm lấy mọi cơ hội họ có thể có, để tống khứ, tống khứ Ngài.

222 Họ đã hỏi về ngày sinh của Ngài. Ngày sinh của Ngài là vấn đề. Họ đã đưa điều đó ra trước dân chúng. Họ không thể hiểu làm thế nào Ngài đã được sinh ra từ một người nữ đồng trinh như

thế nào. Và Giô-sép, cha Ngài, được cho là một người thợ mộc. Và Ngài được sinh ra trước khi Giô-sép và Ma-ri lấy nhau. Họ đưa điều đó ra trước dân chúng. Vâng, thưa quý vị. Hiểu không? Tôi đang nói về điều gì bây giờ? Họ cố làm ô nhục Ngài. Hiểu không?

223 “Hãy nhìn xem hắn. Hắn từ đâu đến? Nhìn xem mẹ Hắn, chẳng hơn gì gái điếm đứng đường, có đứa con này. Và sau khi đứa con ra đời...Cô nàng mang thai rồi, đứa con được sanh ra, sau đó Giô-sép đã cưới nàng, để che giấu việc ấy, rồi lại đến với loại nào đó...Ồ, đó là công việc của ma quỷ. Anh em không thể thấy sao? Đó là loại ra đời ấy.” Họ đưa ra điều đó trước công chúng, không chịu đọc trong Kinh Thánh, Ê-sai 9:6, “Một nữ đồng trinh sẽ chịu thai.” Hiểu không? Đó là gì? Họ xa cách Lời. Chính là điều đó.

224 Họ đưa ra những hình ảnh đen tối về thẩm quyền của Ngài. “Thưa quý ông, quý vị không biết chúng tôi là môn đồ của Môi-se sao? Quý vị không biết chúng tôi là đầy tớ của Đấng Christ sao? Các người không biết chúng tôi nghiên cứu Kinh Thánh hằng ngày sao? Và chúng tôi không có một điều gì.” Họ nói, “Đấng Mê-si sẽ đến đền thờ của Ngài. Không một lời về Người đến một đền thờ. Người ở đâu? Người học từ trường nào ra? Hỏi xem bất kỳ một người nào trong anh em, cả Giám Lý, và Báp-tít, và Trưởng Lão, anh em biết đấy; những người Pha-ri-si, Sa-đu-sê, và vân vân. Người mang loại thẻ hội viên gì? Thẩm quyền của Người đâu để giảng dạy? Người không được phong chức. Người thậm chí chẳng có quyền được giảng dạy.”

225 Ngài phán, “Chức quyền Ta đến từ nơi Đức Chúa Trời. Các công việc Ta bày tỏ ra Ta thể nào.” Đúng thế. “Ta không cần phải có các giấy tờ của các người.”

226 Hiểu ý tôi nói gì không? Họ đã đưa ra điều đó. Sự Dạy dỗ của Ngài, ồ, họ gọi Ngài là Bê-ên-xê-bun. Sự Dạy dỗ của Ngài, họ không thể hiểu.

227 “Ồ, Người không tán thành với hết thảy những truyền thống của tổ phụ. Thậm chí Người không đồng ý với người Pha-ri-si. Người không đồng ý với người Sa-đu-sê. Người không đồng ý với cả nhóm của họ. Vậy thì, Người lấy sự Dạy dỗ của Người ở đâu?” Từ Kinh Thánh, dĩ nhiên.

“Ồ,” anh em nói, “Ồ, này, làm sao tôi biết Điều đó là đúng?” Đức Chúa Trời đã ủng hộ nó.

Đó là những gì người bị mù đã nói. “Thật là một việc lạ lùng, nếu các ông rất đúng và Ngài thì rất sai. Tuy nhiên Ngài có thể lấy năng quyền của Đức Chúa Trời và mở mắt tôi, và tuy nhiên, thậm chí các ông không hề thấy việc đó được thực hiện. Đó là một điều lạ.”Ồ, chao ôi! Tôi muốn đứng về phía Ngài. Còn anh em? [Các anh em nói, “A-men.”—Bt.] Chắc chắn. “Các ông nói các ông là môn đồ của Môi-se, và các ông thì rất đúng và Ngài là rất sai, thế thì để tôi xem các ông có làm những việc Ngài đang làm không.” A-men.

²²⁸ Đó là chỗ mà, sự Dạy dỗ của Ngài, họ đã kiện cáo Ngài, cùng hết thảy mọi lời tuyên bố của Ngài. Họ nói, “Người không có...Lời tuyên bố của Người là Đấng Mê-si, là sai. Làm sao mà Người có thể là Đấng Mê-si, mà không đến với giáo hội? Làm sao Ngài có thể là Đấng Mê-si? Và chúng tôi đây này, tinh túy của Y-sơ-ra-ên.”

Nhưng phần tốt nhất đó đã bị lên men rồi. Hiểu không?Ồ! Vâng, thưa quý vị. Đã có những cơn ruồi nặng ở trong đó rồi, vì vậy họ—họ phải hốt lớp bột váng ra.

²²⁹ Vì vậy họ đã nói, “Chúng tôi đây này, giáo hội, những người được tuyển chọn. Chúng tôi là...Chúng tôi đã giữ truyền thống. Chúng tôi giữ luật pháp Môi-se. Chúng tôi đã làm mọi thứ này, và giống như vậy. Và ở đây Người này đến và lên án những việc làm của chúng tôi. Và bên cạnh đó, các thầy tế lễ thánh của chúng tôi, cha thánh của chúng tôi, người đã làm *điều này* và người đã làm *điều kia*, và hết thảy mọi thứ khác này, và tất cả những người danh tiếng của chúng tôi, mà Người gọi họ là ‘thuộc về ma quỷ,’ rồi tự xưng Người là Con Đức Chúa Trời.”Ồ, chao ôi! Hiểu không?

²³⁰ Họ cố ném các bóng tối ấy vào Danh của Chúa Jê-sus, và vào Chúa Jê-sus, để phô bày ra trước dân chúng. Tôi muốn nói ra nhiều điều ở đây nữa, nhưng mất rất nhiều thời gian. Nhưng gì nữa? Nhưng Lời và các công việc của Ngài đã chứng thực Ngài. A-men.

231 Ô, đối với những tín đồ thật, những người đã được định trước mà đã được định trước để thấy Ngài và biết chức vụ của Ngài, Ngài là vậy đó. Cho dù Ngài không hề mở miệng nói một lời nào, họ đã biết ấy là Ngài. Halêlugia!

232 Người đàn bà làm điếm kia đi ra giếng nước ngày đó, để múc một xô nước. Và một Người trung niên đang ngồi ở đó, nói, “Hãy cho Ta uống.”

233 Bà đáp, “Ồ, ông là người Giu-đa mà lại xin uống nước cùng tôi là một người đàn bà Sa-ma-ri như vậy.”

Ngài phán rằng, “Vị bằng người biết người đang nói chuyện với Ai!”

234 “Này,” bà suy nghĩ, “đây là một người Giu-đa ngạo mạn.” Bà quay lại, nói, “Tôi biết Ông là một người Giu-đa. Và nếu Ông là một người Giu-đa, dĩ nhiên, Ông ngoan đạo, và Ông nói, thờ phượng ở Giê-ru-sa-lem. Nhưng tổ phụ chúng tôi, Gia-cốp, đã uống từ giếng này, và cũng cho súc vật người uống ở đây. Và nước thì sâu, và Ông không có gì để múc. Và chúng tôi thờ phượng ở núi này.”

235 Ngài phán, “Hãy dừng lại một chút. Hãy đi gọi chồng người và đến đây.”

Bà đáp, “Tôi không có chồng.”

236 Ngài phán, “Người đã nói sự thật.” Phán, “Người đã có năm đời chồng. Người đã có năm đời chồng, và người mà người đang sống với bây giờ không phải là chồng người.”

237 Gái điếm kia, người đã được định trước, tôi có thể thấy bà ta đặt vò xuống, và bà thưa, “Thưa Ngài, tôi nhận biết Ngài là một Đấng Tiên Tri.” Hiểu không? Hiểu không?

238 Hạt giống đang nằm ở đó. Điều duy nhất mà nó cần là Nước, và Nước đã đổ trên nó.

239 Khi Nước đổ đổ trên người Pha-ri-si, họ nói, “Đó là Bê-ên-xê-bun.” Không thể mang gì cả. Chẳng có gì ở đó ngoài cỏ dại, mọc lên.

240 Nhưng khi hạt giống đã được định trước đó đặng Nước của Sự sống ấy, bà nói, “Thưa Ngài, Ngài phải là một Đấng Tiên Tri.

Tôi biết rằng khi Đấng Mê-si đến, Ngài sẽ bảo cho chúng ta những việc này.”

Ngài đáp, “Ta người đang nói với ngươi, chính là Đấng đó.”

241 Bà đã bỏ lại bình nước, và vào trong thành! Bà có chuyện gì đó để kể. Bà nói, “Hãy đến, xem một Người Đấng đã bảo với tôi về những điều tôi đã làm. Chẳng phải đó là Đấng Mê-si sao?” Hiểu không? Bà đứng về phía với Chúa Jêsus. Đúng vậy.

242 Một điều thật lạ lùng, phải không? Hết thầy người Pha-ri-si và người Sa-đu-sê không biết Ngài, còn người đàn bà làm điếm này biết Ngài. Hiểu không? Tại sao? Những người nào mà tin Ngài, và yêu mến Ngài, và đã nhìn thấy những dấu lạ của Ngài, họ biết đó là dấu hiệu của Đấng Mê-si. Chẳng có người nào đến gần đó. Họ đã biết điều đó.

243 Khi Na-tha-na-ên đi đến đó. Có lẽ, trước khi Phi-líp, nói, “Này, tôi không biết về người này, Phi-líp à. Tôi đã thấy có nhiều điều nổi lên trong thời kỳ cuối cùng này. Tôi biết có rất nhiều chuyện sẽ xảy ra.” Nhưng ông đến đó trước Ngài. Nói, “Tôi sẽ đi nghe Ngài, và thấy những gì phải nói.”

244 Đi đến đó, và Chúa Jêsus phán, “Này một người Y-sơ-ra-ên thật trong người không có điều chi dối trá.”

Người thưa, “Thưa Thầy, Thầy biết tôi khi nào?”

245 Ngài phán, “Trước khi Phi-líp gọi ngươi, Ta đã thấy ngươi, khi ngươi ở dưới cây vả.”

246 Điều gì đã làm? Nguồn Nước đã tác động vào hạt giống đã được định trước đó. Ồ, chao ôi! Khi Nó đụng, ông thưa, “Thưa Thầy, Thầy là Con của Đức Chúa Trời. Thầy là Vua dân Y-sơ-ra-ên.”

247 Điều đó là gì? Hạt giống đang nằm ở đó, sẵn sàng. Đức Chúa Trời đã gieo hạt giống đó trước khi đặt nền tảng của thế gian; Nó sẽ mang Sự Sáng đến đúng vào thời gian đó. Halêlugia!

248 Thưa anh em, đó là chỗ đứng của tôi, ngay tại đó. Đó là nơi mà tôi tin, ngay nơi đó. Tôi giảng Nó, và Nó rơi xuống *chỗ này* và *chỗ kia*, và họ đi đường *này* và đường *kia*. Không có gì khác biệt. Nơi nào đó, Nó sẽ tác động vào hạt giống. Và khi Nó làm như

vậy, [Anh Branham bật ngón tay—Bt.] nó sẽ bay đến với Sự sống, giống như *thế*, thật chắc chắn. Vâng, thưa quý vị.

249 Giống như, “Anh chàng mù kia,” nói, “điều này đã được thực hiện để các công việc của Đức Chúa Trời có thể được bày tỏ.” Hiểu không? Hiểu không? Ngài biết những gì sẽ xảy ra. Chắc chắn vậy, Ngài đã biết. Được rồi.

250 Giờ đây, những người đã được định trước, khi họ đã thấy những dấu lạ trong Kinh Thánh của Ngài, biết rằng Lời đã bày tỏ các công việc, hay các công việc đã chứng thực Lời, rằng Lời là đúng. Họ đã được định trước để nhìn thấy Nó, và họ đã ở ngay trong hàng lối để thấy Nó, và họ đã có Nó.

Thế rồi họ nói...Sau khi họ đã thấy họ không thể đi đến nơi nào cả.

251 Bởi vì dân sự đã được định trước cho Sự sống Đời đời, họ sẽ tiếp tục tìm kiếm Nó. Chỉ thế thôi. “Hết thấy những người Cha ban cho Ta sẽ đến với Ta. Và hết thấy những kẻ đến với Ta, Ta sẽ ban cho Sự sống Đời đời và làm cho người ấy sống lại nơi ngày sau rốt. Sẽ không có một ai bị hư mất.” A-men. Tôi đang nắm rõ đúng với điều đó.

“Không bởi công việc, không bởi việc làm, không bởi quyền thế, không phải bởi năng lực; bèn là bởi Thần Ta, Đức Chúa Trời phán vậy.” Chẳng phải bởi những gì tôi đã làm, tôi là gì, hay tôi sẽ là gì; nhưng Ngài là thể nào. Và tôi ở trong Ngài. Và bất luận Ngài là gì, thì tôi vẫn là một phần của Ngài. A-men. Tôi được cứu bởi vì tôi là một phần của Ngài. Và, Ngài, Ngài là Đức Chúa Trời. Và tôi là một phần của Ngài, là con của Ngài. Đúng vậy. Vì thế không phải là những gì tôi đã làm, những gì tôi sẽ làm. Chính là những gì Ngài đã làm. Ấy là sự tin cậy của tôi, ngay tại đó. Tốt lắm.

252 Vì vậy họ đã thấy họ không thể đi đâu được. Tôi sẽ bỏ bằng một vài câu Kinh Thánh này ở đây. Họ thấy họ không thể đi đến bất cứ nơi nào, với Ngài.

Vì vậy, anh em biết, việc tiếp theo mà họ phải làm, để cố đem Ngài ra khỏi cánh đồng, họ đi và nói với các anh em của Ngài và mẹ Ngài rằng, “Các người biết không, Người rất mệt mỏi. Các

người nên đem Người ra khỏi nơi đó tới một nơi, để nghỉ một lát.” Đám người đó là những kẻ giả hình! Họ thật sự đã không, sự việc, là như vậy, họ thật sự không muốn có, điều mà họ không muốn làm... Họ chỉ muốn đuổi Ngài ra khỏi. Ấy chẳng phải là họ nghĩ Ngài đã quá mệt đâu. Họ muốn để cho Ngài làm việc chính Ngài cho đến chết. Nhưng mỗi lần Ngài đi ra, các phép lạ lại bắt đầu tuôn ra, Lời của Đức Chúa Trời đến.

Tôi, tôi muốn được nghe Ngài đứng giảng dạy ở ngày đó, trên bờ biển, khi Ngài gọi Si-môn Phi-e-rơ, và phán rằng, “Hãy theo Ta!” Ước gì tôi có thể kiếm được một gốc cây và ngồi xuống đó, bỏ lại những lưới của tôi, và bỏ lại cần câu cá của tôi, Anh Crase nhỉ, và ngồi xuống đó, dựa lưng vào gốc cây kia và nghe Ngài giảng dạy khi Ngài đang ngồi ở trong thuyền đó! Ô, chà, chao ôi! Tôi thích được nghe Ngài khi Ngài phán rằng, “Hỡi hết thảy những kẻ mệt mỏi và gánh nặng, hãy đến cùng Ta. Ta sẽ cho các người được yên nghỉ.” A-men. Tôi muốn được nghe Ngài nói điều đó.

²⁵³ Họ cố đến chỗ mẹ Ngài và các anh em Ngài để xúi giục họ đem Ngài ra khỏi cánh đồng truyền giáo. Họ nói, “Ô, các người biết không, Người ấy—Người làm việc quá sức. Tôi thiết nghĩ tốt hơn hết là các người nên đưa Người ra khỏi con đường đó.” Bằng bất cứ cách nào, sự việc là, để tống khứ Ngài, đó là tất cả những gì họ muốn. Vâng, thưa quý vị.

²⁵⁴ Lần nữa, nhiều người mà đã đi theo Ngài, chỉ tìm chỗ nào đó để bẫy Ngài. Anh em đã biết điều đó chứ? [Các anh em nói, “A-men.”—Bt.] Dân chúng đi theo với Ngài, chỉ để tìm một chỗ. Một ngày nọ, họ đưa cho Ngài, một đồng xu. Và họ nói, “Thưa Thầy...”

Trước khi họ đưa cho Ngài đồng xu, nói, “Thưa Thầy, chúng tôi là người Giu-đa. Chúng tôi biết Thầy là một người cao trọng của Đức Chúa Trời.” Ôi, sự giả hình đó! Hiểu không? Đúng thế. “Chúng tôi biết Thầy là một người cao trọng của Đức Chúa Trời. Vâng, thưa Ngài, thưa Thầy.” Họ đi theo với Ngài. “Ô, chúc Anh, buổi sáng tốt lành! Ô, chúng tôi thật sự vui mừng được gặp Anh ở đây trong đất nước của chúng tôi! Ô, chúng tôi rất vui được gặp Anh! Chúng tôi thật sự vì Anh, hết lòng, thưa Anh. Nếu Anh định sẽ có một buổi nhóm phục hưng, thì chúng tôi có thể cộng

tác với Anh.” Hiểu không? Hãy nhìn những gì họ đang cố gắng làm để đặt bẫy Ngài. Hiểu không?

²⁵⁵ Họ nói, “Bây giờ, chúng tôi biết Anh là một Người cao trọng của Đức Chúa Trời. Anh không sợ sự chiếu cố của người nào cả. Anh không sợ gì cả ngoài Đức Chúa Trời. Và chúng tôi biết rằng Anh rất dũng cảm. Ô, Anh không sợ với Sứ điệp của Anh! Chúng tôi biết Anh là một Tiên tri lớn, bởi vì không một ai có thể làm được những việc như thế mà không sợ với Sứ điệp của Mình trong thời đại như thế này, trừ khi Người ấy là một Tiên tri của Đức Chúa Trời, biết Mình đang đứng ở đâu. Vì vậy, chúng tôi biết Anh không tôn trọng một cá nhân nào, không người nào. Thừa Thầy, Thầy là một Vĩ Nhân. Chúng tôi là người Giu-đa, chúng tôi luôn đứng với Anh, thừa Anh. Chúng tôi chắc chắn vậy.

²⁵⁶ “Bây giờ, thừa Thầy, chúng ta có nên nạp thuế cho Sê-sa không?” Ô, thật là một lũ giả hình! Hừ!

Hãy chờ. Đức Thánh Linh ở cùng Ngài. Ngài là Đức Thánh Linh. Hiểu không? Ngài phán, “Các người có đồng xu nào không?”

Nói, “Ồ, có, có. Vâng. Tôi có một đồng xu đây, vâng, tôi có.”

Phán, “Hãy đưa nó cho Ta.” Phán, “Hình hiệu trên đồng xu đó là của ai?”

Nói, “Sê-sa.”

Phán, “Thế thì vật chi của Sê-sa hãy trả lại cho Sê-sa; vật chi của Đức Chúa Trời hãy trả lại cho Đức Chúa Trời.”

²⁵⁷ Đặt bẫy Ngài, xưng là bạn bè của Ngài. Đường như chẳng có ai hiểu được ý Ngài. Họ sẽ đồng đi với Ngài một lúc, rồi lại gây gổ với Ngài, và bỏ đi. Họ nói, “Ồ, được thôi, chúng tôi nghĩ, chúng tôi nghĩ chắc chắn là...” Ngay cả những môn đồ đã nói, “Chúng tôi nghĩ chắc đây là Người mà sẽ...” Cho đến nỗi, ngay cả Giảng đã phái đến, để hỏi Ngài, “Có phải Thầy là Đấng ấy, hay chúng tôi phải trông đợi đấng nào khác?” Hiểu không? Ô, thật Ngài phải sống một đời sống như vậy, đấy, và biết điều đó! Nhưng Ngài đã có một mục đích, một mục đích: làm công việc của Đức Chúa Trời. Nhiều người đã đi với Ngài, cốt chỉ để tìm chỗ sơ hở để bẫy Ngài.

258 Bây giờ, tôi hi vọng điều đó không phải là một sự báng bổ nếu tôi nói giống như vậy ngày hôm nay. Nhiều người bước vào và theo dự các buổi nhóm, chỉ để tìm chỗ hở, thấy anh em cầu nguyện cho người nào đó.

259 Ở đây, cách đây không lâu, một chị em nọ đến nhóm ở hội thánh này, đã ở giáo hội khác, nơi đó Đức Chúa Trời khiến cho mọi sự xảy ra. Và chị này nói với chị em khác, nói, “Chị biết không, ông đó mà có thể cầu nguyện cho người đau,” nói, “chắc hẳn phải có một—một—một đời sống rất đặc thẳng.” Và nói, “Ông ấy phải thật sự có thể là, gia đình ông ấy, mọi sự, được chữa lành chỉ bởi một [Anh Branham bật ngón tay—Bt.] lời được nói ra, như thế.”

Và một phụ nữ khác tình cờ đến từ Jeffersonville. Và tôi biết chắc rằng không ai phải biết, ngoài những gì Chúa Jêsus đã phán, “Ở giữa chính dân sự của các ngươi,” anh em biết đấy, “đất nước của các ngươi.” Đúng vậy. Đó là lý do mà tôi...Có lẽ điều đó ngay bây giờ, đang đến gần, nó có thể là một sự thay đổi của thời gian, anh em thấy đấy.

Và ông ấy nói—ông ấy nói, “Chị biết gì không?” Nói, “Không một đứa con nào của ông ta bị số mũi, mà ông ta không dẫn nó đến bác sĩ.” Một việc đáng khinh bỉ, hèn hạ, đối trá đến như vậy, đấy, đấy, một người đàn bà mà chỉ muốn đưa ra tiếng xấu. Nói, “Khi các con ông ấy bị bệnh, ông đưa chúng đến bác sĩ.”

260 Bất cứ người nào có sự hiểu biết đều sẽ làm giống như vậy. Đúng thế. Người ta không thể hiểu được rằng thuốc men được ban đến từ Đức Chúa Trời. Ồ, thưa anh em, nếu không phải vậy, thì nó đến từ ma quỷ. Chắc chắn, nó là vậy. Đức Chúa Trời là nơi mà thuốc men sẽ không với đến. Chắc chắn. Thuốc men là thuộc về Đức Chúa Trời. “Ồ,” anh em nói, “tôi biết nhiều bác sĩ thật sự...” Ồ, vâng, và tôi cũng biết rất nhiều thầy giảng đạo theo cách đó. Đó không phải là con người đang cầm giữ nó, nó luôn là như vậy. Tôi biết nhiều người đang nắm giữ Lời của Đức Chúa Trời, không tin vào sự chữa lành Thiêng liêng, thậm chí không tin vào Đức Chúa Trời. Đúng. Nhưng họ cũng nắm lấy Nó, như vậy. Có nhiều người ở ngoài đó với thuốc men, và phẫu thuật, cùng các thứ, mà chối bỏ Đức Chúa Trời và mọi điều khác, nhưng cũng có

nhều người chỉ tin nơi Ngài. Vì vậy nếu thuốc đó giúp con người, thì nó thuộc Đức Chúa Trời. Tôi không phải...Tôi không phải lấy chiếc ô-tô kia và lái về nhà tối nay. Tôi có thể đi bộ nếu tôi muốn. Nhưng Đức Chúa Trời đã làm cho tôi một chiếc xe hơi, vậy nên tôi phải cảm ơn Đức Chúa Trời vì điều đó. Mọi thứ đều đến từ Đức Chúa Trời, nhưng sử dụng chúng một cách hợp lý. Đừng đi theo sự điên loạn với họ. Hiểu không?

²⁶¹ Cũng giống như vậy, vì thế, điều đó, chính là điều đó, anh em thấy đấy. Chỉ cố tìm điều gì đó, đối với người cải đạo non trẻ này, để làm ảnh hưởng xấu đến thanh danh của họ, đến danh nghĩa của—của các công việc Đức Chúa Trời. Hiểu không? Họ muốn làm ô nêo điều đó. “Mỗi khi một đứa con của ông ta bị bệnh, một trong những đứa con, thì ông ta đưa nó đến bác sĩ.”

Chắc chắn, tôi sẽ làm vậy. Thế thì nếu bác sĩ không thể...Tôi sẽ cầu xin Đức Chúa Trời giúp đỡ trước khi tôi đi đến đó. Thế thì nếu bác sĩ không thể làm gì được về điều đó, thì tôi sẽ đem nó lên một nơi cao hơn một chút. Ừ-m. Đúng thế. Vâng, thưa quý vị.

Ồ, ngày hôm nay cũng vậy, họ đang cố tìm thấy một cái bẫy ở nơi nào đó.

²⁶² Ngài biết họ, nhưng để ý, Ngài không bao giờ quở trách họ. Ngài đi ngay với họ. Ừ-m. Ngài làm giống như vậy hiện nay. Ngài đồng đi với họ, bày tỏ cho họ sự thương xót của Ngài, đúng thế, mặc dầu họ luôn cấu kết với nhau chống nghịch Ngài. Tại sao? Bởi vì Ngài yêu họ. Và Ngài đi với họ.

Nhưng họ luôn sẵn sàng kêu cầu Ngài trong trường hợp khẩn cấp mà thôi. Họ muốn có Ngài lúc đó. Họ muốn...Họ sẽ làm trò cười về người nào đó, về việc la lớn. Họ sẽ đem ai đó ra làm trò về sự giảng dạy về sự chữa lành Thiêng liêng, nói họ không tin điều đó. Họ thật sự chưa từng bị bệnh nặng. Tôi có nghe nhiều người nói vậy.

²⁶³ Một người phụ nữ, sắp chết, vừa lúc tôi chạy lên những bậc tam cấp, khi tôi đang giảng ở đây. Và một người đàn ông đứng ngay đó nơi cái cửa, đang gọi tôi. Bà ấy đã đi qua. Bà ấy sống trên đường phố ở đây, và có một con bò ngoài đó. Và bà đã nói, “Nếu con bò của tôi nhận thứ đạo mà Billy có, thì tôi sẽ giết con bò

đó.” Chưa đến một giờ sau đó, bà bị co giật mạnh và được đưa vào bệnh viện, một người phụ nữ trẻ đẹp.

Và tôi đã vội chạy đến đó. Chồng bà là tín đồ Công giáo. Và họ đã sai người đến tìm tôi. “Bà ta sắp chết. Và bà ấy đã đi...Đôi mắt bà ta như bị sưng lồi lên. Bà nói, ‘Hãy gọi ông ấy. Hãy gọi ông ấy. Hãy gọi ông ấy. Hãy gọi ông ấy. Nhanh lên. Nhanh lên.’”

²⁶⁴ Và anh trai bà đã chạy đến và đứng ngoài cửa, và chờ đợi và chờ đợi, và anh ta đã theo dõi từng cử chỉ của tôi. Và nơi đó chứa đầy người. Và một lúc sau, ai đó đi vòng lên và đặt một tờ ghi chú ở trên—trên bàn ở đây. Nói—nói rằng, “Người nào đó sắp chết trong bệnh viện.”

Và tôi nghĩ là, Anh Graham Snelling, tôi nói, “Thế chỗ tôi cho đến khi tôi đi.” Và anh ấy sẽ chỉ đứng lên và hướng dẫn hát. Thậm chí anh ấy không kêu gọi, và giảng—giảng luận, vào lúc đó. Anh ấy đứng lên để hướng dẫn hát.

Và tôi đi ra và bước vào xe hơi của mình, và vội chạy ngay đến đó. Và ngay khi tôi bước lên cầu thang, bà ta đã trút hơi thở cuối cùng. Và, dĩ nhiên, ruột và thận, mọi thứ, vẫn còn hoạt động. Và tôi chạy vào đó, và họ đã che mặt bà ta, và hơi nước bay lên chung quanh như thế. Và người y tá già đang đứng đó, bà ta nói, “Thưa Anh Branham, chị ấy đã kêu lên hơi thở cuối cùng để gọi anh.” Cố làm cho nó đúng, nhưng mọi việc đã quá trễ rồi, anh em thấy. Đúng thế. Quá...Anh em có thể phạm sai lầm một lần quá nhiều, anh em biết đó.

²⁶⁵ Và bà ta hầu như đã...nhìn sâu vào mặt bà ta. Bà ta có mái tóc nâu vàng; một phụ nữ thật đẹp. Và mái tóc ngắn của—của bà đã mọc ra rậm rạp. Đôi mắt nâu tròn to lồi ra, và cứ nửa mở nửa khép. Và trên mặt bà ta có ít tàn nhang, căng phồng lên, đến nỗi chúng mọc như những cái bướu nhỏ trên khắp mặt bà ta, và miệng bà thì há ra. Và tôi đi qua chỗ đó và nhìn vào bà.

Và chồng bà đứng đó, và anh ta nói, “Billy, đây là những gì đã xảy ra.” Nói, “Tôi là người Công giáo. Tôi muốn anh có vài lời cầu nguyện cho cô ấy, bởi vì cô ấy đã đi đến ngục luyện tội.”

Tôi hỏi, “Cái gì?”

²⁶⁶ Nói, “Xin nói một lời cầu nguyện cho cô ấy.” Nói, “Cô ấy đã đến ngục luyện tội rồi. Cô ấy đi ngang qua nhà thờ của anh khoảng hai giờ trước, và nói ‘Nếu con bỏ của chúng tôi nhận lấy cái thứ tôn giáo của anh, thì cô ấy sẽ giết chết con bỏ.’” Hiểu không? Nói, “Xin nói một lời cầu nguyện cho cô ấy.”

²⁶⁷ Tôi nói, “Quá trễ rồi. Bà ấy nên thanh tẩy linh hồn của mình ở đây, không chờ đến lúc bà ấy đến một nơi nào khác.” Hiểu không? Đúng thế. Ồ, vâng.

Nhưng chúng ta luôn luôn cần có Ngài trong lúc khốn đốn. Thiên hạ, tôi nghe họ nói, “Tôi không tin nơi Đức Chúa Trời.” Hãy để cho người đó tự làm đau đớn chính mình, một lần, để thấy được Người đầu tiên người đó sẽ mời gọi.

²⁶⁸ Ngay cả các môn đồ của Ngài, một lần khi họ gặp bão. Mặc dầu, khi họ đã thấy Ngài, họ đã sợ hãi một chút về Ngài. Họ không biết chính xác Ấy là ai. Họ nói, “Ấy là con ma.” Và họ kêu lên. Nhưng, tuy nhiên, mọi hi vọng về được cứu đã tan biến, vì vậy họ mời Ngài vào. Vâng. Ở đó, luôn luôn, cho dù anh em có một chút nghi ngờ hay không. Khi mọi hi vọng tiêu tan, anh em lại muốn mời Ngài vào. Vâng. Họ đã mời Ngài vào, bởi vì họ cần có Ngài. Đúng thế.

²⁶⁹ Anh em biết, tôi thường tự hỏi, đôi lúc, có lẽ đó là lý do những trận bão kéo đến. Anh em có nghĩ đến điều đó không? Ngài ngồi đấy và quan sát họ cho đến khi họ kêu cầu Ngài, và rồi Ngài đến với họ. Vì vậy, chúng ta có thể thấy nhu cầu của chúng ta cần đến Ngài lúc này. Chúng ta thấy rằng cơn bão đang đến, thưa anh em. Chúng ta hãy đứng về phía Ngài tối hôm nay. Hãy đứng về phía Lời Ngài.

Tôi—tôi—tôi sẽ kết thúc ở đây.

²⁷⁰ Chúng ta hãy đứng về phía Chúa. Chúng ta hãy, anh em và tôi, thưa các anh em, kết hiệp với Ngài, tối hôm nay. Cơn bão đang đến. Và đừng chờ cho đến khi chiếc thuyền chìm xuống nước. Chúng ta hãy mời Ngài bước vào ngay trong thuyền nhỏ của chúng ta giờ này.

Anh em có thể không thèm để ý đến và nói, “Tôi không thể nào hiểu nổi những điều này, Anh Branham à.”

271 Xem thử chúng ta có nói điều nào ngoài những gì ở trong Lời không. Xem thử có điều nào đó ngoài những gì Ngài đã hứa làm không. Có thể đôi khi, đó là một sự sợ hãi nhỏ với anh em. Anh em nghĩ, “Ồ, chao ôi. Tôi không thể nào hiểu được Điều đó.” Nhưng sẽ có một ngày nào đó khi đời sống này của bạn đang ra đi. Điều—điều đó không quá tệ đối với bạn lúc ấy. Khi ấy bạn biết, chính bạn, bạn sẽ quay trở về với Đức Chúa Trời là Đấng đã tạo dựng nên bạn, bạn sẽ muốn nhận lấy Ngài trong lúc ấy. Chúng ta hãy tin nhận Ngài trong giờ này, trước khi bão tố càng trở nên tồi tệ hơn.

272 Tôi muốn Ngài vào trong lòng tôi. Tôi rất cần có Ngài trong đời sống tôi, cho đến khi mọi sự được thẩm nhuận; hầu cho tâm trí tôi, tư tưởng tôi, mọi thứ của tôi mà tôi có, đều được tẩy tị và được kiểm soát bởi Chúa Cứu Thế Jêsus. Tôi muốn từ bỏ chính mình, để—để chính tôi, để mọi sự tôi sẽ biết và thấy là Chúa Cứu Thế Jêsus.

Và tôi muốn đến trước tất cả anh em, nếu Đức Chúa Trời trên Trời cho phép anh em có những điều này mà tôi đã nói về. Khi tôi đến giữa anh em, tôi muốn biết Đấng Christ, Ngài đã bị đóng đinh vào thập giá. Tôi—tôi muốn biết sự vinh hiển và sự ca ngợi quý báu về Đức Chúa Trời. Ngồi ở giữa anh em, và nghe một vị mục sư đứng lên và dâng lời ngợi khen cho Đức Chúa Trời, với những gì anh ấy đã thấy được thực hiện trong hội thánh của mình. Người khác nữa, những gì anh ấy đã thấy được làm trong hội thánh mình. Người khác nữa, những gì anh ấy đã thấy thực hiện trong hội thánh của mình.

273 Đó chính xác là những gì họ đã làm. Và khi họ đến với nhau và gặp nhau trong tình thông công, trong Công vụ 4, họ đếm những gì mà Đức Chúa Trời đã làm ở trên *đây*, và những gì Đức Chúa Trời đã làm ở trên *đây*. Và Phi-e-rơ cùng Giăng đã bị đánh. Và—và—và đã được hứa rằng họ sẽ...những gì người ta sẽ làm cho họ nếu họ giảng dạy nữa trong Danh Chúa Jêsus. Và họ đã nhóm lại với dân sự của họ, và hết thảy họ đồng lòng cầu nguyện với nhau, và cầu nguyện trong ý của Đức Chúa Trời, và trưng dẫn lời Kinh Thánh. “Như sao các ngoại bang nào loạn, và những dân tộc toan mưu chước hư không?” Và khi họ đã cầu

nguyện, Đức Thánh Linh làm rung động nơi mà họ được nhóm lại với nhau.

²⁷⁴ Đó là một loại buổi nhóm mà chúng ta cần có. Đó là những gì chúng ta phải có, thừa anh em. Chúng ta hãy được làm cho vững vàng bởi Lời Đức Chúa Trời, bởi Thánh Linh của Đức Chúa Trời, bởi quyền năng của Đức Chúa Trời. Và để cho Sự Sáng của chúng ta chiếu sáng ra giờ này, để chúng ta sẽ được giống như Ê-tiên.

²⁷⁵ Người đứng đó, một người, một mình, đứng trước tòa Công luận gồm nửa triệu người, có lẽ, đang đứng ở đó. Mỗi người trong họ đang chỉ tay xỉ vả vào mặt ông. Khi đó con người ấy bước ra đó, nói, “Ông ấy chiếu sáng như thiên sứ.” Tôi không có ý nói, có thể là, một ánh sáng trên mặt người, như thế. Một thiên sứ không phải chiếu ánh sáng ở trên mặt ông. Nhưng một thiên sứ là một người hay...Thiên sứ là một sứ giả, và sứ giả là người mà biết những gì người đang nói về.

Ông bước ra chỗ đó và nói rằng, “Hỡi các người, và các anh, và các cha, tổ phụ chúng ta ở Mê-sô-bô-ta-mi, cách mà họ đã được mang ra thế nào, và Áp-ra-ham,” và vân vân, và tiếp tục với *ông A gì đó*. Và sau đó ông đi điểm quan trọng, nói, “Ồ, hỡi các người là những kẻ cứng cổ, lòng và tai chẳng được cắt bì kia, sao các người cứ nghịch cùng Đức Thánh Linh hoài? Tổ phụ các người thế nào, thì các người cũng thế ấy.” Ông biết đích xác chỗ ông đang đứng là gì. Đó là lý do ông đã chiếu sáng. Ông không hề có một chút sợ hãi. Ông biết nơi Đấng ông đã tin.

²⁷⁶ Thậm chí khi sự chết gõ vào cánh cửa lòng của Thánh Phao-lô. [Anh Branham gõ vào bục giảng—Bt.] Và ông nói, “Ta biết ta đã tin Đấng nào, và ta chắc rằng Đấng ấy có quyền phép giữ sự ta đã phó thác cho Ngài đến ngày đó.” A-men.

²⁷⁷ Xin Chúa ban phước trên anh em, thừa các anh em. Tôi xin lỗi tôi giữ anh em ở đây cho đến mười một giờ kém mười lăm phút. Tôi biết điều này là không quen đối cho các anh em. Tôi xin lỗi làm điều đó. Nhưng các anh em thật tử tế tối hôm nay; không một ai trong các anh em bỏ ra về. Anh em đã ngồi lại và tập trung chú ý cao độ.

Và tôi tin và hi vọng rằng, trong sự chia sẻ rất gần gũi, đứt quãng, căng thẳng của tôi, rằng Đức Chúa Trời, Đức Thánh Linh, ở nơi nào đó đã đổ Hạt giống vào lòng anh em, rằng quyền năng của Đức Chúa Trời sẽ tác động và mang Nó đến với Sự Sống, giống như người đàn bà bên giếng nước, và những người khác mà đã được định trước cho Sự sống Đời đời. Xin Đức Chúa Trời ban phước trên anh em.

²⁷⁸ Anh Neville, anh sẽ kết thúc giờ nhóm, hay là anh muốn làm điều gì không? Thế nào? Chỉ trong...[Anh Neville nói, “Tôi muốn anh cứ tiếp tục.”—Bt.]

Anh em yêu mến Ngài không? [Các anh em nói, “A-men.”—Bt.] Anh em sẽ hầu việc Ngài chứ? [“A-men.”] Anh em tin Ngài không? [“A-men.”] A-men.

Anh em yêu mến Ngài không? A-men.

Anh em sẽ hầu việc Ngài chứ? A-men.

Anh em tin Ngài không? A-men.

A-men. A-men.

Chúng ta muốn hát điều đó. A-men.

A-men. A-men. A-men. A-men.

Kinh Thánh là đúng. A-men.

Tôi tin Nó. A-men.

Nó là Lời Đức Chúa Trời. A-men.

A-men. A-men.

Chúng ta hãy đứng lên.

A-men. A-men. A-men. A-men. A-men.

Chúa ôi, chúng con yêu Ngài. A-men.

A-men. A-men. A-men. A-men.

Chúng con tin Ngài đang đến. A-men.

Chúng con sẵn sàng để gặp Ngài. A-men.

Hãy đến, lạ Chúa Jêsus. A-men.

A-men. A-men.

Chúng ta cầu xin Đức Chúa Trời cho chúng ta trở nên những con người tốt nhất ở mọi lúc, để hầu việc Ngài.

A-men. A-men. A-men. A-men. A-men.

Tôi tin rằng Ngài sẽ ban ơn cho anh em, và bảo vệ anh em, và giữ gìn anh em, và quan phòng giữa chúng ta, và đưa anh em đầy Lửa vào Vương quốc Ngài, để làm những việc lớn lao, và giúp đỡ tôi trên cánh đồng truyền giáo cho đến khi chúng ta gặp lại.

A-men. A-men. A-men. A-men. A-men.

Tôi sẽ cầu nguyện cho anh em. Anh em sẽ cầu nguyện cho tôi chứ?

A-men. A-men. A-men. A-men. A-men.

²⁷⁹ Lạy Cha chúng con, chúng con nhóm lại tối hôm nay trong Danh cao quý của Chúa Jêsus, là một Danh đáng tôn quý và yêu mến mà hết thảy chúng con đang yêu mến và tôn thờ. Con đang nghĩ về những nhóm người trong nhiều năm qua như thế nào, trong ba mươi năm qua hay hơn nữa, chúng con đã nhóm lại trong tòa nhà cũ kỹ này. Cách mà chúng con đã ngồi quanh một cái lò với đôi chân gàn như, lạnh cóng là thế nào, và ngồi đó với đôi chân chúng con kê lên chiếc lò đó, và chuyện trò về Chúa Jêsus.

Con đang nghĩ về những đôi chân quý giá đã từng giẫm bước đi trên đất, mà đã cùng ngồi với họ dựa vào nơi đó. Con đang nghĩ về Anh Seward, Anh Sparks, Anh George DeArk, nhiều linh hồn quý báu khác nữa mà đã từng ngồi đặt chân của họ dựa vào cái lò ấy, đã đi để gặp Chúa của họ tối hôm nay, đang yên nghĩ trong mồ mả, chờ đợi sự triệu tập lớn trên Cao. Họ đã chiến đấu cho cuộc chiến. Họ đã giữ Đức tin. Họ đã xong cuộc đua. Và bây giờ họ đang chờ đợi mào triều thiên công bình, Chúa Đấng Phán Xét công bình sẽ ban cho họ ngày ấy.

²⁸⁰ Lạy Cha, là Đức Chúa Trời, chúng con cầu nguyện khi chúng con dâng hiến hội thánh bé nhỏ này trên khúc quanh đó, và nói rằng, “Lạy Chúa Jêsus, xin cho nó được đứng vững và dân sự được ở trong nó khi Ngài mở các tầng trời, để đến trong sự kín nhiệm ấy, nhanh chóng đem Hội thánh đi.” Đức Chúa Trời ôi, con cầu xin những linh hồn mà đã đến với bàn thờ này, những linh hồn mà đã hầu việc Ngài, Hạt giống Tin lành đã được gieo đi gieo lại, và đi đi lại lại, và đi đi lại lại, khắp nơi đây, trong

ba mươi năm, mà chúng con tin nhiều người trong các anh em yêu quý đó sẽ có mặt ở đó trong Ngày ấy, bởi vì những nỗ lực yếu ớt mà chúng con đã đưa ra, để đem Lời đến với Sự sống đã được định trước ấy. Chúng con cảm tạ ơn Ngài về điều đó. Và tin cậy, Đức Chúa Trời ôi, tối hôm nay, rằng không một ai có mặt ở đây bây giờ, đã được bao phủ bởi Huyết, đã neo chắc trong Chúa Jêsus, mà sẽ không được hiện diện vào Ngày đó. Xin nhậm lời, Cha ôi. Chúng con tin cậy nơi Ngài.

²⁸¹ Bây giờ chúng con gặp lại nhau ở đây vào sáng Chúa nhật, nhiều người trong chúng con. Và chúng con cầu xin, Chúa ôi, rằng Ngài sẽ đáp ứng và bẻ Bánh Sự Sống cho chúng con.

Đức Chúa Trời ôi, chúng con nhớ đến Anh Ruddell và chỗ của anh ấy ở trên kia, nơi mà những người khác đang tạm trú cùng với anh. Xin ở cùng anh em yêu quý ấy, lạy Chúa, con cầu nguyện. Khi con thấy anh ấy đến, thấy những anh bạn trẻ này, con cảm thấy như họ là những Ti-mô-thê của con vậy. Con cầu nguyện, Cha ôi, xin Ngài ban phước trên Anh Ruddell và chức vụ của anh. Xin ban phước trên Anh Junie Jackson. Ôi Đức Chúa Trời, chúng con nguyện xin các ơn phước của Ngài sẽ ở trên anh ấy, trên Anh Crase của chúng con, trên Anh Snelling, trên anh em khác nữa ở đó là người thay thế anh ấy, và Anh Beeler, và anh em, tất cả các anh em này ở đây, Chúa ôi, và Anh Neville, và mỗi người trong chúng con, lạy Chúa. Chúng con chỉ cầu xin rằng các ơn phước Ngài sẽ mỉm cười trên chúng con, rằng ân điển Ngài sẽ ở cùng tất cả điều mà chúng con cần, Chúa ôi, để đi tiếp.

Và xin cho chúng con không bao giờ quên buổi thảo luận, tối hôm nay. Dầu cho người đàn bà nhỏ bé kia đứng đó, không biết kết cuộc chuyện gì sẽ xảy ra; nhưng Chúa Jêsus cần sự chăm sóc, và bà đã phục vụ cho Ngài, vâng, rửa chân cho Ngài. Phớt lờ đi điều gì đó mà thậm chí những người mà tuyên bố tôi tớ của Ngài đã không làm điều đó, và họ đã cố làm trò cười về Ngài. Nhưng bà đã phục vụ Ngài, không trông mong sẽ nhận được phần thưởng nào, và không thể có một sự ban cho nào lớn hơn.

²⁸² Đức Chúa Trời ôi, xin cho chúng con biết làm như vậy, cứ bươn tới và phục vụ Đức Chúa Trời. Và tất cả chúng con ao ước làm, Chúa ôi, là nghe, vào Ngày ấy rằng, “Làm tốt lắm, hỡi đây

tớ ngay lành trung tín của Ta. Hãy vào hưởng sự vui mừng của Chúa đã sẵn sẵn cho các người từ khi sáng thế.” Lạy Đức Chúa Trời, xin ban cho chúng con làm được điều ấy, và giữ sự thông công với nhau. Và cầu xin Đức Thánh Linh ở với chúng con và hướng dẫn chúng con và dẫn dắt chúng con trong mọi sự chúng con làm. Và ban cho chúng con được sống lâu, có lẽ, nếu có thể được, để thấy sự Tái lâm của Chúa Jêsus. Chúng con cầu xin bấy nhiêu điều trong Danh Ngài. A-men.

Phước thay mỗi dây kết thân
 Kết hiệp lòng của chúng ta bằng tình yêu Cơ-
 đốc;
 Trong mối tương giao bởi tâm trí
 Giống như trên miền Thiên thành.
 Lúc chúng ta cách xa nhau,
 Làm trong lòng chúng ta đớn đau;
 Nhưng chúng ta vẫn hiệp nhau trong tâm hồn,
 Và hy vọng gặp lại nhau.

²⁸³ Kinh Thánh nói, “Họ đã hát thánh ca và đi ra.” Đức Chúa Trời ban phước trên anh em bây giờ, cho đến khi tôi gặp lại anh em, sáng Chúa nhật, ý Chúa. Chào tạm biệt.

²⁸⁴ Jim, tôi đã không đến bắt tay anh, tối hôm nay. Đức Chúa Trời ban phước cho anh. Xin Chúa ban phước cho anh em.

ĐỪNG VỀ PHÍA CHÚA JÊSUS VIE62-0601

(Taking Sides With Jesus)

LOẠT BÀI CÁCH XỬ SỰ, TRẬT TỰ VÀ SỰ DẠY DỠ CỦA HỘI THÁNH

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào tối thứ Sáu, ngày 1 tháng Sáu, năm 1962, tại Đền tạm Branham ở Jeffersonville, Indiana, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Voice Of God Recordings.

VIETNAMESE

©2019 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org